

Flacăra

VERBE DINTR-UN DICȚIONAR AL TINEREȚII:

a fi! a visa! a munci! a milita!
a te dăru! a îndrăzni! a lupta!

O primăvară a primarilor

Există o primăvară a primarilor, alta decât primăvara îndrăgostiților sau a poezilor, există un anotimp al inițiativelor civice. Cum se încălzește vremea, primarii comunelor încep să acționeze, se simt ca ieșiți din hibernare, îi vezi că au o neliniște a lor, primă-rească, simți la ei o poftă de lucru care se transmite din om în om și din comună în comună. (pag. 6)

tehnologiile din sufletele inginerilor stagiari

Oare ce-o fi în sufletul unui director de întreprindere când vine la el în birou un străin de oraș, și de întreprindere, și de meserie, oare ce-o fi în sufletul unui inginer ajuns director dar fost odată și el simplu stagiatar, când, așa pe nepusă masă, vine un gazetar și-i spune:

Am vorbit cu nouă ingineri, majoritatea stagiari... (pag. 26)

un eveniment editorial!

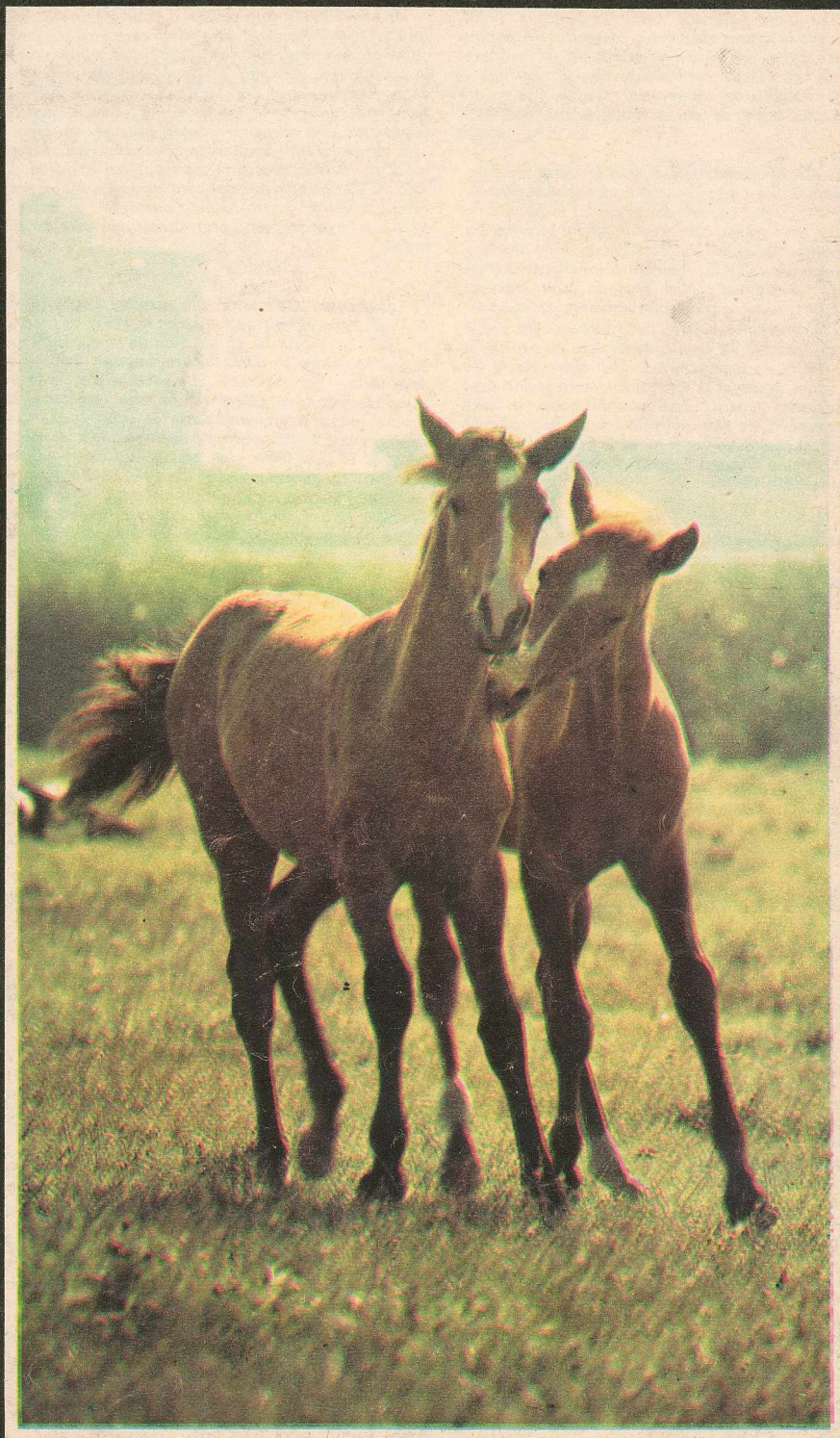
La Editura Cartea românească a apărut volumul de poeme «JURNAL DE CAMPANIE» de Geo Dumitrescu, despre care autorul spune: «Cartea de față reunește, într-o structură nouă, o parte din poeziile mai vechi, precum și un număr de texte inedite. Unele pagini de odinioară au căpătat aici înfățișări schimbate, în străduința autorului de a reveni la variante inițiale sau de a reconstitui aventura lirică în izbucnirea ei pură...»

scuzați-ne că v-am călcat pe umbră

Mare dandana la Tîrgu Neamț.

Protagonisti: profesoara Acsinția Maria, doctor Amzulescu și soția, crînceni combatanți, profesoara Andrieș Mihaela (fostă Amzulescu) și tînărul inginer Andrieș — pe post de pretexte și țapi ispășitori.

Dar ce a fost înainte de dandana? Numai pace și voie bună. Armonia armoniilor. (pag. 10)

cai în lumină

Adeseori nu gura are grai,
Ci lumea care tace uriaș;
Vorbește, deci, despre acest oraș,
Despre melancolia unor cai.

Cum stau ei, caili, sub ce straniu cer,
Parcă scăpați acum de la înec,
Unul pe altul parcă se petrec,
Spre lume, rezemindu-se stingher.

Un cal și-un mînz, tatăl cu fiul său,
Zvîrliți de-un tren aici în miezul lumii,

Și întrebînd pe orășeni mereu,
«NU știți pe unde-i Piața Națiunii?»

Doi cai ca doi țărani privesc și tac,
Și-atîta milă în privire duc,
Că parcă-n fiecare ochi, sărac,
Le cîntă despre viață cite-un cuc.

Pentru melancolia unor cai,
A unui cal și-a celui ce-i e mînz,
A unor cai frumoși cu ochi rotunzi,
Nu gura ci lumina are grai.

Adrian PĂUNESCU

decembrie 1973, la S.M.A. Comănești, județul Iași, era zic de salariu, dar salariile nu s-au putut plăti în era prima dată) fiindcă S.M.A. Comănești a bani în cont. Existau procese verbale de executare a banilor de către S.M.A. a unor beneficiari. Lucrez în agricultură, nu scrie **Rumega Gheorghe** și sint șeful de mecanizare din comuna Botoșana, județul Iași. Știu că tovarășii de la bancă sint datori prin eliberare a averii de disponibil C.A.P. și alii. Prin plan de producție al secției de zăre, de comun acord cu inginerul șef din se stabilise concret ce suprafețe se cultivă și culturi. Acest plan este defalcat în două părți — lucrări cu plată în natură și lucrări cu plată în bani, care trebuie rambursate către S.M.A. sau de ce, mă întreb, nu eliberarea banca agricolă adevărate de disponibil, defalcate pe trimestre, importanța și urgența lucrărilor? Pentru salariul nu trebuie să alegem de la bancă la trust, la Direcția agricolă, de la direcție din nou și de la bancă... Veniți miine (!). Iar a doua zi capăt. Dacă legea ar fi respectată întocmai, întâmpla asemenea lucruri.

Directorul școlii generale din Dragna de Jos. I. **Icu**, nu scrie despre felul cum a fost «recomandat» salariatul Mihăescu Gh. de la Biroul de Vălenii de Munte, care urmare a publicării în ziare referitor la autocar. În ziua de 2 martie primit autocarul pentru excursia organizată la Dragna de Jos la orele 12, în loc de ora 7,30 (ca anulându-se). În ziua de 30 martie 1974 am sosit telefonic că nu mai are microbuz pentru a din 31 martie (salariatul Consiliului popular) — anulându-se și acesta.

«Cei ai hirtiiilor» de la Agenția de Ploiești au ceva împotriva criticii care li se face către salariații din subordine, nu scrie în conecorespondența noastră, am dori un răspuns la barea «Ce au cu turiștii elevi sau adulți care să-și petreacă timpul liber prin intermediul de turism Vălenii?»

«Căci ceea ce scriu cu durere, lacrimi, desnădă, flămîndă, goală, fără putere, sbuciumată, la satului și fără nici un sprijin, cit voi mai avea povara zilelor mele pe care le duc, la virsta de

un singur copil, născut, crescut, învățat, locuiesc în București, b-dul Metalurgiei nr. 23, etaj. III, l. 5, care îmi pusese nădejdea în sprijinul și în lui la vreme de grea cumpănă, însă în loc de sprijin și mila din partea fiului meu, am găsit smînie ca la un mare tilhar de drumul mare. **Mesc Olteanu I. Elena** de 81 de ani din ecua com. Muntenii de Jos, jud. Vaslui, iar fiul numește Olteanu I. Neculai. Fiul meu în luna 1973, a venit acasă din București, să mă vadă, dar bolnav și a zis că mă duce la policlinica din dar nu m-a dus acolo ci m-a dus la notariatul jud. Vaslui, acolo mi-a dat niște hirtii scrise la să pun degetul arătător muiat în tuș, că a moștenit de moștenire pe partea lui de la tatăl său, știu carte, am crezut pe copilul meu, și am etul pe acele hirtii. Peste cîtva timp s-a avosat că fiul meu mi-a vindut casa și terenul al ei cu 18 000 lei, fără să-mi spună nimic, îndut moștenirea lăsată de tata și mama, a iiii la buzunar și a plecat. Eu am fost înșelată nevaie de bani să-mi vind culcușul lăsat de cărora vreau să le respect memoria.

«g să mă ajutați și să dați exemplu în revistă de comportare a intelectual față de mama lui crescut la pieptul ei, și el o lasă pe drumuri, incium.»

«Orul nostru **Șuşală N. Ion**, din București, Ghirlandei nr. 9, bloc 44, își exprimă indigna-potriva probelor de ignorare a bunului gust late drept artizanat pe litoral. Argumentul arilor comerțului, cei care contractează aceste ste că «se vînd». Dar nu justificările conținu, ul că astfel de mistificări, făcute din interese itile, trec în ochii turiștilor străini neavizati xpresii ale spiritualității populare românești. N. Ion este surprins că acțiunea de demascare ch-ului prin luări de poziție ale specialiștilor ost dublată de măsuri practice eficiente. De s-ar organiza mari târguri de artă populară iingură stațiune, la care să fie invitați repre- ai tuturor centrelor și genurilor de creație ? De ce — întrebă în final cititorul nostru — înlăturați toți falsificatorii de folclor de pe de ce magazinele nu sint epurate de tot ce ine bunului-gust din totdeauna al poporului ?»

«m tineri, ne place tot ce e modern — ne scrie **reanu Cornel**, elev, strada Brazilor nr. 11, 1, județul Brașov. Tinerii se delectează cu formațiile «Phoenix», dar li se mai întâmplă e pe pantofi cetățenii din troleibuz fără să-și scuze, să-și piardă nopțile prin baruri uitînd e de curs de a doua zi. Totul e să fii la modă. sfletul, caracterul? Unii tineri se străduiesc ițin să privească în ei înșiși. Ungureanu Cornel — așa cum i s-a întîmplat și lui să fie în- — dacă există fericire și ce se înțelege prin noțiune. Cititorul nostru propune punerea teme în discuția tinerilor. Constă fericirea în a peste limitele civilizației, sub scuza că în secolul vitezei?»

«**osu Marina** din București, strada Mihai cu nr. 37, arată că e medic specialist pediatru, fără întrerupere din 1960. Este unicul susțil copilului ei, născut în 1971. La 1 aprilie 1973 ransferată în interes de serviciu de la Spitalul ucșani la policlinica din orașul Fieni, în cadrul

sporul de vechime și alocația de stat pentru copil, cenciile medicale pentru îngrijirea copilului i se calculează la 50% din salariu. A solicitat în scris, în noiembrie 1973, Spitalului unificat Pucioasa recalcularea salariului pe perioada 1 mai — 31 decembrie 1973, fără a primi vreun răspuns.

Răspunsul Consiliului Popular al județului Dimbovița: Din cercetarea efectuată a rezultat că la data de 1. VII. 1973, ca urmare a aplicării dispozițiilor Decretului 296/1973, Spitalul Pucioasa a preluat conducerea activității sanitare a orașului Fieni. Întrucit tovarășul doctor Virtasu Marina nu s-a prezentat cu actele necesare în vederea completării carnetului de muncă și a dosarului de alocație de stat pentru copil, i s-au sîstat drepturile bănești ce decurg din actele sus-menționate (plata alocației și a sporului de vechime). Pentru a rezolva în mod corespunzător această situație, s-a cerut petiționarei să prezinte actele necesare, acte ce au fost verificate, dispunîndu-se completarea carnetului de muncă și a dosarului de alocație de stat pentru copil.

Cu scrisoarea nr. 393/1974, s-a dat dispoziție conducerii Spitalului Pucioasa să-i achite toate drepturile bănești restante, odată cu plata chenzinei II pe luna martie 1974.

Retaru Niculina, din Piatra Neamț, strada Speranței nr. 10, a fost părăsită de soțul ei, Lupu M. Eugen, în 1954. Fostul soț e obligat prin sentința civilă nr. 895 din 7 martie 1958 la plata unei pensii alimentare pentru copil de 100 lei, majorată ulterior la 150 lei lunar. Rotaru Niculina arată că în cei 16 ani care s-au scurs de atunci a primit în loc de 26 900 lei, cit i se cuveneau — numai 3 400 lei. Fostul soț este din decembrie 1971 salariat al Grupului industrial de chimie din Rimnicu Vilcea. Judecătoria din Piatra Neamț a hotărît să i se pună la poprire pe salariu pentru suma restantă, urmînd să plătească și suma cerută de 150 pe lună. Întrîndreptarea nu a dat nici un răspuns repetatelor sesizării în care Rotaru Niculina arată că primește, în continuare, numai 100 lei pe lună.

Tatomir Dorel, student la Institutul politehnic București, sesizează existența în Piața Obor a unui puternic «sector» al bișnițarilor. Se vînd, printre altele, piese de radio — cantități industriale de rezistențe, condensatori și în special tranzistori (produse ale I.P.R.S. Băneasa). Cum și-or fi procurînd bișnițarii aceste piese?, se întreabă Tatomir Dorel. Unii spun că ar fi «aruncate» ca necorespunzătoare. Așa să fie? N-ar fi mai potrivit ca aceste piese să fie donate cercurilor de radioamatori sau laboratoarelor de electronică din școli și facultăți?

«Sint mamă a opt copii dintre care cinci sint elevi sau studenți — ne scrie **Antonie Fănică** din comuna Baldovinești, satul Găvănești, județul Olt. Lucrez în C.A.P. de cînd a luat ființă în satul meu. Dar de doi ani cititoarea noastră s-a îmbolnăvit de inimă și nu mai poate face eforturi fizice mari. Conducerea C.A.P. i-a repartizat să lucreze în acord global 2,5 hectare pămînt arabil. De la copii nu poate aștepta ajutor prea mare, pentru că în fiecare vară fac practică în cadrul școlilor respective. Dorința ei firească e să trăiască, să-și crească și să-și educe copiii. Dar tratamentele nu o pot ajuta atît timp cît volumul de muncă depășește posibilitățile ei actuale, lucru de care, după cum afirmă Fănică Antonie, conducerea C.A.P. nu a ținut seama.

Referindu-se cu satisfacție la modernizarea Pieței «Progresul» din sectorul 5 al Capitalei, **Păun Năstase**, domiciliat în strada Preda Buzescu nr. 15, arată că piața aceasta urmează să cuprîndă un supermarket, o copertină destinată unităților pentru desfacerea legumelor și fructelor, spații pentru desfacerea produselor lactate și a cărnii — întruîntrun spațiu comercial de două ori mai mare decît cel de care a dispus înainte de modernizare. Totul urmează să fie gata în cîntea zilei de 1 Mai. Păun Năstase își exprimă însă o dorință în plus: în piață să fie instalate și citeva difuzoare, căci, cum spune cititorul nostru, «muzica întretine buna dispoziție».

În calitate de locuitor al noului cartier Ozana, din zona Titanului, **Strimbu Jean** (strada Gura lalomitei nr. 18, bloc PC 12, București) ne scrie, printre altele, că de la strada pe care stă pînă la cel mai apropiat mijloc de transport sint circa 2 kilometri, deci 20 de minute de mers pe jos. Este bună mișcarea — ne scrie Strimbu Jean — dar asta nu înseamnă să fim toți obligați, cu mic cu mare, să facem acest drum de două ori pe zi. Ar fi totuși nevoie de un mijloc de transport care să lege cartierul Ozana cu rețeaua existentă a mijloacelor de transport sau de prelungirea vreunei linii pînă în Ozana.

Borcan St. Ion din comuna Toporu, județul Teleorman, a trimis pe adresa redacției o scrisoare din care reieșea că, deși salariat la remiza de locomotive, s-a angajat să cultive, în cadrul C.A.P. Toporul, 1 hectar de porumb. Toamna trecută înainte ca porumbul să fi ajuns la maturizare, șeful de fermă i-a spus să meargă să-l taie pentru siloz. A tăiat porumbul de pe 3/4 hectare pentru siloz, de pe 1/4 i-au rămas 1 000 kilograme stîlțuți. Cînd a fost la plată, i s-a spus că e dator să plătească muncile efectuate de S.M.A. pe motiv că e salariat C.F.R. Borcan St. Ion afirmă că nu vede de ce ar fi dator să plătească acești bani.

Răspunsul Uniunii județene a cooperative- lor agricole de producție Teleorman: Din cercetările făcute rezultă că se confirmă cele sesizate. Cazul petiționarului și alte cazuri tipice s-au discutat în adunarea generală a C.A.P., care a dat ca sarcină consiliului de conducere să rezolve favorabil

făcut cunoscut în scris petiționarului să se prezinte la conducerea cooperativei agricole de producție pentru a fi pus în drepturile lui legale.

În cadrul Policlinicii municipiului funcționează un staționar de diagnostic ne scrie **Sofiată Natalia**, domiciliată pe strada Socola nr. 12, scara A, etajul III, Iași. În numai 2-3 zile se stabilesc diagnosticale bolnavilor trimiși de circumstanțele sanitare orașenești și comunale, de cabinetele de specialitate etc. În cadrul aceleiași policlinici există și un serviciu de chinoterapie — o noutate în județul Iași. Rezultatele, în special în afecțiunile aparatului locomotor, sint foarte bune. Din această cauză numărul celor care apelează la serviciul de chinoterapie (în prezent 35-40 pe zi), găzduit în două cămăruțe mici, e din ce în ce mai mare. Bolnavii ar dori ca forurile competente să sprijine și de aici înainte frumoasa inițiativă a doctorului Octavian Nuțescu, asigurînd serviciului de chinoterapie un spațiu corespunzător.

Tărășescu Nicolae din Petrosani, strada Unirii bloc 26/2/8, ne scrie că munceste de două decenii în Valea Jiului, fiind în prezent angajatul minei Livezeni-Dîlja. Împărțindu-și timpul între «surturi» și ore de învățătură a reușit să devină inginer minier. Cititorul nostru mărturisește marea decepție pe care a încercat-o constatînd că și astăzi persistă, chiar dacă se manifestă izolat, năravuri vechi. Salariații cu munci de răspundere și-au făcut garaje personale folosînd materiale de construcție și mijloacele de transport ale minei, mina de muncă a subalternilor lor.

G. B. Zimbru, bulevardul Metalurgiei nr. 42, sector 5, București, amintește celor în drept că, odată cu sosirea primăverii, strada George Bacovia și mai cu seamă clădirea de la numărul 53, care adăpostește muzeul închinat poeziei, ar avea nevoie de un plus de atenție. Grădina care cu ani în urmă era mindră străzii, ar putea să arate iar așa cum era în timpul vieții poetului cu un minimum de cheltuială. În curtea muzeului ar trebui să fie pus un bust al poetului și compoziții sculpturale inspirate din opera lui. Apoi strada ar mai trebui reparată, circulația camioanelor grele ar trebui interzisă — deoarece trepidațiile puternice dau naștere unor fisuri din ce în ce mai adînci în tavanele și pereții casei-muzeu — tăblițele purtînd denumirea străzii — ilizibile din cauza ruginii — ar trebui schimbate. Nu lipsește decît puțin mai multă grijă din partea gospodarilor sectorului 5.

«Mă refer la o problemă care interesează întreaga populație a orașului», scrie **Luca Paulina**, domiciliată pe strada Republicii numărul 31, Mărășești, județul Vrancea. În acest oraș există o fabrică chimică în cadrul căreia a fost dat în folosință de curînd o secție de acizi grași. Fabrica era și înainte un factor poluant al atmosferei orașului, deoarece folosește ca materie primă oasele, care stau depozitate în aer liber degajînd un miros greu suportabil. În urma intrării în funcțiune a noii secții, pur și simplu nu se mai poate respira. Semnînd în numele unui grup de locuitori ai orașului Mărășești, Luca Paulina, propune inițierea urgentă a unui studiu pentru rezolvarea acestei probleme. Cu atît mai mult cu cît la 700 metri de fabrică s-a construit și o creșă.

Îng **Chirca Gheorghe** din București, strada Navigației nr. 14, sector 8, sesizează faptul că strada aceasta, situată de o parte și de alta a șoselei Chitulea, are apa și canalizare introduse mai bine de cinci ani, dar numai pe tronsonul aflat de partea dreaptă a șoselei, în sensul de mers spre centru. Celălalt tronson, lung de 80-100 metri, este și în prezent lipsit de instalații de apă și canalizare. Repetatele intervenții pe care le-au făcut forurile competente cele 16 familii de pe această porțiune de stradă au rămas fără soluționare.

Răspunsul Consiliului popular al sectorului 8: Extinderea conductelor de apă și canalizare pe străzile sectorului se realizează în conformitate cu planul stabilit anual. Tronsonul de stradă propus de petiționar nu este cuprins în planul de lucrări pe anul 1974. Cererea rămîne în evidență pentru ca un astfel de tronson să fie propus și, în limita posibilităților, să fie executat în cursul anului 1975.

Hrișcu P. Dumitru din comuna Gorbănești, județul Botoșani, adresează redacției noastre citeva întrebări cu privire la unele drepturi și îndatoriri ale membrilor C.A.P.

Răspunsul Uniunii Naționale a Cooperative- lor Agricole de Producție: La prima întrebare, dacă membrii cooperatori care locuiesc împreună într-o locuință beneficiază de 800 mp proprietate personală, vă comunicăm că în statutul cooperativei agricole de producție, la art. 6, se arată că adunarea generală poate da în proprietate personală, cu plată, locuri de casă în suprafață de cel mult 500 mp din terenuri proprietatea cooperativei agricole, situate în perimetrul delimitat de planul de sistematizare a localității respective, membrilor cooperativei și angajaților permanenți ai acesteia, care doresc să-și construiască o locuință și care nu au loc de casă în proprietate personală.

A doua întrebare: loturile în folosință se atribuie conform statutului C.A.P. și a hotărîrii adunării generale pînă la 15 ari teren pentru un membru cooperator, inclusiv pensionari, fără a fi condiționat de cuantumul de pensie.

A treia întrebare: loturile în folosință se atribuie pe fiecare membru cooperator în suprafață de pînă la 15 ari în situația cînd realizează volumul de muncă stabilit de adunarea generală în perioadele de timp și potrivit cerințelor producției.

A patra întrebare: proprietatea personală a unui

membru cooperator nu este condiționată să primească aprobarea de la cooperativa pentru a fi vindute sau donate unele obiecte ci proprietarul poate dispune de ea cum dorește.

Furtună Dumitru din Galați, strada Marea Neagră numărul 10, se referă în scrisoarea sa la «locurile rezervate», în mijloacele de transport în comun bătrînilor, bolnavilor, femeilor gravide, mamelor avînd copii în brațe. Sint mame și «mame», scrie cititorul nostru, copii și «copii». Relatează că nu rareori i s-a întîmplat să vadă, șezînd pe locurile rezervate, femei de 35-36 de ani, alături cu un «copil» frumos, sîmțat și bine dezvoltat de 13-17 ani, făcîndu-se că nu vîd, lîngă ei, în picioare, sprijinîndu-se de spetezoa scaunului, bărbați și femei care le-ar putea fi bunici sau străbunici. Sau mame rămî-nînd în picioare și invitîndu-și pe scaun «copil» de circa 16 ani, despre care nu se poate ști dacă este elev pentru că seamănă mai curînd cu o prezentatoare de modă. Furtună Dumitru propune ca în loc de cunoscutul aviz «Rezervat bătrînilor, bolnavilor»... etc. să fie pus altul: «Rezervat bunei-cuviințe». Ar fi mai frumos și poate mai eficient.

În municipiul Bacău sint sute de livezi pe lîngă casele oamenilor, dar nu dau roade pentru că nimieri nu poate da un ajutor, făcînd stropirile împotriva dăunătorilor — ne scrie **Ion Cetățeanu** din Bacău. Omizile, fătoria sau mucegalul distrug 90% din recoltele vechilor livezi, punînd în pericol și livezile tinere din vecinătate. Raportată la nivelul întregii țări, paguba este considerabilă. E lesne însă de înțeles, continuă cititorul nostru, că un cetățean care are în jurul casei 8-10 meri nu-și poate permite să-și procure pe cont propriu o pompă cu presiune pentru stropit pomii și nici substanțele chimice indicate. Ion Cetățeanu propune ca în sfera serviciilor pentru populație să fie incluse și centre pentru îngrijirea livezilor, care să răspundă comenzilor cu oameni pregătiți și aparatura necesară. În felul acesta se va evita dispariția livezilor din raza așezărilor urbane, se va asigura sănătatea acestor plămîni verzi care dau oxigen orașelor.

Un răspuns al Uniunii județene a cooperative- lor meșteșugărești Neamț, în legătură cu scrisoarea semnată de Radu Toma, apărută în numărul 11 din 9 martie: Toma Radu a incredințat în luna iulie 1973 un autoturism marca Volkswagen 1200, pentru reparații, atelierului auto-service al cooperativei «Deservirea» Piatra Neamț. Autoturismul a fost avariat din culpa angajatului Chirovșchi Gheorghe, care fără aprobarea șefului de secție l-a scos într-o zi de repaos săptămînal din incinta atelierului, conducîndu-l pe drumurile publice, fără a avea permis. Toma Radu a chemat în judecată cooperativa «Deservirea» Piatra Neamț, formulînd împotriva sa pretenții în valoare de 53 000 lei, reprezentînd contravaloarea autoturismului și foloase nerealizate în perioada cît acesta a stat în secție pentru reparații. S-a întocmit la cererea reclamantului o expertiză tehnică. Întrucit cooperativa «Deservirea» a considerat că expertiza nu a elucidat toate problemele ce s-au ivit în cursul dezbaterilor, a solicitat instanței un supliment de expertiză, avînd în principal în vedere toate posibilitățile de recuperare a prejudiciului în natură. Pe data de 16 martie 1974 s-a prezentat la atelierul auto-service al cooperativei o comisie tehnică. În aceeași zi, autoturismul a fost predare-primire.

În baza suplimentului de expertiză, Judecătoria Piatra Neamț, va aprecia cuantumul despăgubirilor datorate proprietarului. Precizăm și faptul că pentru abaterea săvîrșită, angajatul Chirovșchi Gh. a fost condamnat la 6 luni închisoare contravențională.

Referindu-se la principalul punct de atracție turistică al orașului său, parcul Trivale, în preajma căruia s-a construit în ultimii ani un cartier cu peste 18 000 de locuitori, **Toma Constantin** din Pitești, strada Dealurilor numărul 8, pune problema mijloacelor de transport la îndemîna celor ce vor să viziteze parcul. Există trei variante — afirmă dînsul: ori aștepți 50-60 minute autobuzul 10, ori mergi pe jos 2-3 kilometri, ori — dacă îți dă mina — lei un taxi. Varianta cea mai recomandabilă e plimbarea pe jos (pentru că singura linie de autobuz nu satisface nici pe departe afluența de public, mai ales în sezonul de vară), dar înainte de lăsarea întinericului, căci după aceea riști să te rătăcești.

În continuarea scrisorii sale, Toma Constantin își exprimă regretul în legătură cu anularea proiectului construirii unui hotel turistic circular, cu 360 locuri, în Trivale. Hotelul urmează să fie construit între celelalte două hoteluri piteștene, «Muntenia» și «Arges». Deci trei hoteluri, la doi pași unul de celălalt. Nu e prea mult? În ce privește legătura cu parcul, Toma Constantin propune, mîcar în sezonul estival, o linie centru—strada Trivale—Cabană—strada Papucești—centru. Ori prelungirea liniilor 5 și 8 pînă la parc.

Georgescu Lucia, medic școlar al Liceului «Nicolae Grigorescu» din orașul Titu, dorește să aducă la cunoștința tuturor cititorilor revistei «Flacăra» avîntul tineresc, entuziasmul cu care elevii anului IV al acestui liceu au răspuns chemării Comitetului ardeșenc de Cruce roșie pentru o acțiune de donare de sînge. Din această clasă s-au prezentat voluntari 23 de băieți și fete, dintre care au fost selecționați 19. «Pentru generozitatea și căldura sufletească a acestor inimi tinere, care au bătut o zi alături de toate suferințele omeniei, le adresăm un simplu dar cuprinzător: mulțumesc — scrie doctorita Lucia Georgescu. Atitudinea lor dovedește că sint pregătiți pentru

verbe dintr-un dicționar al tinereții: a fi! a visa! a munci! a milita! a te dărui! a îndrăzni! a lupta

adică, să nu cerem, din capul locului, mai mult decât dăm

— De fel sînt din comuna Mîrzănești, din județul Teleorman, și mă trag dintr-o familie de agricultori, adică de țărani. Bineînțeles că după tradiție eu ar fi trebuit să rămîn în sat, să lucrez pămîntul cu tata și cu ceilalți șase frați ai mei. Dar la vîrsta de 15 ani am crezut că pot să-mi dau seama destul de bine ce vreau și m-am înscris, la Reșița, la școala profesională de pe lângă Combinatul metalurgic, pe care am absolvit-o fiind repartizat ca forjor.

— Iar satului îi mai trimiteați din cînd în cînd cite o vedere de la oraș, nu?

— Nu. Mai dădeam pe acasă. Dar eram și prea mic pentru a nu pune la suflet ce spunea cite unul: ia uite-l, mă, trage la ciocan și la ni-covală. Ptui! Să-nveți atîta ca să fii fierar! Păi nu putea el, dacă tot i-a plăcut, nu putea el să-nvețe «carte» colea? Și bietul taică-meu își făcea și el singe rău, ședea așa și se uita cam într-o parte la mine cu gîndul că «n-ai făcut bine măi băiete, m-ai cam făcut de ris».

— Vorbiți de parcă ați avea amintiri din timpuri destul de îndepărtate. Nu înțeleg, știu că sînteți tînăr!

— E drept că am lăsat nu demult în urmă vîrsta de 30 de ani. Dar toate acestea se petrecuau prin '57-'58...

— Ce ați lucrat atunci, imediat după absolvirea școlii profesionale?

— Lucram la un ciocan de 4 tone, ca ajutor de șef de echipă. Și înainte, ca ucenic, lucrasem tot acolo. Pe atunci se asimilau la noi primele piese de Diesel; era o tehnologie destul de nouă, care ne-a făcut din capul locului să ne dăm seama că a învăța nu e un lucru de un an, de doi sau de trei ci e un lucru de durată...

— Cum a fost, pentru dumneavoastră, învățătura un lucru de durată?

— A fost, cum spuneam, dintr-o convingere, pentru că văzusem clar, din propria-mi experiență, că nu se poate altfel. Am învățat și pe a doua meserie, o meserie foarte simplă la prima vedere: iei o piesă și-o bagi în apă, dar ce se întîmplă cu ea — asta e o întreagă teorie. În 1966 am terminat la Brașov școala tehnică de maistru forjor tratamentist și m-am întors la locul meu de muncă de la Reșița.

— Și cum ați ajuns aici, la Fabrica de rulmenți din Alexandria?

— M-am bucurat de la început că se va face și în județul nostru o mare întreprindere metalurgică, o mare fabrică de rulmenți. Văzusem rulmenții încă din '64, cînd m-am dus la școala de maistri, dar nu bănuiam atunci că la Alexandria va fi pusă pe picioare o asemenea fabrică. Am venit aici pentru simplul motiv că era — și este — nevoie de oameni. Deocamdată nu a intrat în funcțiune decât prima capacitate, de 13 milioane de rulmenți, celelalte: de 7 și 10 milioane vor intra în trimestrul III și respectiv IV ale acestui an. Se vede că este încă, într-adevăr, nevoie de oameni.

— N-o să vă întreb ce v-a plăcut, o să vă întreb ce nu v-a plăcut venind aici, răspunzînd la «chemarea fiilor Teleormanului».

— Cînd am venit, în decembrie 1972, am lucrat la serviciul personal. Asta nu prea mi-a plăcut. Consider că și acolo e o muncă, și încă una de mare răspundere — să te ocupi de învățămînt — dar mie îmi place să-mi fac cit se poate de direct meseria pe care o am. Condiția a fost să rămîn acolo pînă se-ncepe lucrul la forjă, ceea ce s-a și întîmplat.

trei secretari u.t.c. și problemele lor de viață

Pe tînărul comunist Edgar Mihalcov — secretar U.T.C. al Complexului de cale ferată «București-Grivița» — îl găsim în incinta stației Grivița, o stație unde nu urcă nici un pasager, ci numai personalul însoțitor al vagoanelor ce compun garniturile nou formate.

Are 24 de ani, e relativ scund și mai e și ceea ce obișnuim a numi «un tip-spirit». Absolvent al Școlii profesionale de Căi Ferate din București în 1966, își satisface apoi stagiul militar timp de un an și patru luni iar în '72 se însoară. Anul acesta, la 20 martie i se naște și primul

— Am auzit că vreți să scoateți această meserie, de forjor, din anonim!

— Îmi propun un asemenea lucru. Meseria aceasta a evoluat prea mult pentru ca undeva, cineva, să mai rămînă cu concepția că la forjă s-ar face potcoave sau altceva de genul acesta. Ați văzut hala. Are peste 3 000 de metri pătrați. Vor lucra în ea în jur de 120 de muncitori, cite 30-40 pe schimb. Practic, și văzut din afară, desigur, parcă nici n-ar fi oameni în această secție. Efortul nu mai este decât acela al inteligenței, în apropierea unor mașini care produc peste 6 000 de inele pe oră dar care, la cele 120 de bătați pe minut, făcînd calculul invers, ne-ar putea face să și pierdem — dacă ele ar sta — exact același număr de inele.

— Înainte de a începe această discuție ați avut parcă un instructaj cu cei din secția dumneavoastră...

— Puneam în temă un nou pluton de oameni veniți de la Brașov.

— Oamenii aceștia vin, de fapt, de peste tot. E greu de lucrat cu ei?

— Eu am un principiu: niciodată nu anticipez răul. Mai bine să muncim și să iasă bine. Ce vreau eu de la bun început este ca oamenii să gîndească sănătos.

— Adică?

— Adică să nu ceară, din capul locului, ceea ce nu este. Ceea ce nu se poate pentru început. Pentru un început destul de scurt, la urma urmei. Mă refer la locuințe. Nu se poate așa repede: omul și apartamentul. Nici mie, cînd am venit, nu mi s-a dat imediat locuință. Mi s-a dat însă peste patru luni. Dar aceste patru luni — și puteau fi mai multe — am știut să am răbdare; și eu, și soția, și copilul.

— Care este lucrul de care țineți cont în primul rînd în această muncă a dumneavoastră cu oamenii?

— În primul rînd, trebuie să știți să pui omul la treabă. Dacă reușești acest lucru, apoi omul se leagă el singur de munca lui. Nu mai dă bir cu fugiții. Rămîne pe loc și, treptat, începe să se preocupe ca totul să meargă cît mai bine acolo unde muncește.

— În materie de muncă, de meserie, care este păcatul cel mai grav al unui om?

— Inconștiența, sub două aspecte concrete: indisciplina și hoția.

— Exemple?

— Datează mai de mult și, ce-i drept, nu s-au repetat. Țasta-i semn bun. Cineva a defectat odată, în afara programului, și sub influența alcoolului, un motostivuitoar. Era o piesă de import pe care a plătit-o, bineînțeles. Cred că s-a convins că fabrica nu-i așa un islaz pe care poți să circuli la o adică și fără control. Au mai fost și alte cazuri, de exemplu dispariția a 30-40 de becuri de la mașinile de asamblare, becuri necesare controlului bunei funcționări a acestor mașini. Dar, repet, aceste cazuri au rămas izolate.

— Există muncitori de elită?

— Sigur că da.

— Vă considerați un asemenea muncitor?

— Asta mi-ar fi greu să spun.

— De fapt, știți la fel de bine ca mine că acesta e adevărul. Iar eu l-am aflat de la cei care au vrut să-mi vorbească despre dumneavoastră. Și au vrut mulți, Stanciu Cristea!

Dumitru ELIADE

— «Uite cum e: este firesc ca tineretul să fie mai dinamic!»

(Edgar Mihalcov)

— ...sînt întotdeauna în frunte! Sînt întotdeauna în fruntea tuturor acțiunilor, la noi tinerii reprezintă peste 2/3 din totalul muncitorilor Complexului, înțelegi ce înseamnă asta! De aceea, nu pot spune că nu mă irită uneori cite unul din tovarășii noștri mai vîrstnici, îl vezi că se ridică în sedință de partid și, gata, că tinerii se cam plimbă, că «vin uneori lumea la lucru cam mahmuri» etc., etc., «Că sînt prea zburdălnici!». Asta din urmă, chestia cu zburdălnicia, e chiar nostimă de tot!

— Credeți că există, în genere, o opoziție între tinerii din Complex și generația mai vîrstnică?

— Nu, ar fi prea mult spus. Exemplul pe care vi l-am dat mai sus e un caz izolat, cei ce fac așa ceva sînt îndeobște puși la punct chiar de către colegii lor de vîrstă. Ca salarizare — pe de altă parte — nu există nici măcar atît: nu există nici un fel de diferență, dimpotrivă, luptăm împreună — noi ne calificăm pe locul de muncă, cei mai vîrstnici participă la cursurile de reciclare.

— Și totuși, cum e cu «plimbările», «mahmureala», «zburdălnicia»?

— Uite cum e: este firesc ca tineretul să fie mai dinamic, cum să spun eu... mai neliniștit! El se află permanent în transformare, este vesnic nemulțumit de ceea ce a făcut, vrea să facă și mai mult!

— Ceilalți — nu?

— Ba da, dar ceilalți sînt mai reținuți, mai calmi. Și apoi nu uitați că tineretul este solicitat nu numai la fel, dar chiar mai mult decât omul vîrstnic, și este explicabil: acesta din urmă are familie, uneori e suferind...

— Și dumneavoastră aveți familie!

— Ei, da... (și Edgar Mihalcov zîmbește).

— Cît timp sînteți împreună în familie?

— Păi... nesocotind duminica într-o săptămînă, că uneori și duminica sîntem solicitați, să zicem... patru ore zilnic, de pe la orele 18 cînd ajung acasă și pînă în jurul orei 22, cînd ne culcăm!

— Așadar... 24 ore într-o săptămînă!

— Nesocotind duminica, firește...

— Astăzi, de pildă, ce sarcini ați avut? Ca secretar U.T.C., nu ca muncitor electrician.

— Știți, trebuie să mă consider în amîndouă ipostazele.

— Bun, perfect: pe mine mă interesează însă, deocamdată, prima. Pentru că tot a venit vorba de suprasolicitați!

— Așa de pildă: lucram în prezent la amenajarea unei baze sportive (asta în afara muncii prestate la «Parcul Tineretului»), mai avem o multime de acțiuni legate de înfrumusețarea locurilor de muncă. Cînd nu avem aici, avem la Municipiu, sau la — chiar! — 50 de tineri se duc la «Turn»!... Cu Vasile.

— La «Turn»...?!

— Da, la «Turnul de parașutism de la parcul 23 August».

— Cine-i Vasile?

— «La vîrsta noastră să ne preocupe... pensia?!»

(Constantin Popa)

Aflu și cine e Vasile: Vasile Veliant, sec. U.T.C. pe organizația nr. 4 Revizie și tot responsabil cu munca patriotică pe întreg plexul. E un tînăr înalt de data asta, lă ceva mai reținut decât primul. Îi simt imediat sînt prieteni, cum sînt prieteni totodată Constantin Popa, secretar U.T.C. pe «D București Călători» și care, aflînd că sînt presă, mă informează asupra unei probleme delicate, dar în care cred că omul are dreptate și voi reveni peste deocamdată:

— S-au înscris absolut voluntar acești tineri pentru a fi inițiați în cursurile de parașutism. De fapt, în toate acțiunile noastre încetat de mult cu metoda de impunere; retul vine, este obosit uneori, — cum sînt de la Depou (rețin informația — N.A.) — vin! E vorba doar de ceva «al lor», e beneficia de rezultatele muncii pe care o fac astăzi. Mergem, muncim cot la cot, apoi așa, împreună, mergem și la o bere...

Astăzi mi le-a spus Vasile Veliant; Constantin Popa, cel de la Depou, tace. Problema de frămîntă este mai complicată, cred că aici putea face ceva: este vorba de un fleac la urmei, de un amănunt omis cine știe cur care perturbă nu atît munca celor din respectivă, cît pofta lor de muncă; or, așa e grav!...

O bună parte din tinerii de aici, din Depou și-au făcut stagiul militar. Inițial, la admînistrarea în școala de specialitate, acestor oameni promisese că stagiul va fi socotit ca vechiul vederea salarizării — adică a obținerii pe perioada respectivă, a unei noi «categorii» salariu. Astăzi, află cu stupeoare că stagiul efectiv este considerat, într-adevăr, ca vechi dar numai la... pensie!

Revin la Vasile Veliant; și acesta are probleme, de pildă chestiunea repartizării la tinerii proprietate personală, care nu sînt...

— «Randamentul maxim este obținut în zilele mijlocului săptămînii»

(Vasile Veliant)

întotdeauna după cele mai fericite criterii.

— Mai ales cînd e vorba de cei cu fața Eu unul nu am necazuri, stau la bloc, în Depou Taberei, pot spune că m-am instalat foarte am trei camere... dar colegiiăștia ai mei! Apoi transportul ăsta în comun: ne înnebnește 105-ul, dom'le. Mai ales în orele de vîră îmbolnăvești pur și simplu de nervi! Dar e, totuși, ceva extern...

— Intern, ce-ar mai fi?

— Vreți să vedeți? Să vedeți ceva mi s-a făcut de noi de «zburdălnicia»ăștia care sînt...

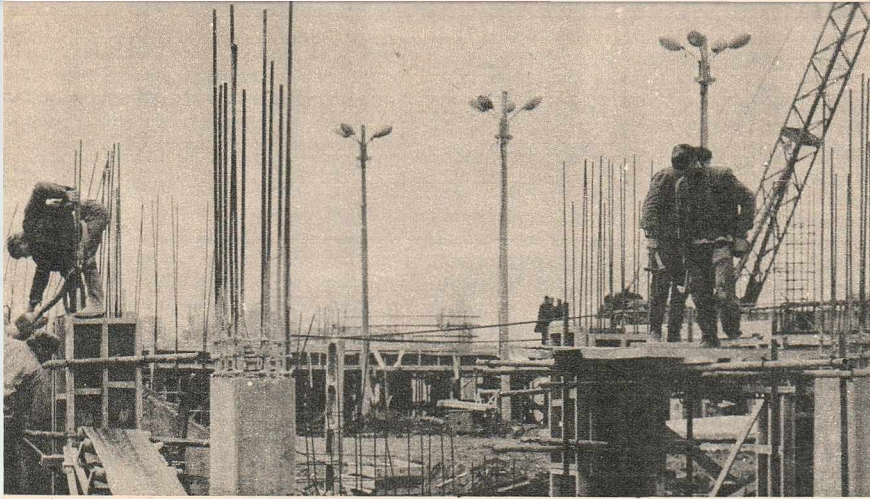
Vreau. Și el îmi arată: dintr-un vagon călători, scos la casare, tinerii de la «Elena» (citește «grupa E» așa cum grup «grupa Andrei», grupa I, a devenit «grupa Ilie» etc.) și-au amenajat prin forțe proprii cantină-restaurant. Excepțional exemplu de demnitate și de conștiință civică.

— Am dat bani și din buzunar uneori nu s-a plîns nimeni, atunci cînd merita.

Peste cîteva zile urma să aibă loc în Complexului o plenară a tinerilor U.T.C. axată pe problemele tineretului. I-am așadar pe cei trei secretari — și buni prieteni — să-și vadă de treabă cu informarea, cercetările, analizele etc. — specifice unei acțiuni. Înainte de a ne despărți, i-am încredințat, pentru cine știe ce motiv, ar pleca în Complex, la o altă întreprindere, într-un serviciu.

— Niciodată! — mi-au răspuns fără a clipi măcar pe gînduri.

Horia PĂTRU
fotografiile aut.

cine ar dori să rămână într-o sală de aşteptare sau să ia trenul în sens invers ?

re generațiile din școli, contingentele adulțesc cu un sentiment amestecat de duioșie, zitate și invidie. Colegii mei de generație de-a dreptul geloși. Spun: «o altă lume, ăle!»

sigur, când trec la argumente se contrazic. ce mă privește, sînt de altă părere. Cred, lădă, că școala este un univers determinat imul rînd biologic. Oricît s-ar zbate ei, nepoții noștri, nu pot sări peste umbra. Și mai cred că senzația lui «altceva» nu decît proiecția lumii noastre adulte în mbare reflectată de universul lor. Toți i vor să meargă la facultate. Nu fiindcă mai deștepti decît părinții lor; dimpotrivă, o lume pe care au schimbat-o, ei, părinții, și cei ce doresc acest lucru. E clar, sper. Tot de clar, ca și în cazul invers. Când copiii iu ce vor face dacă nu vor reuși în învățatul superior. Nu știu ei fiindcă nu știm fiindcă în lumea noastră sîntem risipitori am exclus definitiv și total din viața și nunca noastră rebuturile.

e veți face dacă nu reușiți la facultate?» — întrebat pe elevii Liceului 4 din Oradea. Încercînd să răspundă Liviu Pop, nu în școală am învățat multe și de toate, dar iu în ce măsură mă vor ajuta în viață. În il atelierului desfășurăm o muncă mono-de pe urma căreia nu ne alegem cu nimic, facem aceleași operații de zeci și sute de e parcursul unui an sau a mai multora.»

eme ce educatorii școlii consideră că în nța «legării teoriei de practică în atelierele s-au realizat lucruri frumoase și folosib-», Rodica Felier constată cu umor: «Prac- pe care o fac elevii este foarte binevenită. l eu, ca și colegile mele de clasă, joia, cînd practică, facem gogoși și plăcinte pe care le vindem la elevi. În acest fel ne obișnuim unca și cu faptul că răspundem de ceea ce a. Cred că oricare dintre colegile mele de ar fi în stare să reproducă după atîția ani g procesul de la frămîntat pînă la copt. nder că practica în general îi ajută foarte pe elevi după terminarea liceului».

și-apoi vă întreb: cînd o să mă zbat, cînd o să urmăresc cu încăpăținare ideile în care cred ?

u că pe directoarea adjunctă a Școlii ge- e numărul 163 o cheamă Mihaela Costescu i știu că dînsa este și comandantul-instruc- il unității de pionieri, dar interlocutoarea e «Mihaela Cornelia Costescu» și adaugă zeci de ani împliniți». E rîndul meu să lucrurile la punct, evident, în glumă și să scesc — cu voce tare — că de la 16 august și pînă astăzi s-au scurs vreo treizeci de i mai bine...

și numai după aceea ateliere. Nu mă refer la ce facem în ăle, prea puțin din ce ne interesează. nimic vital vreau să zic, cît la nevoia ca ziua de practică s-o efectuăm într-o uzină, să intrăm pe poarta uzinei odată cu muncitorii și să ieșim împreună cu ei».

«Școala ne fixează într-un cadru, răspunde Doina Bara, pe cînd noi am dori să ne învețe cum să ieșim din el. Ce sîntem după 12 ani de școală? Niște elevi care tremurăm că nu vom intra la facultate, pe cînd noi am vrea să fim oameni, apți și liberi în fața deciziei. Cu multe cunoștințe dar și multiple posibilități».

Recunosc în aceste răspunsuri amestecul plin de farmec, alcătuit din teribilismul, maturitatea și ingenuitatea tuturor generațiilor de elevi. Și recunosc lumea noastră adultă, temătoare, dar plină de dorinți, contradictorie și uneori superficială.

Copiii, am văzut, își doresc viața așa cum e, adevărul muncii, știința de a-l afla. Uzinele au nevoie de forță de muncă de înaltă calificare și rapid instruită. Dar ei, elevii Liceului 4, învață să facă gogoși, plăcinte și eterna lăcătușerie, în timp ce uzina cea mai importantă din județ, «Înfrățirea», nu patronează nici o școală, recrutîndu-și ucenicii în cea mai mare parte din mediul rural. Desigur, directoarea liceului n-ar îndrăzni să dea buzna în Uzina «Înfrățirea» ca să lege peste portar și peste director, școala de practică, la fel cum, la rîndul lui, directorul lonescu, cu timpul lui comprimat în mai puține luni, trimestre și ani nu se va lega singur la cap deși îl doare. În județ există un organism specializat, însărcinat să răspundă de aplicarea legii și a directivelor partidului în domeniul învățămîntului. Încă nu e firesc, adică eficient, ca un absolvent de liceu să lucreze ca vînzător într-o alimentară, iar în marile uzine să fie recrutată forță de muncă necalificată din mediul sătesc.

«Nu mă îndoiesc nici o clipă de reușita mea la facultatea de matematică, răspunde Lucia Bucănescu. Matematica este, dacă spun o pasiune, este puțin, pentru că este ceva vital pentru mine. Domeniul matematicii este singurul în care voi munci cu pasiune, este singurul domeniu în care mă pot realiza și căruia îi voi dărui întreaga mea ființă». Și totuși, pasiuni și mai mari ar putea ocupa locurile limitate ale facultății de matematică.

Pentru Lucia Butănescu și toți acești copii frumoși și cumiști și teribili cum i-am întîlnit și i-am lăsat eu la Liceul nr. 4 din Oradea curajul de a deveni oameni înseamnă curajul de a recunoaște acest adevăr.

Nicolae CRISTACHE

de parția, am cautat să-mi îndeplinesc toate sarcinile. Ba mai mult, am iscodit noul, m-am străduit să-l propag, pentru ca toți cei 600 de elevi ai noștri să devină miine oameni de nădejde, patrioți, convingși că viitorul depinde numai de ei. Avem copii foarte buni. Foarte receptivi, dacă li se vorbește cu tact, de aproape. Copiii sînt inimoși, îi iubesc, sînt extraordinari. Să vă povestesc ce mi s-a întîmplat acum cîteva seri. Mi-a dat telefon acasă mama unui elev din clasa a șasea, Mihai Constantinescu. Băiatul, care este locțiitorul comandantului de unitate, făcuse o criză de apendicită și urma să-l opereze de urgență. M-a sunat mama sa și mi-a spus, parcă surprinsă, că fiului nu-i arde atît de boală, cît de faptul că nu va putea să vină la școală, să-și îndeplinească obligațiile în cadrul muncii patriotice din prima săptămîna de vacanță. Știți ce m-a întrebat mama lui Mihai? Tovarășa profesoară, ce-ați făcut de-ați sădit în el un asemenea simț al datoriei?! Nu i-am răspuns. Ar fi luat prea mult timp.»

Îmi vorbește apoi despre lecțiile sale de muzică, despre activitatea din cadrul comisiei culturale a sectorului 7, despre munca de îndrumare și control din școli. Despre jurii, despre satisfacția pe care a încercat-o în vara trecută cînd a însoțit delegația pionierilor bucureșteni la al doilea Forum național de la Livada, de lîngă Satu Mare. Continuă cu referatele susținute în consiliile pedagogice, spune «toate serbările au trecut prin mina mea», povestește despre expozițiile de desene ale elevilor școlii găzduite de obicei în holul cinematografului «Giulești». Despre taberele de vară. Îmi destăinuie intenția de a organiza în vacanța mare o expediție pionieră pe urmele lui Eminescu și Creangă, vorbește despre toate acestea cu un entuziasm de care numai o femeie entuziasă este capabilă, dar cea mai mare mîndrie transparentă în vocea profesoarei Costescu atunci cînd îmi spune cît de bine cîntă corul școlii, cît de bine și cît de multe melodii știu elevii: «Trei culori», «Pe-al nostru steag», «Partidul nostru drag», «Republică, măreață vatră», «Al partidului drag nume» și altele. Cîntece patriotice înainte de toate, subliniază, pentru că asta este una dintre primele sarcini ale noastre, ale pedagogilor, să trezim în copii mîndria că sînt români, să facem din ei cetățeni buni, patrioți.

— Tovarășa profesoară, oare viața dumneavoastră, oare munca dumneavoastră cunosc numai momente de satisfacție? Nu mai există

lipsuri, nu mai există poticneci, nu mai există greșeli?

Îmi spune că există. Îmi spune că o doare cel mai mult lipsa de entuziasm a unora dintre colegi. Fiecare inițiativă, mărturisește, este privită cu suspiciune.

«Iar Costescu?!», se întrebă unii, ca și cum tot ceea ce aș face eu ar fi în folosul meu personal. Atunci aș vrea să le răspund „Iar Costescu”, pentru că mie nu-mi place să stau, vreau să fac ceva, să ne croim viețile mai bine. Și-apoi, vă întreb, cînd o să mă zbat, cînd o să urmăresc cu încăpăținare ideile în care cred, dacă nu acum, cît sînt tînăr?»

Și ar mai fi ceva. Supraîncărcarea elevilor împotriva căreia profesoara Costescu și întreaga conducere a Școlii numărul 163 din bulevardul Giulești, numărul 54, luptă din răst- puteri.

«Copiii au prea multe sarcini și prea puțin timp liber pentru deconectare și chiar pentru lecții. Poate că n-ar exista supraîncărcarea dacă multe dintre sarcinile primite nu s-ar trasa în ultimul moment. Uneori tot în ultimul moment se revocă. Apoi se revine și te trezești că trebuie să mobilizezi elevii de sîmbătă după-amiază pentru duminică dimineața. Prea multe sarcini din afară. Știu, utile, cuprinse și ele într-un plan, dar supra-punîndu-se peste planificarea internă a școlii care urmărește un anumit scop. În fiecare duminică, un concurs. Astăzi, matematică, duminică viitoare, dansuri. Peste două săptămîni, creație literară și așa mai departe. În plus, se exagerează cu educația fizică și cu întrecerile sportive. Este foarte bine, cred, să ne străduim să avem un tineret sănătos, să-l educăm în ideea dragostei de mișcare și de exercițiu fizic, dar de aici și pînă la a mobiliza toată ziua bună ziua marea majoritate a elevilor la competiții în afara școlii, la nivel de sector, mi se pare o exagerare.»

Despre viața sa particulară, profesoara Costescu n-a vrut să vorbească prea mult. Îi place grădîrîritul, a semănat în curte șapte feluri de flori. Chiar șapte, mă mir. Chiar șapte, zice, și dacă tot sînteți de la «Flacăra» poate puteți să-mi spuneți și mie de ce ceea ce vedem în expoziții, pantofi sau bluze, nu există și în magazine?

Ovidiu IOANIȚOIA

două feluri de tineri, un singur fel de a munci

După exact o lună de la primul reportaj, iată-mă din nou pe șantierul Parcul Tineretului. Îl întreb pe foarte tînărul inginer Florin Stănoiescu (are doar 25 de ani!) despre munca tinerilor pe șantier. «Păi să vedeți, sînt două feluri de tineri: tinerii noștri, ai șantierului, și tinerii care vin la muncă patriotică». «Deci două feluri de tineri», zic eu. «Da, dar un singur fel de a munci — se pune umărul și se muncește, că, de făcut, sînt destule». «Am auzit că în fiecare zi vin cam 50 de studenți». «În fiecare săptămîna vine tot altă faulțate, prin rotație. I-am pus la lucruri mai simple, în special acolo unde avem nevoie de muncitori necalificați. Și au făcut treabă bună, în special cei de la I.E.F.S., mai obișnuiți cu... condiția fizică, dar și cei de la Construcții, aceștia fiind de-ai casei. N-aș vrea să se creadă însă că nu apreciem contribuția celor de la Politehnică și Automatică, sau grupele conduse de asistenții G. Cîrstea, D. Gîrleanu, L. Welter, G. Rădulescu, S. Nicolescu, I. Negulescu și alții».

Pe plafonul deja terminat al vestiarelor, văd un tînăr care mi se pare cunoscut. Este fostul poloist de performanță, Mircea Ștefănescu (un tînăr de 37 de ani!), șef de șantier. Intrăm repede în vorbă. «Munca studenților are un dublu aspect. În primul rînd noi avem nevoie de ei pentru a înfăptui în 6 luni ceea ce trebuia

să se împlinească în 30 de luni. Iar ei, la rîndul lor, fac cea mai completă practică, mai ales că organizarea șantierului s-a elaborat și s-a realizat din mers, neavîndu-se timp pentru teoretizări interminabile».

Lîngă uriașii stîlpi de beton, un grup de studenți ascultă cu interes explicațiile lui Radu Popa, șef de lucrări. Sînt studenții anului III de la Construcții. Amfiteatrul s-a mutat pe șantier! Studentul Pham Venhanh din R.P.D. Vietnam este realtamente impresionat de ritmul șantierului. Va avea ce să relateze compatrioților săi, acolo, în Vietnamul care se cere reconstruit.

Dar Florin Stănoiescu, secretar U.T.C., ține să îi evidențieze și pe tinerii organizației sale. «Nicolae Burlacu, șeful echipei de betoniști, împreună cu Gheorghe Tudor, Maria Mușă, Costache Catinca și Paul Tînică, au turnat în schimbul doi al zilei de 26 martie, 106 metri cubi de beton în fundații. De obicei, se toarnă cam 50-60 metri cubi pe schimb».

Se cuvine ca în paginile revistei noastre, acestor tineri aflați într-o palpitantă întrecere cu timpul, precum și a altor tineri ca Mihai Baltag, Maxim Tihonov și Pavel Amose, să le întîndem o mină caldă, ceea ce facem acum.

Dumitru GRAUR

O primăvară a primarilor

Există o primăvară a primarilor, alta decât primăvara îndrăgostiților sau a poezilor, există un anotimp al inițiativelor civice. Cum se încălzește vremea, primarii comunelor încep să acționeze, se simt ca ieșiți din hibernare, îi vezi că au o neliniște a lor, primărească, simți la ei o poftă de lucru care se transmite din om în om și din comună în comună. Nu se fac peste tot lucrări uriașe, nu se construiesc peste tot noi cămine culturale, peste noapte, sau spitale noi, dar oamenii în general observă acum mai mult ca înainte că au o comună și că ar fi bine să o înfrumusețeze, să o gospodărească. Primarul știe cam ce se întâmplă acum; cei mai posaci bărbați din sat, oameni care nu s-au gândit vreodată cum trebuie să arate o comună, îl opresc pe primar, ca din întâmplare, și-l întreabă: «N-ar fi bine să plantăm plop ornamental pe șosea», sau «Nu ne trebuie oare un pod nou peste gîrlă»? Primarul le amintește că aceste lucrări, și alte încă asemănătoare, au fost deja prinse în planuri încă la ședințele din iarnă, că ei înșiși le-au votat, dar le-au uitat între timp. Altceva e acum, vremea te îndeamnă să sădești, aerul parcă te întinereste, acelea erau planuri pe atunci, și noi știm cam ce înseamnă un plan pe hîrtie, dar acum simt oamenii efectiv că vor să facă pentru binele obștii ceva. Interesul cetățenilor pentru cele ale satului lor este acum la o cotă maximă, și primarii buni știu acest lucru. Poate că în aceste zile bărbații învață cel mai mult de la femei. În toate satele femeile au început să-și sape grădinile, straturile de legume și cele de flori încep să capete formă, este ceva mișcător în imaginea aceasta esențială: un om sapă pămîntul și îngroapă cu mina lui sămînța.

În comuna Crușeț, din județul Gorj, primarul Stănică Dumitru nu are odihnă, zi și noapte plănuieste și mobilizează oamenii din cele 10 sate pe care le conduce. Așa face în fiecare primăvară, din 1968, de cînd a fost numit aici în Crușeț, împreună cu noua sa echipă «ministerială», cum îi spune, adică vicepreședintele Popa Ioan și secretarul de partid Popescu Mihail. Echipa a realizat în acest răstimp lucruri serioase, care se văd. În toate satele s-au ridicat bunăoară școli noi, exclusiv din contribuția cetățenilor și cu muncă voluntară, în Măiaș, bunăoară, s-a ridicat clădirea școlii numai în 6 zile, ca-n povești. Lucrul zilnic, voluntar, sute de oameni. La fel și în celelalte sate, apoi s-au construit magazine sătești, tot prin contribuție, s-a terminat electricarea, s-a ridicat în Crușeț un nou sediu al Consiliului popular. Cînd treburile s-au mai liniștit, au putut să treacă cu toții la alte lucrări. Acum echipează un cabinet stomatologic, mai construiesc o

prutărie, introduc în sat alimentarea cu apă prin conducte, pe lângă muncile obișnuite care țin de înfrumusețarea străzii principale. La Crușeț oamenii le place să ridice multe fîntini, ca și în Căpreni, și în întreaga zonă, este o mîndrie pentru cel care face o fîntină mai frumoasă, la marginea drumului, să lăcomenească orice însetat. Din pasiunea aceasta pentru fîntini izvorăște tainic o idee de frumos. De remarcat însă că toți cei din Crușeț și satele afiliate au despre frumos și o concepție utilitară. Este de necrezut, dar în anul care a trecut s-au economisit aici 5 milioane, ceea ce a adus Crușețul pe locul întâi în județ. Ca să realizeze toate acestea, primarul și echipa sa colindă toate satele, nu trec mai mult de două zile fără ca un tovarăș din conducere să nu se găsească într-un sat, iar raza între satele cele mai îndepărtate este de peste 30 de km.

Primarul Stănică este muncitor de meserie, nu prea cunoștea sufletul țăranelui, de aceea a fost impresionat cînd a văzut, într-o anume împrejurare, ce înseamnă adevăratul eroism al cetățeanului țăran. Venise apa Amaradii mare, puhoaietele amenințau să le rupă podul, au intrat oamenii în apă pînă la piept, legați cu funii de mal, și au ținut podul. Atunci s-a convins pentru prima dată primarul că are în sat oameni de nădejde. A învățat apoi lucruri folositoare de la trecuta Conferință pe țară cu primarii și secretarii comunelor, atunci s-a lămurit cu adevărat ce înseamnă cuvîntul inițiativă și cum se aplică. S-a întors de la București și a înființat în scurt timp alte locuri anexe de producție, o ciupercărie, o cooperativă de făcut mături etc., din care comuna a început să aibă cîștiguri substanțiale. Cel mai mult ține acum la ideea ridicării unui internat în comună, pentru elevii din alte sate, asta poate și pentru faptul că el însuși este actualmente student în primul an la fără frecvență.

L-am părăsit pe primarul Stănică și l-am lăsat în mijlocul unor consăteni. Trebuiau să ia toți o hotărîre cum să-și îngrijească satul gospodăria personală a unui om nevoiaș și singur, care se află de mai multă vreme internat în spital. Au să-și sape ei grădina, elevii îi vor curăța curtea, femeile îi vor zugrăvi casa și-i vor semăna legume.

La Miercurea Sibiului primarul Penariu Mihai era preocupat de ceea ce se numește «realizarea fondului de stat», adică greaua misiune a contractărilor. «De ce avea statul înainte contracte puține cu cetățenii particulari? — îmi spune Penariu. Pentru că se adunau mai mulți oameni într-o ședință, se discuta grav că e nevoie de contracte individuale și tot atunci cei din sală hotărâu să se

construiească fiecare din cei prezenți cu cite un contract. Cu asta era chipurile rezolvată problema contractărilor». Erau puține contractări, pe lângă slaba conțesare a țăranelui. Primarul din Miercurea are multe inițiative, a desțelenit pentru teren arabil niște dealuri pe care nu se încumeta la început nici un tractorist să urce, a ușurat apoi munca femeilor care lucrează la C.A.P. Vin femeile dimineața și lasă la brutărie coca pentru piine, iar la întoarcere o găesc gata coaptă, rumenă. Comuna este una dintre cele mai bogate și mai frumoase din județ, Penariu Mihai este relativ nou pe aceste meleaguri, dar toți oamenii îl cunosc și îl respectă. Un primar popular, care dă audiențe pe cîmp, poate tot atunci cînd pune mîna și ajută. Știe să lucreze cu oamenii, nu o dată l-am auzit cum se adresează pe stradă: «Babule Ion, sau Hans, fă și dumneata un contract pentru stat, poate vrei să mergi undeva la oraș, să ai și dumneata din ce să mînci un grătar la restaurant și să aibă carne și copiii dumitale la internat». Cu oamenii se descurcă primarul, dar ședințele nu-i plac aproape deloc. M-a pus să fac socoteala. În toată zona de care răspunde sînt 30 de organizații de partid și 4 comitete. Toate acestea țin cel puțin lunar cite o ședință, pe lângă ședințele de U.T.C., la care se adaugă, bineînțeles, ședințele comitetului executiv. La toate participa. De fapt toate acestea se și simplifică, întrucît ai de a face mereu cam cu aceiași oameni, și se dezbate cam aceeași sferă de probleme. Deci oricum oamenii și problemele se întîlnesc, numai forma de întîlnire diferă, după cum diferă și modul în care se abuzează de timp. Necăjit foc, primarul nu a vrut să-mi mai expună în detalii și cît timp consumă cu rapoartele și cu planurile de acțiune, în loc să fie mai mult pe teren, așa cum ar vrea și așa cum ar fi necesar. A auzit însă și speră să se simplifice toate acestea, iar recenta consfătuire pe țară îi aduce argumente care-l bucură. Are ambiții mari pentru comună, un perete al biroului său este deja plin de diplome, mențiuni, medalii; speră anul acesta cel puțin la un «Ordinul muncii cl. II-a». I-l doresc!

Am mai văzut apoi o altă comună, Osica, în județul Olt. Rotaru Gheorghe este și el relativ nou aici; în această funcție, de fapt este un «colțean de gradul II», cum își spune, pentru că la origine ar fi prahovean. Abia apucă să-mi spună: «Anul ăsta avem cele două evenimente naționale și 500 de ani de atestare a comunei», dar începe apoi, vreme de un ceas, o serie de convorbiri telefonice. «Da, să meargă mine oamenii la butășire. Fii atent tovarăș inginer, vin și elevii de la școală, veți merge în cutare loc, așa cum ne-am înțeles». Apoi vinde niște plop ornamental, plop canadieni, cererile din partea comunelor învecinate sînt multe. Au realizat mii de puiți prin contribuția voluntară a elevilor, cîștigă bine de pe urma lor, primarul îi va răsplăți în vacanță pe elevi cu o excursie. Duminică iese toată suflarea satului la varza timpurie, are el, primarul, ambiția ca oamenii să mînce în mai varză cu boboc de rață, alții ies la extinderea pădurii. E un noroc că

am găsit pe primar, venise din cîmp se seamănă floarea-soarelui. Avușese cedu pină cu o zi înainte, dar conședidus și a început marea bătălie care țin acum pînă hăt la prima zăpadă. Mă nuiesc cu perfectul simplu și înțeleg cum procedat în această comună. Primarul nu a schimbat oamenii vechi, a știut în să le ceară, pînă cînd ei înșiși au fost de cite pot fi făcute dacă ai trager de i Realizările sînt uneori incredibile, dar colind satele de mai multe zile, nu am ai de făcut decît să le consemnez cu zgîrc pe cele mai importante. Casă de cultur etaj, încălzire centrală, sală de spectac scenă rulantă (primarul zice că lui Pellea îi place să dea aici spectacolele total de 400 de artiști amatori în com numai Călușarii au trei echipe, de exe trei generații. Căminul construit din c buție voluntară, la fel clădirea liceului și numeroase clădiri. Stadion sătesc cu tri în curînd baie comună. Oamenii sînt e de harnici, bărbații lucrează pe la într derile din împrejurimi, în sat sînt ap numai femei. Și aceste femei realizează 70 de milioane lei la producția indu și alte 30 de milioane la cea agricolă. aceleași femei își muncesc loturile pers scot de obicei două recolte, întii carto purii, apoi legume — două recolte, ca tenii! — unele fete tinere muncesc la at de făcut covoare persane, care covoa toate drumul exportului și aduc alte ber Comuna are o organizare aproape s în fiecare cîrc electorală (57 la număr) un cerc de lectură, condus de un cadru tic, toți copiii preșcolari sînt la cămin grădinițe, 7 educatoare sînt în acea

Și iar îmi spune primarul Rotaru că schimbat nici un om aici, e mai greu să un cadru decît să-i spui ce anume d de la el. Dacă oamenii din sat au avut i de timpur sau de zidar a înființat el, pri secție permanentă de timpurie și, z ba le-a adus de la Slatina chiar și șepc le curețe frumos pălăriile și să confecț chipie pentru elevi. S-a sprijinit și pe o mai vechi din comună, pe intelectualii s nici, cum sînt de pildă cei doi medic uman și cel veterinar, Dobre Voicu ș pectiv, Preoteasa Constantin, care mu aici de mai bine de 20 de ani. Om cu experiență de conducere, Rotaru nu se să-și compare comuna cu un minister, trebuie să prinzi momentul, ca la mi Dacă ți-a trecut momentul contractării nu l-ai prins, degeaba îi mai spui tu c «fă și tu un contract, să se uite prima tine cu doi ochi, nu cu unul!», degea trecut momentul bun pentru contractări are acum alte preocupări». «Momentu munei Osica era în acel sfîrșit de mar moment al muncii și al înfrumusețării. C a fost propusă la concursul pe țară al nelor cu cea mai bună gospodărie și torii ei au motive să se aștepte la un p Momentul comunei Osica era un m de bătălie, în cîmp, avea lungă băt sudului oltenesc și fierbinte.

Dinu FLĂM

inginerul este receptioner la hotel

De la Oficiul forțelor de muncă al județului Brașov află că dinșii nu se ocupă de angajarea acelor solicitanți care posedă studii superioare. Mă duc la Inspectoratul școlar județean. Din totalul de 151 de cadre didactice repartizate în județul Brașov, o singură persoană a dat bir cu fugiții: Velimirovici Valeria, profesoară de limbă engleză, repartizată în comuna Bunești de lângă Rupea. Acolo, în comuna aceea, considerată a fi foarte bună (este o școală tînără, cu cadre tinere), ar fi putut desfășura o activitate (este adevărat în condiții ceva mai grele decît studenția făcută la București) bună, folositoare, așa cum fac toți profesorii care încep drumul greu al apostolatului. Dînsa, după o săptămînă, fără nici un fel de justificare și aprobare a forurilor superioare, a abandonat. I s-a făcut raport de imputare a școlarizării, 8 000 lei. Velimirovici a făcut recurs, dar comisia de la Ministerul Muncii i-a respins recursul. Inspectoratul școlar ar vrea să știe cine și cum, pe baza cărei legalități, o va angaja pe profesoara Velimirovici Valeria? Dacă va fi bineînțeles. Dar nu despre acest caz voiam eu să discut. M-am interesat de soarta acelor profesori care trăiesc în Brașov sau în județul Brașov și nu sînt angajați nicăieri. Sînt 300-400 de asemenea cazuri. În marea lor majoritate profesoare de biologie. Menționez că mai există 51 de suplinitori și 90 de profesoare angajate ca educatoare sau învățătoare. Iar cele care nu sînt angajate de abia așteaptă o suplinitoare temporară, chiar și de o lună sau două luni, prin îmbolnăvirea vreunui titular. Datele ne sînt comunicate de către Văry Clara, inspector la serviciul personal.

Cu atît mai spinoasă, cu atît mai greu de rezolvat este problema acestor oameni, cu cît majoritatea au venit la Brașov (adică au părăsit posturile unde au fost repartizați la terminarea facultății) urmîndu-și soțul transferat în interes de serviciu. Deci au de partea lor motivul numărului unu în legile transferului în învățămînt, adică apropierea de soț. Nu vrem să generalizăm, dar poate că și soții au partea lor de vină, acceptînd, unii dintre ei, cu prea multă ușurință aceste transferuri, fără a analiza și a cîntări suficient posibilitățile de angajare ale soțiilor lor. Dar, mă rog, acesta este un alt aspect, nu lipsit de interes substanțial. Poate că explozia demografică, apărută deja la nivelul grădinițelor, va rezolva oarecum, adică după patru-cinci ani, cînd elevii vor ajunge în clasele V, respectiva situație. Dar ce face pînă atunci acest disponibil detașament înarmat cu studii superioare?

Și în timp ce constatam și consemnam această nedorită realitate, pot spune și tristă realitate (fără teama că greșesc și sînt convins că ar fi bine dacă s-ar analiza și cauzele care au generat un asemenea excedent de studii superioare în județul Brașov), află că Ionescu Mircea, receptionerul Hotelului «Capitol» este inginer T.C.M., absolut al cursului seral din Brașov. A început facultatea cam prin anul 1962 și a terminat-o prin 1972. După anul I, cînd a rămas repetent, s-a angajat în meserie, astea ale O.N.T.-ului și, angajat de O.N.T.-Brașov, a făcut paralel facultatea la seral. Zice dînsul că între timp s-a îndrăgostit de această meserie.

Zice că vrea să-și găsească în O.N.T. un post tehnic corespunzător studiilor. Foarte bine, dar de unde pînă unde se ocupă O.N.T.-ul cu tehnologia construcțiilor de mașini? Păi, îmi răspunde, ar trebui să urmez la fără frecvență Academia de studii economice. Așa deci, o altă facultate, de astă dată la fără frecvență?!

Deci, consemnînd existența celui detașament de trei, patru sute de profesori neangajați și cazul receptionerului sau al inginerului Ionescu Mircea, mă prezint la tovarășul Măzgăreanu Gheorghe, director adjunct al O.N.T.-Brașov. Nu aș putea spune că discuția mea cu dînsul s-a desfășurat pe un ton prea amabil. Aflu că din 2 600 de salariați, Ionescu Mircea este singurul posesor de studii universitare care ocupă nejustificat un post de studii medii. A mai fost un caz, un inginer silvic, fost ospătar (făcea note de plată cu studii superioare!), dar și-a cerut nu demult, transferul într-un post de inginer. Mai află că sînt destui organizatori de trasee, adică ghizi care au terminat filologia, cunosc ceva limbi străine sau sînt economiști. Zice tovarășul Măzgăreanu că ar fi foarte bine dacă acești organizatori ar avea toți studii superioare. Subscriem și noi la o asemenea idee cu condiția să există o facultate de profil. Și dacă am corela existența profesorilor neangajați cu această idee, credem că ne-am afla în fața unei modalități de a rezolva, chiar și temporar, dilema celor 300-400. Cu atît mai mult cu cît la această idee subscrie și tovarășul Măcovei Vasile, secretarul comitetului de partid pe ramura comerț — «Avem nevoie ca de piine caldă de oameni cu studii superioare, mai ales economiști, chiar și bioloage sau filologi, deoarece în munca noastră de comerț, nu numai

la O.N.T., se ivesc o serie întregă de pro idei, aspecte, necesități, pe care, desigur, le poate rezolva un om cu o pregătire intelectuală, cu un curaj de a gîndi, de a da de a lua decizii.» «Dar, îl întreb eu, nevoie de un inginer pe post de recepționer cum este Ionescu Mircea?» «Nici nu știu Ionescu Mircea a terminat facultatea», «minat-o, zic, a susținut chiar și lucrarea de diplomă.» «Eu cred că dacă Ionescu ar fi în producție și-ar prinde degetele la un : Nu-l văd în stare să facă față. Ar trebui de la capăt, ca un fel de ucenic» (am conștinț cu cuvînt cele spuse de tovarășul lui Vasile, care după cum se vede nu pu încredere în cunoștințele inginerului I.M.). «Dar ca receptioner este bun?» «Bun, este calificat în această meserie, da că da, locul unui inginer este în pro Acolo i-ar sta mai bine. Dar nu la as studii superioare m-am referit eu. N ingineri avem noi nevoie, ci de studii super specializate în diferite ramuri ale comerț cum ar fi o facultate de merceologie».

Am înțeles că problema studiilor superioare în comerț ar trebui discutată la un nivel rior (nu, îmi permit nici un fel de cal; dar cred că deocamdată s-ar putea aplica înțeles cu consimțămîntul forurilor competente serviciile acestui detașament de studii superioare disponibile.

Nu este vorba de o renunțare la pre universitară, ci, pentru cei care vor să cească, la valorificarea unei capacități intelectuale care să îmbunătățească permanent și modifice oportun și optim starea com brașovean.

Victor

„ă atîta alergătură, simt ca în acte: gură și prigonită

recut o zi, o noapte și încă o zi, de cînd oscut-o pe Gabriela Ujdiță și nu sînt sigur reușit să găsesc tonul cel mai potrivit pot povesti cele ce urmează. Din scri- Mariei Dumbravă, o vecină, rezultă că Gabriela a încercat să se sinucidă; un se poate de tragic, se poate presupune. l, afirmat curat, fără înflorituri, n-ar gestul: modificarea unei litere în cer- de naștere o înstrăinează pe fiică de ei mamă; o greșeală întîlnită frecvent lesne de corectat. Și cu toate acestea, pare, iar pînă acum s-a dovedit a fi, oil de reparat.

nașterea Gabrielei, soțul nelegitim al o declară la primărie cu numele lui, Ujdiță, cu numele de căsătorie al mamei (căsătorie), Carali adică, și prenumele a. Cu aceste trei nume, Gabriela nu realitate (scriptic) fiica nimănui, de- tatăl Ujdiță a dispărut sau a murit, iar de fată al mamei este Dumitru. a Carali Gabriela este fiica lui Ana u. Pe ce bază se poate face legal identi- Dovedind că Ana Dumitru a fost la un t dat al vieții Ana Dumitru Carali. de simplu. Sau mai bine-zis ar fi fost de simplu dacă un funcționar din Do- n-ar fi apreciat că numele de Carali nici un sens, nesemnificativ cu nici unul din cunoscute de el pînă atunci, și n-ar fi uit creator la botezarea fetei schimbînd în «o», Carali devenind Caroli. Gabriela este deci fiica Anei Caroli care nu există n-a existat vreodată, deoarece Ana este de fapt Ana Carali care de aseme- mai există și nu exista nici în momentul Gabrielei întrucît Ana Carali redevenise umitru.

st să te cheme Caroli cînd ești fiica lui u și pentru sensibilitatea unei fete ne- danța poate lua, uneori destul de ușor, șiile unei catastrofe, fără ca totuși gîndul sească cu obsesia sinuciderii. În cazul lei lucrurile s-au complicat în clipa cînd, iă cu 12 ani, părăsind Dorohoiul, trei mama și fiicele, se stabilesc în București. a putea întreține două fete la liceu, iar ziu în facultate, mama lucrează numai în ul de noapte. Fetele, sensibile, răspund ului mamei printr-o comportare ire- ilă, atît în școală și facultate, cît și în

Absolventă a institutului de medicină, eacă să-și satisfacă stagiul; Gabriela ra- examenul de admitere la facultate, și, să-și ajute mama, încearcă să se anga- r-o uzină. Nefiind fiica mamei ei, Ga- r-are buletin de București și nu e primită i. Deschide dosarul pentru redobîndirea și între timp acceptă umilînța de a lucra ie de serviciu la un restaurant. Un an- surile sosesc pe rînd de la miliție, de la l, de la consiliile populare: «Nu se face nimic». Gabriela se gîndește dacă mai nimerit să plece totuși în altă parte; mplu, la școala de ofițeri. Fără bule- ordine nu este primită însă nici măcar examenul de admitere. Gabriela refuză entele: o meserie oarecare sau căsătoria ă («toată viața m-aș suspecta, dacă aș căsătorie din interes»). La ora aceasta la, practic, n-are mamă, n-are soră, ocuință, n-are rude, n-are — și gîndul o doare mult — dreptul de a munci pen- se întreține pe ea și mama ostenită și i. Recent a depus un memoriu la Con- opular al municipiului București, ca să eptată în spațiul mamei și al sorei ei. nit mai multe comisii și au cercetat. a, la o pagină oarecare, cineva a pus un le întrebare care a blocat dosarul.

in de relatat acest caz, căznindu-mă tot să găsesc tonul cel mai potrivit și nici nu știu dacă trebuie să mă revolt și să s, să rîd și să ironizez sau, moralist, să trebări. Fiindcă totul e trist, ridicol și

Nicolae CRISTACHE

eri, medităm tomie-fiziologie, tară spaniolă

medic generalist și ca medic-cetățean să practic o medicină social-profilactică, medicină generală cu elemente de psi- și psihiatrie, folosind ca metodă de profilaxia, medicină care privește omul etologic, în strînsă relație cu mediul și social în care trăiește». (Din scri-

soarea adresată redacției de doctorul I. Cană). «Este un impostor și un reclamagiu de profesie. A ocupat o perioadă un post la Dispensarul de întreprindere „Nufărul”, dar numai pe bază de pile și mai apoi a trebuit să-l dăm afară». (Doctor Boangheș, directorul Policlinicii Dru- mul Taberei).

«Am fost foarte mulțumit de doctorul Cană, atîta vreme cît a fost la noi. Era un element tînăr și foarte activ, a stat destul de puțin dar a căutat să cunoască toate locurile de muncă, făcînd și cîteva propuneri interesante dintre care citeva — acelea care intrau în posibilită- țile noastre — au fost prinse în planurile de muncă». (Inginer Pavel Dumitru, directorul întreprinderii «Nufărul»).

«Din punct de vedere profesional, cei de la „Nufărul” și noi personal am fost foarte nemul- țumit de doctorul Cană. Mai mult, prin unele acte ale sale dădea simptomele unui sindrom de tulburări nevrotice». (Doctor Daschievici, director adjunct al Spitalului Colțea).

«La noi, ceea ce este important, e că a făcut treabă. Mai îi repezea uneori pe bolnavi, ceea ce desigur nu e deloc bine, dar în cele 6 luni cît a stat la Slatina mi-a făcut impresia unui medic serios, pasionat de meseria sa». (Doctor Moțoc, de la Spitalul județean din Slatina).

«Doctorul Cană m-a pliticit destul, deși noi l-am ajutat suficient. Eu i-am fost îndrumător la lucrarea de diplomă, și odată am riscat spu- nîndu-i că am față de el unele obligații morale. De atunci, numai de capul meu se ține și în- cearcă să șantajeze pe toată lumea cu ușoarele afecțiuni de care se plînge. La ora actuală nici în județul Olt nu mai vor să-l primească și nici în Capitală nu e văzut bine, mai ales de cînd a plecat de la „Nufărul”, unde știu că nu erau prea mulțumit de el. A făcut și pe acolo ceva năzbtii...» (Profesor doctor Benone Duțescu, director adjunct în Ministerul Sănătății, șeful serviciului personal și învățămînt).

Doctorul Cană a terminat facultatea cu me- dia generală 9,04, după ce la lucrarea de diplomă lua nota maximă. În primăvara anului 1967 fusese internat trei săptămîni și operat de torticollis spasmodic, o operație grea și labo- rioasă. Atunci, în toamna lui 1970, la reparti- zare, ar fi putut oricînd scoate un certificat medical care i-ar fi dat dreptul să mai cîștige 0,50 puncte la medie și deci să poată alege un post mult mai aproape de casă. Dar n-a făcut-o. A ajuns la Cungrea, comună în Olt, la peste 250 kilometri de casă. Nu după mult timp, proaspătul absolvent își efectuează stagiul de spital, la Slatina. În virtutea unui certificat scos totuși ulterior, doctor Cană nu s-a mai întors la Cungrea, ci i s-a dat în primire un post în orașul Balș. La Balș stă pînă în luna ianuarie 1973. Între timp (vara lui 1972) se căsătorește cu o fată, studentă în Capitală. Căsătorit, doc- torul Cană nu mai suportă însă depărtarea de casă și nici naveta. În iulie obține o detașare de șase luni din partea Direcției sanitare a județului Olt pentru a lucra în București. De la Direcția sanitară a Municipiului București i se acordă un post la dispensarul de întreprindere de la «Nufărul».

Doctorul aștepta concursul anual, organizat de Ministerul Sănătății, pentru ocuparea locu- rilor vacante în Capitală, se pregătea intens — dar concursul pe 1973 nu s-a ținut nici pînă la această dată. Apoi, întrevădea posibilitatea pre- lungirii detașării — valabilă, după lege, pînă la doi ani — al cărei termen expira la 1 februarie 1974. Necazul însă abia acum începe. În perioada dinaintea obținerii detașării lonel Cană făcuse o cerere adresată ministerului, în care ruga să i se acorde un post cît mai aproape de casă, dacă se poate pe Valea Prahovei; citez: «la Sinaia, Poiana Țapului, Bușteni, Predeal etc.» (sublinierea ne o aparține, ea a fost făcută la serviciul personal al M.S.).

Între timp însă, I. Cană muncea din plin la «Nufărul», unde obținuse o detașare nesperată. La 7 decembrie, venind să depună cererea de prelungire a detașării (deci cu aproape două luni înainte de expirare), află întîmplător că fusese transferat — fără știrea sa — de la Balș în județul Prahova, așa cum ceruse anterior, dar nu pe Valea Prahovei (acum nu mai avea nevoie nici de așa ceva!), ci undeva în extre- mitatea județului, la Sălciiile, comună izolată și cu dificile căi de acces! Mai află și că transferul urma să înceapă la 1 noiembrie anul trecut (deși detașarea era pînă la 1 februarie!) și deci, după 20 de zile, prin neprezentare la post, urma să-i fie desfăcut contractul de muncă. Or, el aflase asta, întîmplător, la 7 decembrie! Mai mult, este chemat, ultimativ, pînă la 25 decem- brie (atunci i se confirmă neperfectarea trans- ferului) la Sălciiile, lucru pe care îl refuză. Este interesant că la aceeași dată, deci abia la 25 decembrie, i se comunică oficial de la Direcția sanitară a Municipiului București că va fi mutat în județul Prahova și deci îi încetează detașarea începînd cu data de 31 decembrie!

Aici, lucrurile se precipită. Ionel Cană nu

vrea să părăsească postul înainte de 1 februarie, direcția întreprinderii «Nufărul» nu are motiv să fie nemulțumită și deci îl acceptă în continuare. La 10 ianuarie la «Nufărul» este trimis un doctor pensionar cu jumătate de normă, iar lonel Cană lucrează între 15 și finele lunii — cu aprobarea personală a profesorului Victor Cio- banu, directorul Direcției sanitare a Capitalei, care l-a ascultat și l-a înțeles, acordîndu-i un post — la o circumscripție aparținînd de Spitalul Grivița.

Aici ia sfîrșit (e un fel de a spune) istoricul destul de zbuciumat, trebuie să recunoaștem, al necazului doctorului Cană. Acum, doctorul stă zile în șir în casă, a mai fost de nenumărate ori în audiență la Benone Duțescu, iar acum citeva zile a publicat în ziarul «România liberă» un anunț: «Tineri, medităm anatomie-fiziologie, gitară spaniolă (el), engleză, franceză, orice nivel (soția). Tel. ...» Post în București s-ar găsi, dar nu mai obține detașarea de la Direcția sanitară a județului Olt. Acolo, s-a hotărît, nu se mai întoarce. Stă și așteaptă ori elevi ori rezolvarea situației. Dar, la urma urmei, tocmai în această așteptare, ni se pare că rezidă absurdul situației lui lonel Cană. Pentru că, nu ni se pare firesc ca un medic, cu rezultate atît de bune în pregătirea profesio- nală, să refuze să se întoarcă în județul Olt, acolo unde e nevoie de el. Chiar și pînă la rezol- varea omească și legală a situației sale! Dacă lui i se pare mult mai normal să dea ore parti- culare de chitară, nouă, trebuie să recunoaștem, această postură nu ni se pare firesc. Pentru că atunci cînd un om preferă să se descalifice nu vedem în ce fel îl mai putem ajuta noi!

Dumitru GRAUR

paradisul ieșenilor nu e prea departe: la zorleni

Cum se aprovizionează lașul cu mărfuri in- dustriale?

Un cetățean, deși strîns legat — aș spune chiar mai mult: îndrăgostit — de vechea urbe moldovenească, mi-a declarat cu părere de rău:

— Cred că nu mă înșel dacă afirm că orașul nostru ar cîștiga orice concurs merceologic organizat sub emblema: «Cea mai urîtă marfă». Trei luni am umblat după un costum de tergal pe gustul meu. Vă rog să mă credeți, sînt om așezat, tată de familie, n-am preferințe fistiche. Dar chiar sac nu puteam pune pe mine! Știți dumneavoastră că există ieșeni care se duc la Zorleni, lîngă Birlad, ca să-și cumpere un costum? Nu, nu-i glumă. Deunăzi vîd pe un prieten de-al meu cu un costum de gata care-i venea ca turnat. Culoare, material, tot ce do- ream și eu. «De unde l-ai luat? Să alerg și eu acolo!» «Atunci trebuie să alergi la Zorleni», a replicat el. N-am putut să-i urmez sfatul și am rămas cu vechiul costum.

M-am despărțit de interlocutorul meu zi- cîndu-mi că, poate, omul a avut ghinion, că un singur caz nu e necaz și că graba strică treaba și în materie de aprecieri. Așa că am continuat investigațiile pe cont propriu. De la un gazetar am aflat o «versiune Zorleni» îmbrunătățită: el dăduse fiicei sale bani ca să-i aducă un costum de la... Bacău. Și dacă aveți cumva impresia că acest confrate aspiră la o garderobă gen Johnny Haliday vă înșelați amarnic. Colegul ieșean este un om cu vederi progresiste, în general, dar conservatoare în domeniul vestimentației. Tot ce voia era un costum care să-i vină bine.

Un surplus de documentație l-a constituit faptul că eu însumi am sondat piața confecțiilor la Iași în postură de cumpărător și nu numai de reporter. O răcire bruscă a vremii a pus pe ordine de zi cumpărarea unei perechi de pantaloni groși, de culoare închisă, 48/11. Talie normală, lungime normală, totul normal, anor- mal fiind doar faptul că n-am găsit ce căutam nici la «Moldova» cea cu patru niveluri, nici la magazinul specializat de lîngă strada Ștefan cel Mare, nici la marile magazine de confecții din Piața Unirii. Neavînd timp să mă reped la Zor- leni, m-am repezit la Consiliul popular munici- pal, doritor să extind sfera investigațiilor de la confecții la produse industriale în general.

— Există o problemă a aprovizionării ieșeni- lor în acest sector? — I-am întrebant pe tovară- șul vicepreședinte Petre Ștefănescu.

— Da. Și după părerea mea ea nu are cauze obiective, ci izvorăște mai mult dintr-o reparti- zare defectuoasă pe linie de comerț, care nu ține suficient seama de specificul orașului nos- tru, de extrema varietate a cererilor. La urma urmelor, la Iași avem — alături de o universitate, un institut politehnic și numeroase alte așeză- minte culturale — o industrie care se dezvoltă cu pași repezi. Aceasta face ca însăși structura populației să fie mai variată decît în multe alte orașe din țară.

În sprijinul afirmațiilor sale tovarășul Petre

Ștefănescu ne-a înmînat o lungă listă de «măr- furi deficitare» (la Iași, nu în general!). Acolo figurau și... pînza albă și pantalonii sport, fulgarine de relon și pături, fuste tercot și rochițe din stofă, pardesiuri pentru femei și cămăși sintetice, încălțăminte Romarta (chiar și ieșenii vor, din cînd în cînd, un pantof mai elegant), fiare de călcat, cești ieftine de cafea și de ceai, farfurii adînci și întinse. Da, oricît ar părea de absurd, aceste mărfuri și multe altele, asemănătoare lor, apar în categoria mărfurilor deficitare, la Iași.

Poate că n-ar fi corect să atribuim totul re- partizării centrale defectuoase. Este de pre- supus că și lipsa de elasticitate, de insistență din partea organelor de comerț locale, poartă o parte de răspundere. Dar nu trebuie învinuit prea mult spiritul molcom al moldovenilor, fiindcă, la urma urmei și Bacăul — fără să mai pomenim de fabulosul Zorleni — tot în Mol- dova se află.

Carențele par cu atît mai absurde cu cît pe sus-menționate listă de revendicări a «partidei comercianților» ieșeni figurează și avioane su- personice. Nu este însă vorba de un «Con- corde» ediție de Bahlui, ci de jucării care le imită cumva; autoturism sport, autoturism O.N.T., avion cu reacție, «Săgeata albastră», rachetă cu scînteie, broască cu fluturi... La ultimul articol n-am înțeles bine ce este deficitar: fluturile, broasca sau amîndouă. Un lucru am înțeles: absurdul este prezent.

Lionel NIȚESCU

bolnavul îl roagă pe medic, medicul se descarcă pe noi, dar noi pe cine ne descărcăm?

Emil Bărbulescu, șeful laboratorului de ana- lize a spitalului din Constanța și președintele Colegiului medicilor din județ, ridică ochii de la microscop și abordează o problemă de un interes care depășește cu mult cadrul constăn- țean:

«În laboratorul nostru se efectuează, probabil, un număr mai mare de analize decît în oricare alt spital din țară. În adevăr, vara deservim întreg litoralul. Ne cunoaștem meseria și o îndrăgim. Părerea mea este însă că medicii prescriu analize cu prea mare ușurință. Bolnavul îl roagă pe medic, medicul se descarcă pe noi, dar noi pe cine ne descărcăm? Nu e vorba de comoditate din partea noastră. Dați-mi voie să argumentez.

În prezent în laboratorul nostru s-au adunat 3 000-4 000 de buletine de analiză neridicate! Așadar, nu erau chiar atît de necesare, ci s-au prescriu mai mult după capriciile bolnavului, care «fără analize nu discută». Acum, trebuie să le aruncăm! Vă dați seama ce muncă, ce bunuri materiale s-au irosit? Mă gîndesc dacă n-ar fi mai echitabil ca să le trimitem — im- preună cu nota de plată — medicilor care le-au prescriu în mod inutil.

Și mai există un aspect. Cînd citesc pe o singură prescripție, să zicem, 12 analize, pot presupune că medicul respectiv nu s-a oboșit să localizeze boala, ci a dorit să înlocuiască prin analize un examen atent al pacientului. Firește, sînt situații cînd din punct de vedere științific se impune de la sine un număr uriaș de analize. Noi înșine la un caz de cancer febril am efectuat nu mai puțin de 60. Pentru un singur bolnav! Dar nu la asemenea împrejurări de excepție mă refer, ci la faptul că unii pa- cienți cînd intră în cabinetul doctorului încep prin a-și expune doleanța. «Vreau să-mi fac toate analizele». Și gîndind tot nu costă nimic...

Noi dorim să muncim cu tot elanul fără să ne cruțăm forțele; năzuim să ne îmbunătățim permanent tehnicile, să devenim tot mai fo- lositori. Dar dacă ne copleșesc analize inutile, devenim rutinieri, abdicăm de la menirea nos- tră adevărată. Apoi, oboșește fără folos și aparatura electroscopică — lucrăm, de pildă, cu celulă fotoelectrică de import! — oboșește și mîna de lucru supracalificată. Așa ajungem la rutină, cel mai redusabil dușman în orice activitate ca a noastră. Și toate acestea, de ce?

Fără să mai vorbim că unele investigații repe- tate în exces, dăunează însuși bolnavului, real sau închipuit. Mă refer la radiografia, care și ele constituie un fel de analize sui-generis.

Să revin însă la munca de laborator, care mă preocupă cel mai mult. Am ajuns un fel de Popa Tanda: ridic mereu problema, la ședințe — e drept, pe vremea părintelui Trandafir nu se țineau ședințe ca azi — trimit și scrisori personale medicilor, repet apelul: limitați analizele! Degeaba. Nu mă ascultă nimeni.»

Îl ascult pe doctorul Emil Bărbulescu și mă gîndesc — pentru a fi în ton cu personajul li- terar pe care însuși l-a invocat — la o frază din nuvela cu pricina: «Vremile vin, vremile se duc: lumea merge înainte, iar omul cînd cu lumea, cînd împotriva ei...».

Radu CERNAT

clody berthola

Într-o filă de jurnal, datată 2 martie 1968, neuitatul Miron Radu Paraschivescu, scriind despre spectacolul «Livada cu vișini», realizat de Lucian Pintilie, o evoca prin ceața amintirilor sibișorene pe Clody Berthola «fetița timidă, gingașă, cu pelerina pletelor castaniu deschis căzându-i pe umerii adolescentini, toată de o finețe aproape străvezie, gracilă și discretă, cu ochi mari de un albastru șters».

Efigia fetei gingașe s-a păstrat nealterată peste ani, în care actrița a plutit prin textele secolelor ca o balerină grațioasă din Lacul lebedelor, ca o ființă aeriană de basm, mirată de spectacolul lumii, contrariată de brutalitate, de agresivitatea oarbă. Fie că personajele s-au numit Katia din *Frații Karamazov* (debut în 1938), Cleo din *Rachete spre lună*, Regina Elisabetha din *Don Carlos*, Lizzie din *Omul care aduce ploaie*, Sfânta Ioana a lui Bernard Shaw, Rosalinda din *Cum vă place*, Blanche din *Un tramvai numit dorință*, Ranevskaia din *Livada cu vișini* sau Alice din *Play Strindberg*, Clody Berthola le-a înscris sub semnul paradoxului. Printr-un aspru travaliu de rafinare, unde inteligența și sensibilitatea au un rol primordial în obținerea unor stări inefabile.

Pentru că virtuozitatea actriței e în trecerile nesimțite și neprevăzute. Banalul devine extra-

ordinar, zîmbetul îngheață într-o lacrimă, mila devine ucigătoare, ardoarea se stinge, crisparea se schimbă în naturalețe, cenușul începe să scîlbească, prozaicul seamănă cu visul, realitatea cu iluzia, frivolitatea cu feminitatea gravă, nenorocirea devine amuzantă, fragilitatea capătă armura forței interioare.

În atâtea creaturi neliniștite, înfiorate, tandre, delicate sau diafane, rușinate că pîndesc fericirea, amante ale adevărului sau erorii într-un clar obscur transparent, pe care Clody Berthola le-a interpretat, regăsim un geniu al răbdării, al încordării și îndurării, geniu vechiului soldat care știe să sufere și să tacă și care ar spune aieva: cine poate îndura tot, poate îndrăzni orice, măreția ființei modeste care recunoscîndu-se slabă devine invulnerabilă.

Un spirit pur în tăcerea eternă a spațiilor infinite.

Ion MIHĂILEANU

CINE, CE, UNDE, CÎND ?

● Roy Thinnes (bunul nostru prieten David Vincent din «Invadatorii») este protagonistul unui serial de groază, «Un om în balans», despre care revistele englezești spun că posturile de televiziune britanice nu l-ar transmite niciodată, în timp ce telespectatorii americani mărturisesc că «kororile» de pe micul ecran le stîrnesc risul.

● După ce a semnat filmul «Juliette și Juliette» (cu Annie Girardot și Marlène Jobert), regizorul francez Remo Forlani, un descendent spiritual al lui Pagnol, va realiza și un «Romeo și Romeo», cu Ugo Tognazzi și Pierre Richard.

● Sub un titlu poetic, «Fetele de care îmi amintesc și pe care le iubesc», cineaștii sovietici Anatoli Vekhotka și Natalia Troșcenko au plasat o povestire dramatică din anii războiului. În rolurile principale — Viktoria Fedorova, Ekaterina Vasileva, Evghenia Sabelnikova.

● Regizorul italian Franco Giraldi, care intenționează să ecranizeze — pentru TV — câteva nuvele de Dostoievski, și-a alcătuit o distribuție internațională din care nu lipsesc numele vedetelor poloneze Andrzej Lapicki, Jan Englert și al actorului maghiar Ivan Darvas.

● Casa de film United Artists a editat un single cu cîntecele lui Marilyn Monroe din comedia «Unora le place jазul».

● Documentaristul cehoslovac Drahoslav Holub este autorul unui scurt metraj de arhivă închinat celui care a scris zguduitorul «Reportaj cu ștreangul de git» — Iulius Fucik.

MARI TÖRÖCSIK. De la Caruselul lui Zoltan Fabri (premiat la Cannes în 1956) la iubirea lui Karoly Makk, premiat și el la Cannes, în 1972, actrița maghiară a parcurs drumul unei cariere de o impresionantă soliditate.

un fluture pe lampă de paul everac

Prolific, inteligent, modern, ancorat în actualitatea imediată, Paul Everac constituie una dintre cele mai dinamice apariții din dramaturgia noastră. Dacă primele piese de teatru scrise de acest autor trădau o răceală logică mergînd greu spre public, în ultimii ani autorul *Ștafetei nevăzute* a înțeles să treacă de la limbajul livresc la langajul vieții obișnuite, să construiască eroi iviți mai curînd din observarea contemporanilor decît din lecturi, cu un cadru mai puțin îndepărtat sau aparținînd de-acum istoriei. Dovada cea mai bună sînt ultimele sale piese, *Un fluture pe lampă* și *Viața e un vagon?*, jucate cu mare succes la *Teatrul Național* și la *Teatrul Mic*. Există la acest autor o nevoie de a nu se repeta. El este deopotrivă teoretician în estetică și teatrologie, autor de versuri, articler vitriolant, lipsindu-i din panasă, pînă acum (dacă nu mă-nșel), numai romanul, întrucît televiziunea și cinematografia au realizat filme de succes după scenariile sale. Cu alte cuvinte, Paul Everac mi se pare un autor complet.

Presă a vorbit destul despre *Un fluture pe lampă*, subliniindu-i meritele, iar publicul se îngheșuie ca la meci să vadă acest scenariu dramatic, în care nu lipsesc secvențe de film, luate în Paris și în care eroul principal, apare, el însuși, în inima Luteției. Procedul nu este nou și rămîne ingenios, scena *sălii mari* a Naționalului fiind folosită cu sete de către regizorul Horia Popescu.

Despre ce ar fi vorba în aceste două acte care împart parcimonios acțiunea concepută cinematic, în scurte secvențe, fiecare în alt cadru. Piesa lui Everac dezbate, cu luciditate și umor, drama alienării, drama celui rupt de pămîntul și realitățile țării, mințit de promisiuni și lovindu-se de realități teribile. Ovidiu Petrescu, de meserie economist, deci un om de care societatea românească de azi avea mare nevoie, după o existență încărcată de șicane locale se hotărăște să fugă din țară. Ridicarea cortinei îl prezintă intrînd în casa unui vechi amic din copilărie, instalat în capitala Franței, numit acum Georges Martois, căsătorit, cu o bunăstare evidentă, cu un aer destul de mulțumit și care, culmea, nu manifestă inițial nici un fel de neplăcere că trebuie să se ocupe de viitorul amicului picat intempestiv în Paris. Noul sosit este găzduit cu generozitate, i se împrumută chiar și haine din garderoba gazdei, rămînînd ca amicul Georges să-l plaseze într-un serviciu. Dar

fisurile falsei bunăstări sociale văzute, cu ochiul unui provincial al Europei, ai lui Ovidiu, încep să se arate. Pe fugarul nostru îl domină un vag idealism filozofic, o sete de libertate absolută, pe care el o bănuiește în acest Paris atît de controversat. Frecvențarea cursurilor profesorului Stiopol, care predă unui mic grup de studenți hippies cursurile sale, în care distingem tente din Nietzsche, Emil Ciorău dacă nu și dintr-un vag Blaga, un fel de logoree catolico-ecumenică, îl dezamăgesc pe Ovidiu Petrescu și discuția dintre el și maestrul său neașteptat trădează la acesta din urmă o slăbiciune funciară în plan spiritual și o nehotărîre care va duce la asasinarea dascălului de filozofie din motive rămase misterioase pentru spectatori. În casa lui Martois eroul nostru are prilejul să cunoască societatea românească refugiată în Paris: pe o anumită doamnă de Marenne, un fel de Monica Lovinescu, vag letristă, vag entre metteuse în afaceri. Lui Ovidiu Petrescu nu-i trebuie multă vreme ca să-și dea seama că recomandarea acestei doamne către domnul Dupic, patron de trust de presă, nu este decît prețul aderii la un sistem de viață care îi este la fel de străin ca și cel pe care l-a părăsit. Cu alte cuvinte, eroul nostru a săvîșit eroarea de a crede că există cu adevărat o societate total liberă, în care nu există nici un fel de obligații sociale sau morale. Lui Ovidiu i se cere să scrie un articol, nu de denigrare a socialismului (culmea ironiei!), ci mai multe rînduri în care să se arate gauchist. Prețul este foarte bun, dar odată dovada făcută, economistul nostru este lăsat pradă contradicțiilor care există în societatea refugiaților români. Pentru că aici lucrurile nu sînt chiar atît de unitare ca ideologie cum credea Ovidiu. În această societate există un anumit părinte Bembea, un fel de vâtaf de conștiințe, care împarte bani la cei proaspăt sosiți, obligîndu-i să treacă săptămînal pe la biserică. Mai există un anume Venceslas Vrabie, organizator de greve, fără credințe politice, care joacă cînd cu dreapta cînd cu stînga, împărțînd și el sume mici la cei în nevoie sau primind

pomana altora atunci cînd se află la ca expedientelor. Și pentru că ne aflăm în categoria celor care cît de cît se deslășesc în acest Paris canceros, iată-l și pe un Schwartz, impresar de pictură mod și el gata să ajute pe românii aflați în neeșuați în Paris, printre care se numără cruntă ironie! și Sandu Popazu, pîndirist, ca să nu spunem, legionar. Acita din societatea despre care vorbim pe pictorul Anastase Crăciunescu, pe care amintesc de un cunoscut scriitor «a ales și el libertatea» cu mulți ani în urmă trăind cu femeie bătrîne, fals generoasă, zitionînd tablouri pe care nu le pun odată pe pereții caselor lor; Viorela Vghin, fată frumoasă (căzută într-o alie produsă de către atacul erotic al unui pe de case de mode, Louis Armand Xer d'Arvignac), acum bibliotecară umilă; un pictor, Anton Suditu, vînat de un vagon chiz, Marangozzi, escroc și pederast; Tit-Liviu Hențea, actor ratat cîinîn cariera nedesăvîșită. Din stufoasa act desfășurată în fața ochilor spectatorului drama exemplară rămîne pentru Ovidiu cea a casei amicilor săi, Georges Martois și a soției sale, care este silită să trăiască un algerian, șeful trustului care l-a avut pe soțul său. O reîntoarcere neașteptată la primul domiciliu parizian îl pune pe Petrescu în fața teribilei realități. De el însuși devine obiectul unor mașina politice inexplicabile, fiind acuzat de derea profesorului Stiopol, și asta nu pentru că nu a înțeles să aibă o atitudine limpede față de mafia cercului de refugiați români din Paris. Din păcate, finalul de ales de autor nu ne-a lăsat să înțelegem (nici măcar cu o sugestie) care va fi viitorul lui Ovidiu Petrescu, deși mica dramă a lui Hențea, ajuns în situația de a pînă bacșului unui alt actor aflat la începutul carierei sale, Ion Găvozdea, pe post de cheful într-un bistro, suplinește răspunsul la întrebările noastre.

Scenariul dramatic al lui Paul Everac a cîștigat foarte mult prin montarea nerv plină de invențiuni, realizată de Horia Popescu, abil traducător chiar al intențiilor neclare ale autorului, dînd strălucire reprezentăției. Din lungul șir de interpe sublinia întîi creația marelui actor Botta, în rolul profesorului Stiopol, un amar și, în cele din urmă, tragismul Florin Piersic, în rolul actorului Hei irezistibilă prezență a lui Marin Mărculescu care are o scurtă apariție memorabilă Leon Schwartz; Cella Dima cu un joc riorizat, nepedălit pe șarje sau interpe tare caricaturală, deși textul i-ar fi dat prilejul; Ilinca Tomoroveanu într-o creație excelentă; Damian Crișmaru, fipitoresc și autentic, în Marangozzi; Constantin Diplan, pedălit sigur pe o parte scurtă și creionînd precis un excelent pian de terchea-berchea. Aș nedrept pe Tamara Crețulescu dacă nu aș aminti în rolul Hannelorrei Baumgarten; pe Barton, o prezență sigură în Dupic Matei Alexandru (nu cu totul servit de în Martois); pe N. Brancomir în rolul isteric xenofob; pe Ioana Bulcă (cu registru prea tragic pentru limitele rolului pe N. Gr. Bălănescu șarjînd cam mult rolul preotului sau pe Irina Răchiți într-o scurtă apariție; Aimée Iacobescu Sheila, rău fardată, dar jucînd degajat Mircea Albușescu, într-un rol ingrat, ținut cu forța sa actoricească binecunoscut. Nu ne-au convins deloc: Victor Rebe în rolul principal, lipsit de spiritualitate aparentă unui jucător de hochei în cău lui Kant, strigînd mai mult decît era nevoie pentru că nu a aflat, nici după atîtea interpretate cam ce ar fi aceea interior precum și Gheorghe Cozorici, declam uscat, luînd cam de sus rolul și nereș să ne convingă, deși textul îl servea. Em Petruș, în afara unei voci alterate, nu a inflexiunile cerute de un rol tragic; Ge Motoi, o apariție agreabilă, dar doar Cu aceștia, și cu încă alți cîțiva, regi Horia Popescu a realizat un spectacol și cu replici cinematografice, eliminînd pe mulți din lungimilor. Mediocre, decorurile lăscăi Mălureanu, simțîndu-se mult butuc cînd dimensiunile scenei și mijloacele mecanice ofereau posibilități foarte Onorabile costumele Gabrielei Nazari În concluzie, un spectacol care va fi mult timp afixat și pentru care *Teatrul Național* merită a fi sincer felicitat.

Eugen BAI

1 pușkin, spre nordul rusiei

uptea, în tren, cineva începuse să cînte
teac prelung, tărăgănat, de stepă, despre
Rusie. Mergeam din Moscova spre Pskov,
enul de Riga, mergeam așadar spre nord
il anotimp al nopților albe, pe un pămînt
it de legende și vis. Mergeam să ne întîl-
i umbra de aur a lui Pușkin și s-o sărbă-
pe locurile unde ea a înflorit și s-a legă-
elancolică și eternă.

ov e un oraș vechi, așezat pe fluviul Ve-
ceea ce se tălmăcește Mărețul. Nod de
ri comerciale cu Europa centrală și de
— orașul evului de mijloc și al renașterii
ogățise peste măsură (avea peste 200 de
i faimoase, pline de aurării și argintării)
d pofta de înavuțire a cotropitorilor.
linurile au fost un fel de Acropole sla-
în jurul cărora se constituiau marile
. În inimă, Pskovul avea un cremlin de
cum au fost la obîrșii toate cremlinurile
(din Moscova, Nijni-Novgorod etc.), de
odată, dușmanii au trimis pe riu în jos
pline de catran aprins care luncind pe
paza de lemn a cremlinului s-o aprindă.
pskovenii, isteți, au împins bărcile cu
spre mijlocul fluviului, cruțindu-și ceta-
tădată, alți dușmani, înaintau prin ierbu-
arte înalte fără să fie văzuți. A fost rîndul
enilor să folosească focul, aprinzînd ierbu-
scate de secetă și descoperind astfel
ătoarea dușmanului.

firește, metode medievale de luptă, pe
litler le-a depășit cu sălbăticie modernă,
nd populația orașului la a zecea parte.
sinistre flancau așezarea. Orașul fumega
ul pierzaniei, cînd a fost salvat prin erois-
onjugat al trupelor și partizanilor. Pă-
rile respiră eroism.

primăvara pe sfîrșite cînd noi lunecam
uzină pe drumul pe care Pușkin mergea
lină să se odihnească și să scrie, în sînul
i din satul Mihailovskoe. Ocolind drumul
neterezele unei cetăți, iată prima le-
un mormînt presupus al unui erou ce
e alături de Rurik. Urmașul care, plecînd
tă, atingea piatra mormîntului, biruia.
mai jos, trei izvoare de apă limpede și
ichipuiesc cele trei virtuți slavone: cura-
tejia și, firește, dragostea, tustrele pre-
în opera lui Pușkin.

gem mai departe și deodată, de după un
u perdele de copaci seculari, irumpe,
cu cupole verzi și aurii, mănăstirea
orsk. O pleiadă de clopote de diferite
i trebuie să dea, negreșit, un concert
de ireal, aici unde este, pare-se, centrul
și radiar al legendelor septentrionale.

Pușkin a adunat de aici lumina slavă de mărire
și taină — îmi spun, la poarta la care a bătut
îngîmfat Matei Corvinul ca apoi să plece pocăit,
după ce și-a pierdut căpeteniile oastei. Tot
printr-un șiretlic medieval, vitejii ruși din mă-
năstirea-cetate au chemat înăuntru căpeteniile
la tratative. Apoi le-au întemnițat. Fără căpe-
tenii, oastea a intrat în panică, iar Corvinul,
inteligent, s-a retras. Mănăstirea a fost durată
în 1569 de Ivan cel Groaznic.

La Mihailovskoe, Pușkin a venit acasă, la ai
săi, și a lucrat la «Ruslan și Ludmila», la «One-
ghin», la alte opere de seamă. Un parc intim
înconjoară locuința părinților și a doicei sale,
Arina Rodionovna (aici și-a petrecut poetul
copilăria). Urmașii, pioși, feteșizează realmente
totul: aleile, băncile imaginate, stejarul cu lanț
auriu (este legat într-un lanț suflat în bronz),
cu citate din poezia marelui clasic. Parcurgînd
parcul și odăile muzeului din citat în citat,
parcurgi, de fapt, compendiul operei pușkiniene,
lucru ingenios și instructiv pentru vizitatori.

leșim pe terasa casei-muzeu și vedem din
nou un peisaj ireal, la granița dintre legendă
și vis. Se deschide o cîmpie iluminată în aur
de soare și în argintiu de mesteceni, în această
zonă a vestițiilor argintari de altădată. Un riu
leneș face meandre de șarpe domestic. Undeva
bat clopote. Mulțimea, de cîteva zeci de mii de
oameni, așteaptă pe o luncă lungă să-l sărbăto-
rim pe cel ce a sărbătorit în versuri Rusia.
Sîntem amețiți de nemărginire, spațiile se cască
unul din altul. Sus, lîngă sat, pe-o movilă,
mormîntul poetului mort în duel. Un mormînt
simplu ca un mestecăc și covîrșit de flori. În
jurul lui se umblă pe vîrfurile picioarelor, ca-n
templele sacre. Ni se dă cadou un album cu
imaginea locurilor, plimbată prin toate ano-
timpurile. Dumnezeuule, cîtă irealitate. Se vede
că sîntem aproape de nord, de lumea curată
și mereu mai abstractă a nordului.

Plimbîndu-mă, la întoarcere, pe unul din
bulevardele Pskovului și admirînd în vitrine
arta noilor argintari, cumpărasem un ziar pe
care tocmai îl citeam, urmărind pulsul sărbăto-
rii pușkiniene, cînd prietenul Mircea Martin
m-a îndemnat să mergem la hotel că e tîrziu.
Era aproape ora 23 noaptea. Și eu citeam încă
ziarul în plină stradă, uitînd că la Pskov tre-
cusem deja pragul de lumină al nopților albe.
Al nopților albe ca mestecenii, ca argintul, ca
lumina nemuritoare a versurilor lui Aleksandr
Sergheevici Pușkin, care leagă în slavă, printre
tarlele de iarbă crudă și lună, maica Rusie la
ea acasă și-n lume.

AI. ANDRIȚOIU

femeile stăpîne din borșa sau unde facem investitiile

Nu mă interesează nici naivii — care-și închipuie că astfel de cazuri nu mai sînt la noi; și nu mă interesează nici acei care ni-s răuvoitori și nu ar putea susține că, la noi, sînt multe astfel de cazuri. Dar să vă spun despre ce este — concret — vorba.

La redacție a venit o scrisoare intitulată «Pîngere». Hantig-Ureche Dumitru ne-a scris lăbărtat ca formă însă concis în privința conținutului, așa:

«Eu sînt un băiat sărac și nu posed nici un fel de avere, decît am făcut școala de șoferi în anul 1972. Și sîntem 12 copii la părinți, toți mai mici ca mine. Și tatăl meu este bolnav. Eu am fost la Consiliul popular din Borșa, la Brațele de muncă, la Miliție, la I.T.A. Auto-colonoa Borșa, la U.I.L. Borșa și m-am rugat la Dumnealor la toți să mă angajeze cel puțin ca mecanic pînă în momentul cînd o să fie o mașină disponibilă iar Dumnealor m-au tot amînat din luna octombrie de pe o zi pe alta, spunîndu-mi că nu au locuri; și au venit în urma mea alți șoferi și-au fost angajați imediat. Acei care au fost angajați în urma mea au avut neamuri la Ierusalim. Tatăl meu mi-a spus să mă descurc cum oi ști eu că el nu are de unde să-mi dea haine și mîncare, că are destui pe ceilalți mai mici pe capul lui. Dacă nu credeți în ce situație ne aflăm cu toții în casă, să vină o comisie la fața locului să se convingă».

La Borșa, mulțumită funcționarilor de la poșta și mulțumită unor băieți, doi veri de-o șchioapă, am găsit casa de pe strada Torontului nr. 10. Stradă e un fel de-a spune pentru că urci pe un drumeag de lut, urci abrupt pe coasta muntelui și, ca să ajungi la poarta casei familiei Ureche, mai trebuie să treci și-o punte de vreo doisprezece metri peste torrentul de la care își trage, probabil, «strada» numele.

Strig la poartă și sînt chemat în casă. N-are de ce să-mi fie teamă, cușca e goală, ciinele a fugit de mult. Afară e seară și-n casa de munte cu ferestre nu prea mari e aproape întuneric. Deslușesc, la lumina care răzbește prin porțița și plita sobei-cuptor, vreo trei umbre-oameni mari și multe umbre-copii. Tatăl familiei mă lămurește că n-au avut bani să-și tragă fir de la rețeaua electrică, iar gazul pentru lămpi s-a terminat.

Dumitru, băiatul care ne-a scris, e plecat în orașul Oțelul Roșu din județul Caraș-Severin, locuiește în camera nr. 11 din blocul nr. 120 de pe strada Ștefan cel Mare, i s-a dat o mașină carosată și lucrează pe ea pentru că avea contract încă din timpul școlii și ar fi trebuit să plătească despăgubiri dacă nu se prezenta acolo la lucru. Încă n-a luat salariul pe prima lună și, printr-o scrisoare, își roagă părinții să facă ce-or ști să-i trimită 50 de lei.

Înțeleg de ce Dumitru n-a putut fi angajat la Borșa și socotesc că treaba mea acolo e terminată. Dar capul familiei îmi spune:

— Nu știu ce va fi — acolo — cu băiatul, bani n-am de unde să-i trimit; însă mai am și o fată stăpînă care n-are unde lucra. Și are și ea nevoie de ceva îmbrăcăminte mai bună. Poate dacă ar fi mai îmbrăcată o ia unul de nevastă, se duce de pe capul meu și rămîn numai cu grija celorlalți.

Fată-stăpînă sau femeie-stăpînă, în limbajul omului acestuia, înseamnă fată de-acum în stare să muncească, să se țină singură, înseamnă fată matură, fată în stare să aibă responsabilități, fată stăpînă pe ea și pe soarta ei.

Îi rog pe amîndoi să fie a doua zi dimineață la șapte jumătate în fața Consiliului popular și plec — coborînd o rîpă, trecînd peste o apă, urcînd o rîpă și coborînd iar — plec, spun, mai mult înverșunat decît amarînt.

Tovarășul Vasile Hazotă, vicepreședinte al Consiliului popular al orașului Borșa e plin de omenie și bunăvoință — stă de vorbă cu mine vreo ceas și ceva, dă repetate telefoane pe la diferiții directori de întreprinderi — însă îmi mărturisese că îi este foarte greu, ba chiar imposibil să rezolve problema locului de muncă pentru Ileana Ureche. Ar fi o speranță doar de la întii aprilie încolo și numai pentru cîteva luni. Tatăl fetei, care între timp a intrat și el în birou, se arată înțelegător și mulțumit chiar și cu această plîndindă perspectivă.

Pentru că de fapt — la Borșa — locul de muncă nu-i o problemă doar pentru fata-stăpînă Ileana Ureche ci pentru femeile care ar fi dispuse să facă orice fel de muncă, deși unele au chiar și liceul, pentru femeile cărora în pofida bunăvoinței și a strădaniilor, a zbate-riilor forurilor de conducere locale pentru a găsi o soluție, nu li se poate asigura — acolo, pe loc, în Borșa, lîngă familiile și gospodăriile lor — realizarea faptică a dreptului la muncă

Borșa e un orașel mai mult cu numele, pentru că — în ciuda eforturilor constructiv-urbane evidente — încă arată a sat mare și Borșa e așezat pe poale de munte unde nu se poate face agricultură. În sfîrșit, în Borșa se dezvoltă mineritul dar pe de o parte asta-i muncă de bărbai iar pe de altă parte, Ministerul Minelor face investiții pentru dezvoltarea exploatărilor sale dar — cu o lipsă de vedere asupra ansamblului, de neînțeles — nu mișcă nici un deget pentru a asigura propriilor săi oameni condiții care să-i facă să rămînă în Borșa. Practic, bărbai din Borșa sau din alte colțuri ale țării se califică acolo, dar pentru că sînt cazați mai mult în barăci și pentru că nu au locuri de muncă în această localitate și pentru soțiile lor, pleacă din Borșa. În '73, la exploatarea minieră de acolo au intrat 700 de oameni și au plecat 901. În Borșa se califică oameni pe care, apoi, tot Borșa îi pierde. Rămîn doar teancuri de hîrtii care consemnează debitele celor care au fost scolarizați acolo și au plecat. Dar postura de creditor multiplu nu gîdilă și nu mîngîie pe nimeni.

Oamenii din conducerea locală ai Borșei — eu unul m-am convins — vor să facă din localitatea lor, ridicată la rangul de oraș, un adevărat centru industrial — productiv dar și de viață socială civilizată — însă nu-s în destulă măsură înțeleși și ajutați.

Ministerul Minelor ar putea influența mersul lucrurilor, evident uitîndu-se și-n afara culoarului său strict. Forurile locale din Borșa au căutat să-l trezească la realitate și să-l cointerezeze, aplicîndu-i o măsură, cumva sancționatorie, pe măsura puterilor lor: practic, nu-i mai aprobă nici un studiu tehnico-economic, nici o dezvoltare deci, dacă totodată nu se asigură și condiții de viață, pentru muncitori: cămine, apă și — adaug eu — locuri de muncă pentru neveste și fete.

Culmea e că locuri de muncă pentru femei există berechet în capitala județului, la Baia Mare. E locul să pun deschis întrebarea dacă nu cumva s-a făcut o greșală atunci cînd o unitate a industriei ușoare — mă refer la fabrica de tricotaie — a fost amplasată în Baia Mare, în loc să fie amplasată la Borșa.

Sigur, s-ar putea spune că fetele și femeile-stăpîne din Borșa se pot muta în Baia Mare — de pe munte la centru, sună frumos! — dar pentru fiecare în parte lucrul acesta e foarte complicat. Ileana Ureche, de pildă, cu toate că a fost chemată la «tricotaie, la Baia» n-a putut să se ducă pentru că nu avea bani de drum și bani de întreținere — gazdă și masă — pentru o lună, pînă la prima leafă; și totodată pentru că avînd o leafă acasă, în Borșa, altfel și-ar fi putut ajuta familia.

Nu mă interesează nici naivii, care-și închipuie că astfel de cazuri extreme, ca acela al familiei Ileanei Ureche, nu mai sînt la noi; și nu mă interesează nici acei care ni-s răuvoitori și ar putea susține că, la noi, sînt multe astfel de cazuri.

Mă interesează ce vom face noi cei foarte numeroși care sîntem activ-eficient-loiali acestei țări și tuturor oamenilor de bine ai ei; noi cei care — bune, rele — luăm lucrurile așa cum sînt și care nici nu ne lăsăm îmbătați de succese și nici nu ne vîităm înaintea unei greutăți, ci începem imediat să ne frîmîntăm mîntea pentru a găsi buna rezolvare și ultimei piedici-probleme care ne apare în cale. Buna dar și grabnică rezolvare.

Nelu IONESCU

P.S. 1. O soluție practică, rapidă și mai ales posibilă pentru femeile din Borșa ar fi înființarea unei secții a cooperatiei meșteșugărești; există totul pentru așa ceva, mai puțin o clădire

2. Și totuși să nu-l uităm pe Hantig-Ureche Dumitru. E un tînar care are greutăți. Acum e într-un loc străin pentru el, în orașul Oțelul Roșu. Sînt curios ce-au făcut, frățește și concret, pentru el, uteciștii de acolo.

scuzați-ne că v-am călcat pe umbră

Mare dandana la Tîrgu Neamț. Protagonisti: profesoara Acsinia Maria, doctor Amzulescu și soția, crînceni combatanți, profesoara Andrieș Mihaela (fostă Amzulescu) și tînarul inginer Andrieș — pe post de pretexte și țapi ispășitori.

Dar ce a fost înainte de dandana? Numai pace și voie bună. Armonia armoniilor. Puneai o floare și răsăreau o mie. Dar parcă era prea multă liniște, în tîrg, mai ales că se iviseră suficiente motive pentru un eventual mic scandal. Adică tînarul inginer Andrieș, de-abia sosit în tîrg, devenise un fel de prieten al familiei Acsinia, mai ales că era coleg de servici cu soțul. Dar într-o seară (cam așa încep toate marile

evenimente intime!), invitat la o reuniune la Școala generală nr. 1, Andrieș o cunoaște pe Amzulescu Mihaela. El tînar, ea tînară. O pereche frumoasă (adjectivul fiind reprezentat, vorba cîntecului, și de ea și de el), o idilă, o iubire care se termină cu o căsătorie și un copil care avea să vină. Nimic deosebit. Unde și cînd nu s-au întîmplat asemenea mari evenimente! Numai că, pornind de la acest eveniment, între fostele prietene și colege, Acsinia Maria și Andrieș Mihaela, încep tot felul de discuții pe motive nu prea clar întemeiate și chiar suspecte. Punctul culminant — 27 octombrie, 1972, seara, după o ședință sindicală. Acolo, în ședința aceea, Acsinia o acuza pe Andrieș că de ce nu i-a însoțit pe copii la strînsul recoltei. Culmea este că nici profesoara Acsinia nu fusese în acea zi la cîmp, la strînsul recoltei. «Eu, în acea zi, am avut liber». «Și de ce să fi mers, neapărat, Andrieș cu copiii?» «Păi să vadă și ea cum e, să înghete și ea în zloată și în frig». «Era foarte frig?» «Și mai era și o zloată care te pătrundea în haine, în tot». «Dar nu v-ați gîndit că un asemenea timp frigos și umed poate să-i dăuneze unei femei însărcinate?» «A, da, certificatul medical? Păi sigur, dacă tatăl ei este doctorul Amzulescu... dar văd că îi țițeiți parte». Acsinia Maria începe să plîngă. Vreau să precizez de la bun început că, după două zile de discuții cu persoane mai mult sau mai puțin implicate în acest vîrtej al calomniei, nu îndrăznesc să mă dau de o parte sau de alta a combatanților. Dar Andrieș Mihaela nu avea doar un certificat medical de șarcină în luna a patra, ci era realmente însărcinată în respectiva lună, așa cum o dovedește nașterea băiatului la 5 martie. A se face numărătoarea inversă și a se reține că profesoara Acsinia nu s-a pronunțat prea colegial, transformînd ședința sindicală într-o ceartă peste gard.

În aceeași seară, după ședință (acum vine dandanaa propriu-zisă,) la o întretăiere de străzi, se oprește o mașină (exact ca în filmele poliștice!) din care, după spusele profesoarei Acsinia, coboară doctorul Amzulescu și soția. «Doctorul mă ținea de mîini și mă bătea (cum!) și soția lui, la fel, mă bătea și mi-au rupt un nasture». Deci, din mașină au coborît două persoane! Această declarație se menține și la proces (trebuia să se lase și cu proces, ca să fie tot tacîmul complet!), dar într-un reportaj publicat în ziarul județean se vorbește despre patru persoane, la fel și într-o emisiune la televizor, tot patru năvălitori sînt ostracizați, același număr și într-un articol publicat (folosindu-se ca sursă de informație reportajul TV) în revista «Contemporanul».

Mai mult decît această neconcordanță, peste tot Acsinia afirmă că i s-a cerut iertare în genunchi de către «invadatori», dar în dosarul procesului scrie clar, negru pe alb, că la cererea victimei, părțile s-au împăcat. Soția doctorului Amzulescu susține o altă versiune, a ei, din care ar rezulta că din mașină a coborît o singură persoană, dînsa, că au avut loc discuții și niște gesturi «mai repezite» și atîta tot. Pe cine să crezi, cînd martori au fost doar luna care lipsea și un bec ars în vîrfurile unui stîlp?! Jalnică întîmplare, stupidă postura pentru cele trei familii, dar ce subiect gras de bîrfă și discuții! Echitabilă decizia completului de judecată care avea, desigur, pe rol, cauze reale, adevărate, și nu o înclăștare de tip mahala într-un cartier numit întîmplător, Mahala. Dar organele locale, forurile competente, chiar și cele județene, plus reprezentanții presei locale și centrale, în rîndul cărora, vrînd nevrînd, am intrat și noi (o propunere absurdă, pînă la capăt: ce bine ar fi să ne strîngem toți și să dezbatem încă o dată, că n-a fost destul, cazul respectiv, că și așa, pare-se, n-am avea ce face, decît să batem brambura drumurile țării! Este mult prea amar și trist gustul acestei propuneri, nu?!), în loc să stopeze acest iureș-tăvălug al calomniei, au alimentat și au susținut ideea cum că aici ar fi vorba de o luptă între familia unui doctor avut (la ancheta de ilicit doctorul a cîștigat abia după recurs la Tribunalul Suprem!) și o profesoară neajutorată, bătută de bestial (i s-a rupt chiar și un nasture!) la miezul nopții, pe niște străzi doșnice etc.

Nu sîntem nici de partea familiei Amzulescu și nici de partea profesoarei Acsinia. Instanța a rezolvat definitiv această jalnică dispută. Dar dacă familia Andrieș a fost un fel de pretext, ea este acum țapul ispășitor al acestui scandal întîmplat în 1972, 27 octombrie, iar noi ne aflăm în toiul primăverii, 1974.

Ce s-a întîmplat? La începutul anului școlar 1973/1974, profesoara suplinoare Andrieș M. a fost mutată de la Școala generală nr. 1 (conform deciziei nr. 6835/1.09.1973, pe o jumătate de catedră de zece ore) la Școala generală nr. 3 din Humulești (o, sat și școală a copilăriei universale!), unde nu i s-au dat decît șase ore de istorie (dînsa este studentă în anul IV la fără frecvență, la Iași), celelalte trei ore de franceză (menționăm că Andrieș M. conversează în limba franceză cu particularitățile specifice dulcelui grai moldovenesc) au fost acordate unei absolvente de

liceu, Sanda Mosor, nepoata directorului din Humulești. La ce îi folosesc Sandei cele trei ore de franceză? La aproape... La ce i-ar fi folosit aceste trei ore, prof. Andrieș? La completarea jumătății de (șase+trei) și, implicit, la continuarea ve în muncă. Dar nu, inspectoratul județean motivează: Andrieș M. nu are special franceză. Dar Sanda Mosor, are? Nu este... cu atît prea albă și prea subțire această preț pentru o absolventă de liceu în defavoarea studente aflată în anul IV, fără frecvență Ni s-a răspuns că s-au dat niște telefoane care s-ar fi hotărît neoficial să nu i se dea șase ore, atît și nimic mai mult. De ce? Fără familiile Amzulescu și Andrieș ne-au de ris, lată deci, postura de țap ispășitor, dă relatării, dîncolo de decizia judecătorească pe planul opiniei publice a cazului: numai de pe poziția profesoarei Acsinia care a dezinformat, schimbînd pe ici pe prin părțile esențiale, cîteva amănunte. Nu vorba numai de numărul năvălitorilor, afirma în fața camerelor de luat vederi că lucrul (că i s-a cerut iertare de către soții Amzulescu) a fost consemnat undeva, într-un... la proces», cînd, în realitate în dosar se «partea vătămăta declară că s-a împăcat inculpatul și cere a se înceta procesul și (dosar 6631/1972, sentința din 4.01.1973) mai poate altfel califica decît dezinformat intenționată.

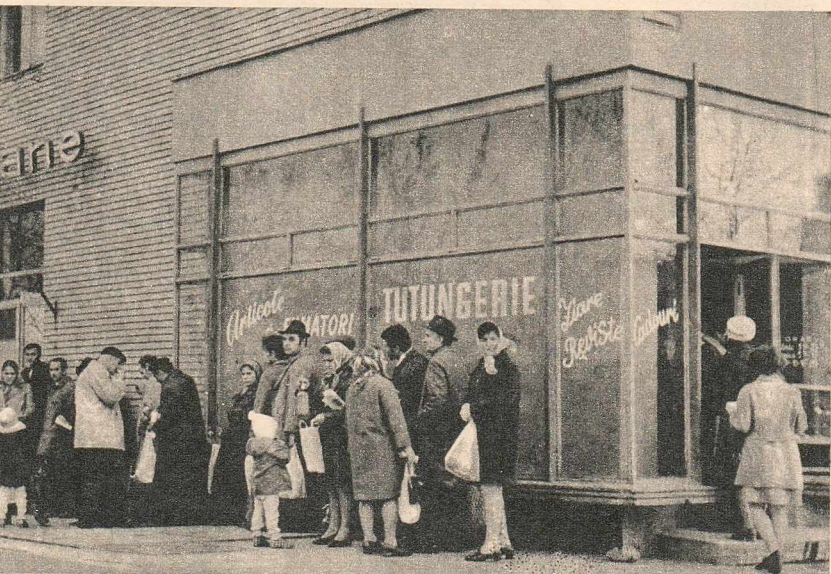
Nu putem preciza decît că, în loc să ocupat de o treabă serioasă, actuală, n luna martie, anul 1974, ne-am încăpățîni înțelegem ce s-a întîmplat tocmai în anul în seara de 27 octombrie. Și, în fond, întîmplat aproape nimic. Din punct de vedere juridic, problema se încheie. Dar cinele fel de umbră umedă, viscoasă, ca o limba șarpe, (n-am reușit să o identificăm pe dă a fost călcat pe... umbra ei. De la doamna cînie, nimeni nu s-a gîndit să-și ceară scuze doamnă Umbră, scuzați-ne că v-am călcat umbră! Din tînar, temuta doamnă nea făcut armăsar. Atîtea amănunte, păreri, intervenții oficiale sau mai puțin oficiale, fioroasa întîmplare din 27 octombrie 1974 devenit un fel de halteră de o tonă. Și a halteră stă chiar în mijlocul drumului reușit oare, cît de cît, să o clintesc, mai marginea drumului, să rămînă acolo, în trunchi nebulos și jalnic, fără să mai atîrne de pîrlele viitoarei profesoare Andrieș Mihaela pra căreia (plus familia ei) s-au abătut, pe drept, atîtea necazuri, că ne-am întrebare și ce vină să fi avut familia Andrieș?! Se așteaptă totuși un răspuns din partea Inspectoratului Școlar al județului Neamț.

Victor I

POȘTA REDACȚIEI

Întreprinderea de aluminiu — Sla: Adresa inventatorului produsului «Girolac» profesor inginer George Rădulescu, Bucu sectorul 1, strada Ștefan Furtună nr. 23.
nea Ana — Caracal: În situația dumneavoastră, adresați-vă justiției, numai dacă de probe.
Petre Anica — Buzău: Vă rugăm reveniți cu o scrisoare în care să expune care va este necazul.
Georgescu Niculi București: Consiliul popular al sectorului care aparțineți este forul competent pentru rezolvarea cererii dumneavoastră, justiți bineînțeles, cele cerute cu acele necazuri.
Ciobănașu Ioan — Tomești: De la ce pierdut rama și geamul și nu știți unde adresați. La orice caesornicării. Oricum redacției noastre.
Locatarii blocului 20 Tîrgoviște: Ne solicitați să dăm o mînjă ajutor unei colacatere din blocul unde locuiți. O vom face, numai că vă rugăm să rever o scrisoare semnată.
Codrea Nicolae — Pașul de Jos (Sibiu): Ne propunem pu unei pietre de temelie la o «Acropolă» la Sibiu. De ce nu vă adresați forurilor locale.
Șerban Lucreția — Iași: La întrebarea dumneavoastră ce să faceți pentru a obține ferul, răspunsul este: achitați-vă mai întîm gatiile față de întreprinderea unde lucrați.
Crișan Aurel — București: Spațiul nr. 1 nu ne permite să publicăm o rubrică de fil. Amatorii au la dispoziția revista de specialitate «Filatelia».
Cărața Ioan — Timișoara: Important este că ați obținut aprobarea. Vă înțelegem că, dar ce mai contează că mai de așteptat puțin timp.
Mirșanu Ion — Cluj: Numai Ministerul Muncii vă poate înțelegi.
Rădulescu Constantin — București: clar că a fost un truc fotografic. În partea de se mai afla o persoană care s-a fotografiat (aceasta-i secretul).
Mihai Sas — Satu Mare: Materialele trimise sînt interesante din punct de vedere tematic, dar inabil scrise. Revizuiți-le cu atenție la redactare.

Marga NEDI

la rind și la cadouri.

te bare au doar rolul de a împiedica pietonul să treacă civilizat de pe o parte pe alta.

Pentru orice articol, în Șoseaua Giurgiului se face coadă.

Grație modernizării, transportul în comun a cunoscut stagnări remarcabile.

lui, face parte din categoria a ceea ce continuăm să numim fier vechi, dar cu toate acestea circulă încărcată de oameni care și-au pierdut speranța că pe șoseaua lor vor circula vreodată și mașini dintr-acelea pe care scrie 31, 32, 34 sau 35. Mersul tramvaielor 12, 7 și 17 este și el de domeniul absurdului, iar troleibuzele 82 și 87 îți cer o condiție fizică superioară pentru a le prinde și pentru a rezista apoi în picioare unei călătorii pînă la Podul Constanța sau pînă la Aeroportul Băneasa. Într-un cuvînt, situația transportului în comun pe Șoseaua Giurgiului nu a constituit se vede niciodată obiectul griii instituției de resort care, bazîndu-se pe resemnarea necesară, aș spune a oamenilor, continuă să dezorganizeze plină de încredere circulația și în restul Capitalei. De la același oficiu poștal, casiera Mariana Pirtoacă, bandajată chiar și ea la mîină, îmi spunea: «Locuiesc în acest cartier din anul 1958 și vă pot spune că nu îmi place nimic aici. Evit cinematograful «Flamura», atît pentru faptul că este supraaglomerat, cît și pentru că filmele noi din centru ne vin deja cu o vechime apreciabilă, evit restaurantul unde este o atmosferă greu de suportat și în general cartierul mă deprimă. Luni, de pildă, am ieșit de la serviciu la 16,30 și am vrut să-mi iau ceva la pachet pentru a doua zi, marți. Nu am reușit, era o coadă uriașă, dar noroc că a doua zi am avut ședință în alt cartier și am reușit să-mi fac rost de un pachet de acolo.»

Înainte de a părăsi teritoriul poștei, trebuie reținut faptul că este important că aici se face planul dar tot atît de important este și modul în care se face. Muncă în plus, tracasare permanentă. Fără îndoială că un factor poștal avea dreptate atunci cînd se plîngea de faptul că abonații la radio și televizor evită instituția unde ar trebui să și le plătească, iar «atunci cînd mă văd în poartă fug în casă; cînd le bat cu creionul în poartă ies, mă văd, bănuiesc despre ce este vorba, dar fug grabnic în locuință».

În discuțiile avute la Consiliul popular al sectorului 5 cu tovarășii Dinu Grigorescu, secretar al Consiliului, Emil Constantinescu, șeful serviciului comercial, George Roșulescu, administratorul piețelor, și Olga Semencescu, șef al serviciului îndrumarea activității obștești, am constatat cu mare ușurință că lucrurile sînt cunoscute, că nu le pot contesta și că recunosc că la început acestui cartier i s-a acordat o normală atenție pentru ca ulterior centrul de greutate să cadă firesc spre noul cartier Berceni. Condamnabil este faptul că atenția acordată tînărului fiu al sectorului, am numit cartierul Berceni, a anulat grija acordată primului născut și consecințele se văd. Emil Constantinescu recunoștea de pildă că spațiile comerciale sînt mult prea puține, că unele funcționează în clădiri improprie, iar că altele vor fi curînd demolate. Dar pe întreaga șosea a Giurgiului funcționează două complexe comerciale și patru băcăniile de tip comunal avînd acestea din urmă un aspect sumbru, mohorît. Piața «Progresul» se află și ea în modernizare și se speră ca la sfîrșitul lunii august să fie dată în folosință și să nu aibă soarta modernizării de la Piața Pieptănari, amintim și cu ocazia acestei anchete că deși construită și lăsată moștenire sectorului nu acesta avînd cuvîntul hotărîtor în realizarea ei, lui, sectorului i-a rămas sarcina s-o oblojească așa cum poate și să asculte la înfinit plîngerile justificate ale cetățenilor care își manifestă nemulțumirea încă de la poartă. Dar portarul îi pune la punct cu mare autoritate și le chiar pune o întrebare aș spune esențială: «Așa v-ați purta dacă v-ați duce la Capitală?» Poate că din aceste rînduri portarul Consiliului va afla că și sectorul 5 face parte din Capitală și va mai afla că este funcționar și deci pus la dispo-

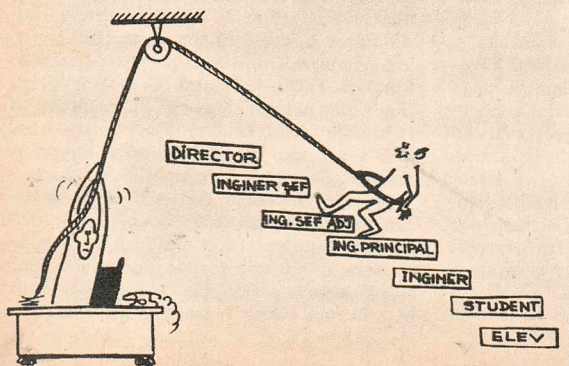
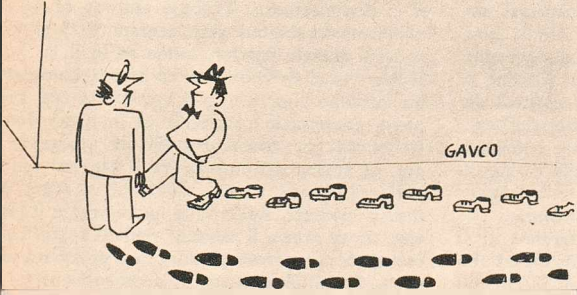
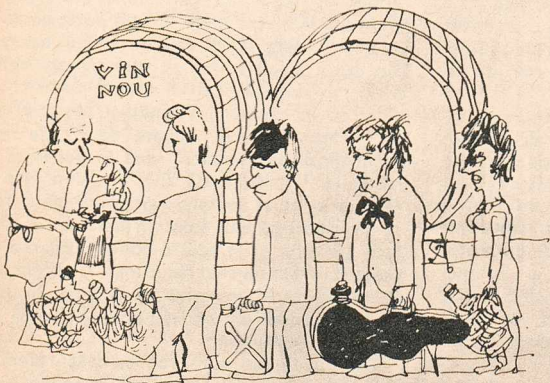
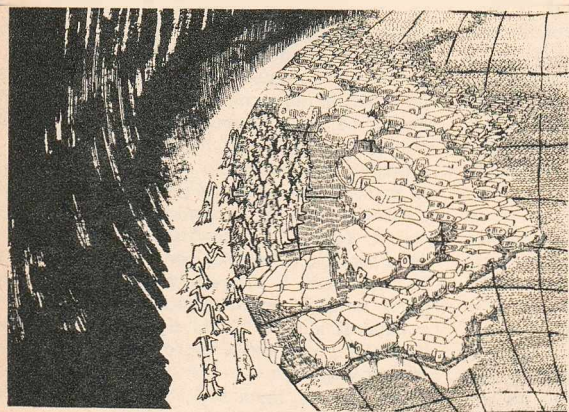
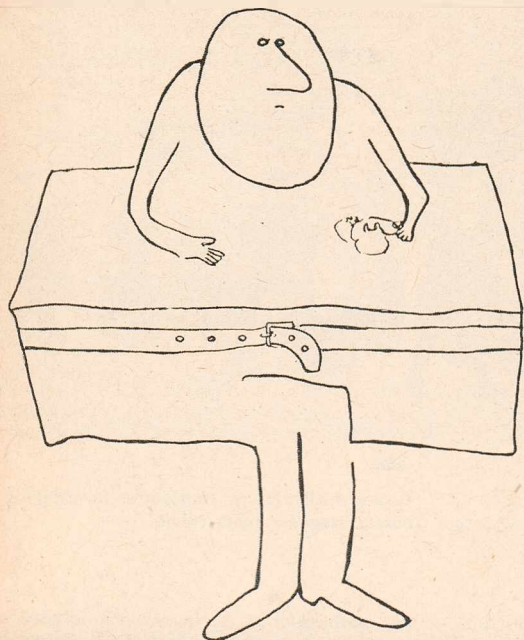
ziția publicului și nu invers cum credea pînă în ziua de 6 aprilie ora 9,50. Dinu Grigorescu, secretarul Consiliului, referindu-se la modernizările Pieței Pieptănari spunea că poate să răspundă în trei feluri: A. Secretar fiind, consider că totul este logic. B. Om fiind această logică este prost gîndită. C. Automobilist fiind am încasat o amendă în chiar seara zilei de 5 aprilie 1974 întrucît nedescurcîndu-mă în haosul creat de modernizare n-am știut că trebuie s-o iau pe a doua bandă deși pînă la pomenita modernizare știam, și încă foarte bine.

Înainte de concluziile propriu-zise amintesc că oamenii din acest cartier își văd totuși de treabă, obțin ceea ce numim succese în muncă, vin la serviciu în condițiile arătate, pleacă de la serviciu în aceleași condiții și un exemplu de atașament îl reprezintă responsabilul singurei unități metalo-casnică, Vasile Strugaru.

«Lucrez aici de 17 ani și am cunoscut mari împliniri profesionale. Spre deosebire de anii trecuți vîndem mai multe oale, crățiți, fiare de călcat, pahare, lighene și alte articole electrice și mă bucură foarte mult să văd că în urma unor mari eforturi ale noastre oamenii pleacă mulțumiți. Dar nu cred că este normal ca, atîta timp cît populația s-a mărit de cîteva ori, să rămînă un singur magazin, iar eu, om trecut de 50 de ani, să încerc lunar nu mai puțin de 86 000 de becuri, asta să vă dau un singur exemplu. Din cauza aglomerației se fură uneori lighene și doar o singură dată un utecist conștient ducîndu-se în cămin și văzîndu-și un prieten cu un lighean furat în valoarea de 52 de lei l-a determinat pe acesta să vină înapoi și să mi-l restituie. Umblu toată ziua în galop prin magazin și o fac și nostalgic gîndindu-mă la faptul că în tinerete am făcut armata la cavalerie. Este adevărat și în aceste condiții salariul mi-a crescut, copiii mi s-au făcut mari și recent aflînd că mi s-a mărit gestiunea m-au girat cu 30 000 de lei spunîndu-mi că lasă, tătucule, n-o să ai tu lipsuri în gestiune».

Concluziile de care vorbeam se referă atît la faptul că în liniile sale esențiale aceste lucruri trebuie înțelese că, reamintim, acest cartier, ca și altele, s-a construit dintr-o grabă pur omenească și că niciodată un cartier n-o să aibă splendoarea centrului unei Capitale de talia Bucureștiului. Trebuie amintit că în anii următori, înțelegînd prin aceasta 1975 și 1976, centrul acestui cartier, inima sa, va fi la intersecția străzii Brîncoveanu cu strada Luică, deci un loc bine ales, că atunci vor exista trei complexe comerciale moderne, că în urma demolării se vor construi 1 250 de apartamente noi, că starea drumurilor va fi esențial schimbată, că într-un cuvînt cartierul va arăta frumos și civilizat. Acest final nu se vrea a fi festivist, nu se vrea a fi salvator pentru restul celor scrise, ci reprezintă planuri deja aprobate, aflate la Consiliul popular al sectorului 5.

Gîndindu-mă deci că deocamdată oamenii acestui cartier merită sincere felicitări din partea noastră, dar nu din partea oficiului mai sus amintit, felicitări cinstite și omenești, în nici un caz scrise cu litere aurite, și mai gîndindu-mă la faptul că sînt reporter amintesc că în apropierea Consiliului popular al sectorului 5 ființează Filiala Asociației Crescătorilor de Albine din județul Ilfov și municipiului București care achiziționează în aceste zile cu avans, fără avans sau cu plata imediat miere, ceară, lăptișor de matcă și propolis. Să sperăm deci că în anii următori cartierul va arăta atît de bine încît cetățenii, asigurate avîndu-și lucrurile esențiale, adică plecatul la muncă, aprovizionarea și viața spirituală, vor da buluc spre amintita filială unde în aceste zile cel puțin nu am reușit să văd nici măcar o singură albină aducătoare de polen.

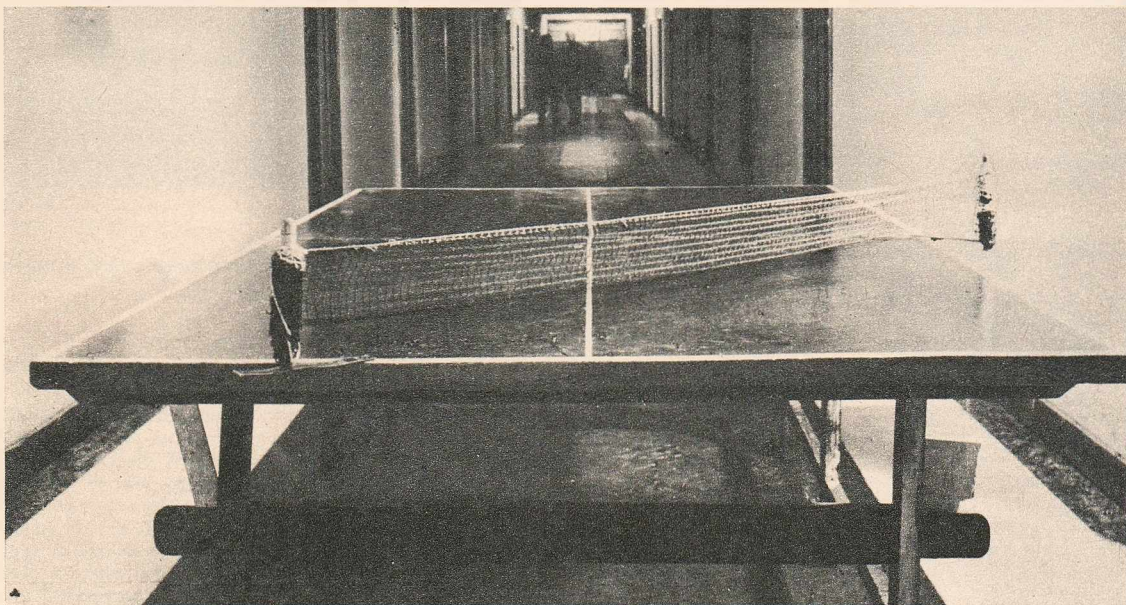

raicu

FOAIE SĂPTĂMÎNALĂ DE AVANGARDĂ NR 8

UMOR INVOLUNTA

● Vînd vier ras Marele alb, greutate 100—120 kg. Informații, strada Ciric 35 Vieru Trăian.

Egal avantaj

de la HA la Z

- Nu-i adevărat că la vînătoare toți trag cu arma; unii mai și latră.
- La sfîrșitul lungului și întunecosului tunel, tînărul spuse fetei: «Acest tunel a costat nouă milioane». «A meritat», spuse fata aranjîndu-și părul.
- — Unchiul dumneavoastră și-a păstrat rațiunea pînă în ultima clipă?
— Nu se știe încă! Vom vedea săptămîna viitoare cînd se va deschide testamentul...
- — De ce se spune totdeauna limba maternă și nu limba paternă?
— Pentru că numai mama vorbește.
- Înainte de plecarea trenului, soțul îi spune soției, care a împachetat o mulțime de lucruri inutile:
— Păcat că n-ai luat și pianul. Acolo au rămas biletele de tren.
- — Îmi pare rău, însă luna asta n-am să-ți pot plăti chiria.
— Așa mi-ai spus și luna trecută!
— Ei și ce, nu m-am ținut de cuvînt?
- Tăticule, ce bine e cînd îmi faci tu baie... Mămica îmi scoate și pantofii și hainele...

UMOR... LA TRIBUNAL

— Vă rog să precizați motivele pentru care cereți evacuarea pîrîtului.
— Onorată judecată, scurt. Noi îi cerem evacuarea, pentru că distruge degradările bucătăriei.

*

— Domnule președinte, vă rog să nu-mi luați intirigator, că eu nu sînt cel în relief din cetație.

— De ce nu sînteți în relief?
— Pentru că pe mine mă cheamă Tărăboantă și m-a cetat Tărăboanță.

*

— Onorat tribunal, sînt reclamanta în dosarul al șapte-sprezecilea și dumnealui care mă insultă e inculpatu. Vă rog să-l judecați în penar, nu pe cale țivilă, că și acum îmi spune celor din jur că vrea să mă sinucidă.

*

Președintele: Aveți martori cu care să dovediți că boxa o folosiți dumneavoastră?
Pîrîtul: Da. Tot beciul.
Avocatul reclamantului: Vă rog să nu audiați beciul.

Spicuri din volumul în curs de pregătire «D-ALE TRIBUNALULUI» de Tudor CRĂCIUN

ACE CU GĂMĂL

- În apărare a folosit întîi ciomagul și apoi un avocat
- Drum fără piedici, drum fără victorii.
- I-ar fi citit în palmă, dar nu-i înțelegea scrisul.
- Ca să cadă în picioare, unii cad mai întîi în genunchi
- Ca să te faci că nu auzi, trebuie să ai auzul foarte tare
- Nu i-a cerut prea mult. I-a cerut doar mîna.
- Aplauzele nu vin bătînd din palme.
- Oamenii mari, ca și munții, te obligă la eforturi ca să-i poți cunoaște.
- Versurile trădau poetul și poetul trăda versurile
- Ca să stea cuminte, stă inactiv.
- Scutur numai pe cel care știi că poate da roade.
- Nu poate coborî vocea pentru că... urcă.
- Cîtă bătaie de cap ca să-i faci să bată din palme!

A.C. PÎRVULESCU

PUBLICITATE

DISPĂRUT prepelcar de vînătoare (femeie), posedă certificat de origină, vîrsta luni. Semnalamente: pe urechea stîngă nr 2092, castaniu cu pete și inspicături, coadă tăiată, vîrf albă, sub bărbîță păr alb, burta, pieptul, labele pipite. Aducătorului bună recompensă. Tel. 44 49 16 orele 18—22,30 (8064)

GAZDUIESC băieți. Livada cu Duzl 68 Văcărești (Abator). Piscului. (360)

CIINE lup alsacian, mare, negru-roșcat cu burtă albă, pierdut 19 decembrie, cartier Cotroceni, crescut în casă, reumatic, nerezistent la frig, umezeală, fricos. Aducătorului sau informatorului bună recompensă. Constantinescu, str. Dr. Koch 3. (8631)

tea naturii „mînzulețul cornițe“

iti — îmi spunea nu demult o viitoare ară, întoarsă din practica pedagogică ul din satele țării — am văzut un mînzuleț drăguț căruia îi dăduseră cornițele! Ai să fie, i-am zis eu, un mînzuleț cu corasta chiar e de necrezut! Dar cu ameliorabile azi ale animalelor, poți să mai știi! Îi rog al cui fiu era mînzulețul?

„Al unei văcuțe atît de blajine! Vorba, bag seamă, de un vițeluş, ca să ne în tonul diminutivelor tale gingașe. „Te se cheamă? — mă întrebă inoportun-terlocutoarea mea, făcînd figura vițepoarta nouă, din zicală.

„Plărea mi-a amintit de o discuție cu gretatul poet român de limbă germană, tor și traducător strălucit al poeziei populare, Alfred Margul Sperber, în cu impresiile pe care i le împărtășise reporteră după o deplasare într-un sat. zici că ai fost într-o cooperativă agri-producție? — a întrebat-o curios poetul. ne ai văzut mai plăcut acolo?

„Primul rînd niște purceluși. Așa de de roz erau!

„Ur vaci, vaci aveau? — a insistat mucalitul utor. Ai văzut cînd le mulgeau și pe e?

„Da! Desigur, prin partea din urmă, că îște ugere!!

„bine, mulge-le dumneata așa, domni-ă doar vacile nu sînt oi și cînd țî-or boacăna, ai să înveți pe unde se mulge

lo de latura nostimă a acestor dialoguri, zjie se impune — și aceasta nu numai tinerii care, cum se spunea cu dreptate, ult, țin să obțină o diplomă în agricult-și n-au văzut niciodată o vacă — aceea rațiile actuale, din motive extrem de ce, sînt tot mai departe de natură, igrorantă mergînd pînă acolo încît car animalele domestice, din osîrdia se înfruptă zilnic, nu le cunosc. Nu în- or, pornind de la acest dureros adevăr, de știință din Occident propunea nu ca, în orice caz, în fiecare grădiniță zoolo- expuse și animale domestice deoarece s pînă acolo încît copiilor de azi — la

Europa se referea mai ales — le sînt mai familiare animalele exotice decît e populează spațiul nostru de viață. il că sîntem martorii unui asemenea enomen nu-i deloc de mirare atît timp și în manualele de școală de la clasele pare natura, mai ales cea intrată în viața iă a românului, să fie prezentată destul cit, printre alte teme, ca și cînd n-am por — fiu al naturii, chiar dacă aspirăm desăvîrșită civilizație modernă. Nu e aceasta un reflex mult prea timpuriu lesne insinuat în ființa noastră de nociva ?

e că în materie de cultivare a dragostei natură — dacă chiar simpla inițiere nu iă prea puțin — trebuie făcut foarte stfel încît un tînar de azi să nu se simtă ocul naturii, oricare ar fi aceasta, ca un r stingher. Mă gîndesc între altele dacă alele noastre edituri ce se adresează și tineretului n-ar putea crea o ade- colecție intitulată «Cărțile naturii», sub ăreia să se tipărească lucrări dintre cele rse, de la beletristică propriu-zisă pe teme pînă la broșurile de popularizare u sensibilitate și culoare.

ai recurgînd la asemenea mijloace edu- — între altele — vom putea să nu mai i tineri care să confunde gîștele cu oile, vițelul să nu le apară drept un mînzuleț ne și nici brînză să nu creadă că se face ănași cu brînză, cum ironiza cîndva un e o eroină ruptă de viață.

Nicolae STOIAN

ICA OREI ZERO

avem timp fîm obosiți“

șițiile noastre, de data aceasta chiar pe de sub zgomot și funingine, despre altoit, salix babilonica și tuia, mi se o fata morgana. Nicolae Mărculescu însă ita prin întunerice tarlale de pămînt it adus aici în zeci de camioane după o tă muncă de lămurire a administrator- aci Marcu voia cu tot dinadinsul să mă aud foșnetul moale al teilor cîntînd adresa

cu numărul 245/77 din 06.III.1974 în care văd cifre și denumiri de arbori, cifre și nume de flori, cifre și iarbă fără nume, iarbă... Acest parc adus lîngă furnalele de 1 000 m.c. pentru odihna ochilor obosiți de foc este semnat de ing. Petre Opreș, șeful secției. Urcăm pe niște scări de piatră albicioase de frig și neon în cabina de comandă și controlul tehnologiei unde tablouri luminoase cu cifre și grafice, cu semnale și simboluri, cu diagrame și culori îmi ascund sensul. De serviciu Valeriu Rupeanu, absolvent de liceu, care-și nota privind profesional în jur că totul e în regulă. Cunosco pe prim-furnalistul Alexandru Hășdețeanu. Lucrează de 20 de ani în muncă de noapte. «E mai obositoare dar ne-am obișnuit să dăm aceleași rezultate ca ziua. Într-o întregă săptămînă nu dorm mai mult de 15-16 ore.» Întreb de ce și îmi spune că așa s-a obișnuit și că va avea timp să tot doarmă cînd o fi la pensie și mai tîrziu... Și Ghilă Traian și Haralambie Filaret ca și el... Dar iată că a sosit momentul «spectacolului» pe care vi l-am promis în cronica trecută. Stau pe niște pasarele între cer și pămînt, și... încet, dirijată și împinsă de «joardele» furnaliștilor, înaintează în jgheaburi negre lava dogo-ritoare a fontei care la ieșirea din cuptor aruncă jerbe de fluturi incadescenți foggînd halucinant, îmbătați de spațiu. Am văzut asemenea secvențe în filme documentare și artistice, în fotografii măiestrit lucrate, în picturi, în repor-taje și romane, dar nici una din ipostazele prezentate nu traduc uriașul spectacol pe care îl vezi, îl miroși, îl simți. Trebuie să te afli acolo, să auzi foșnirea metalului, să privești fețele topitorilor care mîna cu «joarda» metalul viu, să simți pe față dogoarea aspră a temperaturii. În fața nașterii metalului oamenii sînt tăcuți și reflexivi ca în fața fantomelor de lavă ale bănu-țului început. «Nu vă temeți de foc?» «Dacă ne-am teme, ne-am fi ales de mult altă meserie. Unii se tem și pleacă. Cu timpul se învață și focul cu noi și noi cu el și ne stimăm împreună. Cineva îmi vorbește de întrecerea socialistă care se desfășoară-n brigada întîi. Schimbul A a lansat chemarea către celelalte schimburi: B și C; ne-am angajat să economisim la sînge cocs și să producem mai multă fontă ca anul trecut pe vremea asta. Toate cele trei brigăzi se țin aproape, merg cap la cap. C-ul a luat-o o țîră înainte dar nu-i bai, apăsăm și noi pe accelerator cît se poate. Fonta curge umplînd aerul de dogoare și scînteii violete... Simion Pavel, șeful echipei de electricieni, îmi spune ceva despre procente, despre reducerea tim-pului, despre staționări, despre atenția în plus care se cere schimbului de noapte, despre folosirea rațională a iluminatului, evitarea func-ționării utilajului în gol și despre faptul că noap-tea, luați cu lucrul, n-au timp să obosească. Îl privesc. Noaptea e mai mult calm și mai multă minte în noi. Somnul se poate alunga, atunci cînd vine, cu o țigară sau cu vreă glumă. Prin-tr-un ochi magic văd ce se întîmplă în mărun-tăiele cuptorului și cite se mai întîmplă acolo și la ce temperaturi mamă, mamă... «Cînd e Anul nou și sîntem în schimbul întîi (aici schim-bul de noapte), la ora douăsprezece cînd vor-bește tovarășul Ceaușescu dăm cep cuptorului și apare pomul ăsta de scînteii pe care-l vedeți și fonta care sudează un an de altul...».

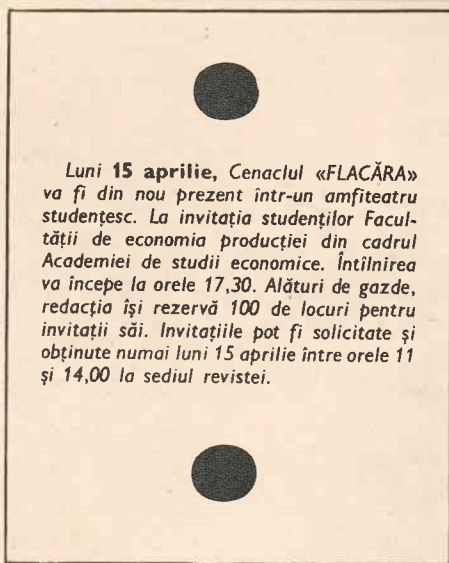
Am plecat încă înainte de a se termina... spectacolul, de care nu ne-am desprins ochii nici eu nici topitorii, nu pentru că se făcuse ora două, ci pentru că știam că baci Marcu în această zi dis-de-diminează trebuie să fie din nou aici.

Am cunoscut în noaptea acestei cronici doi-sprezece bărbați care mi-au oferit unul din cele mai adevărate spectacole, răsunînd limpede în noaptea densă și umedă ca un impresionant poem al muncii.

Coman ȘOVA

documentarul și fuga pînă la „înfrățirea între popoare“

În mod nedrept și comod, tînăra noastră generație de cineaști se reduce, în conștiința spectatorilor și, din păcate, chiar a unor critici, la acei autori care au avut fericirea unuia sau două filme de lung metraj artistic. Uităm, din prejudecăți, din nepăsare, pe acei reprezentanți care nu deșteaptă cu miinile în buzunar ziua marelui debut, ci vîdzînd și făcînd (aici expresia este cum nu se poate mai potrivită), adică în spatele unui aparat care fixează, documentare ori filme de televiziune pe care apucă să le vadă cine se nimerește dar care, privite, cu atenție — și, de ce nu, cu dragoste — ne dau, nu de puține ori, o dreptă măsură a rezervelor noastre de talent. Știu că nu este ușor să îți evidenție debuturilor răzlețite în zonele nu cele mai privilegiate ale filmului (documentar, film TV), că nu putem îndemna spectatorul, cu

Luni 15 aprilie, Cenaclul «FLACĂRA» va fi din nou prezent într-un amfiteatru studentesc. La invitația studenților Facultății de economia producției din cadrul Academiei de studii economice. Întîlnirea va începe la orele 17,30. Alături de gazde, redacția își rezervă 100 de locuri pentru invitații săi. Invitațiile pot fi sollicitate și obținute numai luni 15 aprilie între orele 11 și 14,00 la sediul revistei.

zîmbetul pe buze, să dea o fugă pînă la înfrățirea între popoare ca să nu piardă cutare scurt metraj ori să stea cu ochii pironiți la toate emisiunile TV. Poate ar fi una din sarcinile publicisticii cinematografice să informeze, din cînd în cînd, care este starea noului val de cineaști, văzut în toate compartimentele sale. Mă gîndeam la toate acestea după ce am luat cunoș-tință, prin intermediul televiziunii, de inspirata ecranizare «Sub pecetea tainei» a tinerilor Stere Gulea și Andrei-Cătălin Băleanu și după ce, la o mică distanță de timp, am aflat că la cinematograful Moșilor rulează în completare, un scurt metraj al uneia din colegele lor de generație: «În fiecare zi», al Feliciei Cernăianu.

M-am convins, încă o dată, cit de anevoios descoperă filmul nostru artistic emoția gestu-rilor cotidiene ale vieții și ale muncii, în timp ce destule documentare o surprind pînă și în liniștea firească, ori oboseala — firească, și ea — cu care trecem pragul dintre o zi și alta. Cred că dacă am lua-o pe eroina Feliciei Cernăianu, cu drumurile ei zilnice la alimentara cartieru-lui și întoarcerile ei zilnice cu sacosele pline, cu statul zilnic, în picioare, la bucătărie, dacă am transplanta, zic, toate acestea într-o peli-culă artistică am exclama: «Ce simț al auten-ticității, ce salutară fugă de spectacol etc.?» Documentarul a trecut însă — cel puțin, deo-camdată — neobservat, căci se pare că o mai lungă experiență a cinematografului nostru de a se juca printre aparențe colorate ne-a năvălit în a pretui asprimea adevărului doar prin con-trast cu contrafacerea și surrogatul, mai puțin pentru însăși frumusețea ei. Documentarele, prin ceea ce au ele mai bun, sînt o școală în care se învață estetica adevărului.

Magda MIHĂILESCU

ANTOLOGIE-REBUS

în carnaval

ORIZONTAL: 1) Celebru violonist italian care a imortalizat «Carnavalul din Veneția», cîntîndu-l în 20 de variațiuni compuse de dînsul — Modă rustică feminină. 2) Un soare! — Soția lui Pierrot sau ibovnica lui Arlechin. 3) Patria lui Zenon — Unguent — Cuprinde un carna-val și se găsește într-insul! 4) Tras la o parte — Mamă (arh.). 5) Aparat de radio — Partea de deasupra călcîiului la ghetete. 6) Exclamație — Haină de carnaval — Notă. 7) Mișcare nervoasă involuntară — Are un costum special (dim.). 8) Întunecare (fig.) — Personaj din «D-ale carnavallului» (cu... Boston!) — Final în carnaval! 9) Stimulent de producție arabă — În vîltoarea carnavalului par clipe. 10) Păsări adorare în vechiul Egipt — Ne împiedică să vedem cînd roșește Colombina. 11) Zile de petreceri la vechii romani, asemănătoare cu carnavalul de astăzi (sing.) — Capul unui «Domino»! 12) Ini-ma lui Călin! — Timp de petreceri și serbări în care nu se admit decît indecențe mascate.

VERTICAL: 1) Zgomotul de muzici și veselie din timpul carnavalului i-acoperă suspinul pri-cinuit de infidelitatea Colombinei — Oraș pe Coasta de Azur. 2) Personaj de carnaval, o amuză pe Colombina cucerind-o, spre dispe-rarea lui Pierrot — Mascat sau nu, e nelipsit în timpul carnavalului. 3) Literă grecească — Săvîrșești. 4) Meserie primejdioasă cînd te cheamă Păun — Culoare. 5) ... che tare-s minunate! — Îmi însușesc pe nedrept — Azil pentru fiarele captive (cu... clown!). 6) Odi-nioară, dare extraordinară — Arta de a imita fără vorbă — Poftim... la carnaval! 7) De ploaie — Arbori coniferi — Fruct a căruia istorie e tot atît de veche ca și aceea a omului. 8) Noroi — Oraș italian în care carnavalul are un fast și un pitoresc deosebit. 9) ... bine că nu! — Piesă de H. Ibsen — E bătută citeodată în locul

eugen simion: „scriitori români de azi“

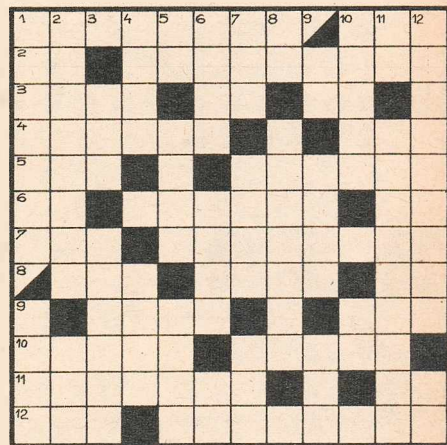
Neîngrădit de obligația de a întocmi biblio-grafii sistematice și exhaustive, demersul critic din recenta carte a lui Eugen Simion se alcă-tuiește în funcție de o materie, am putea spune, caldă, pentru că ea are mireasma clipei fierbinți a hîrtiei proaspăt tipărite și pentru că, după cum titlul însuși o spune, este vorba despre personalități artistice în mișcare, a căror operă poate oferi încă deplină posibilitatea surprizei. Faptul referindu-se nu mai puțin în cazul opere-lor încheiate, cum ar fi aceea a lui Arghezi, despre care se poate discuta cu folos referitor la unghiul de umbră în care ar fi căzut de la un timp, deși «luminată o clipă într-o zonă a ei, opera continuînd să-și adune izvoarele secrete și să înalțe ceruri noi, insondabile, în altă parte».

Trei mari secțiuni dau profilul cărții, fiecăreia revenindu-i domeniul poeziei, prozei și, res-pectiv, criticii.

Scrisă alert, cu vioiciune, aș spune, de substan-ță, înțelegînd prin aceasta o vădită precizie a ideii critice, cartea lui Eugen Simion alternează cu bună-știință a măsurii expresia de tip eseistic cu aceea sobră, a paginii dense, de adevărată istorie literară. Ar fi de remarcat deci calitatea realizării acelei intenții pe care în principiu caută să se construiască orice text critic, și anume forța de sugestie, lapidaritate și mai presus de toate justetea formulei critice în raportare nemijlocită cu obiectul ei.

Remarcînd că întreaga carte este de fapt o schiță a principalelor direcții de evoluție a literaturii române de azi, titlurile celor trei mari capitole fiind chiar: «Evoluția poeziei», «Evoluția prozei», «Evoluția criticii literare», ne mai rămîne să constatăm că valoarea volu-mului critic în discuție n-ar fi fost atît de evi-dentă în lipsa fermității unor convingeri despre actul critic precum sînt acelea pe care autorul însuși le expune: «... Simpla critică de gust mi se pare azi insuficientă, ca și critica formelor care tînde să codifice ceea ce de-abia a deco-dificat: opera. Totuși, nici spiritul, nici obsesia formelor nu pot lipsi unui gust critic interesat de textul și subtextul operei. Critica, așa cum o înțeleg, este un sistem de lectură, un mod personal de a te apropia de operă, un demers care, folosind mijloace variate, descoperă figura spiritului creator. Figura se poate defini nu numai prin filozofia existenței și calitatea expres-șiei, dar și printr-o poziție față de obiecte. În fond, opera exprimă nu numai universul pe care autorul îl poartă, dar și felul în care acest autor asumă universul de care este purtat...»

Dumitru ELIADE

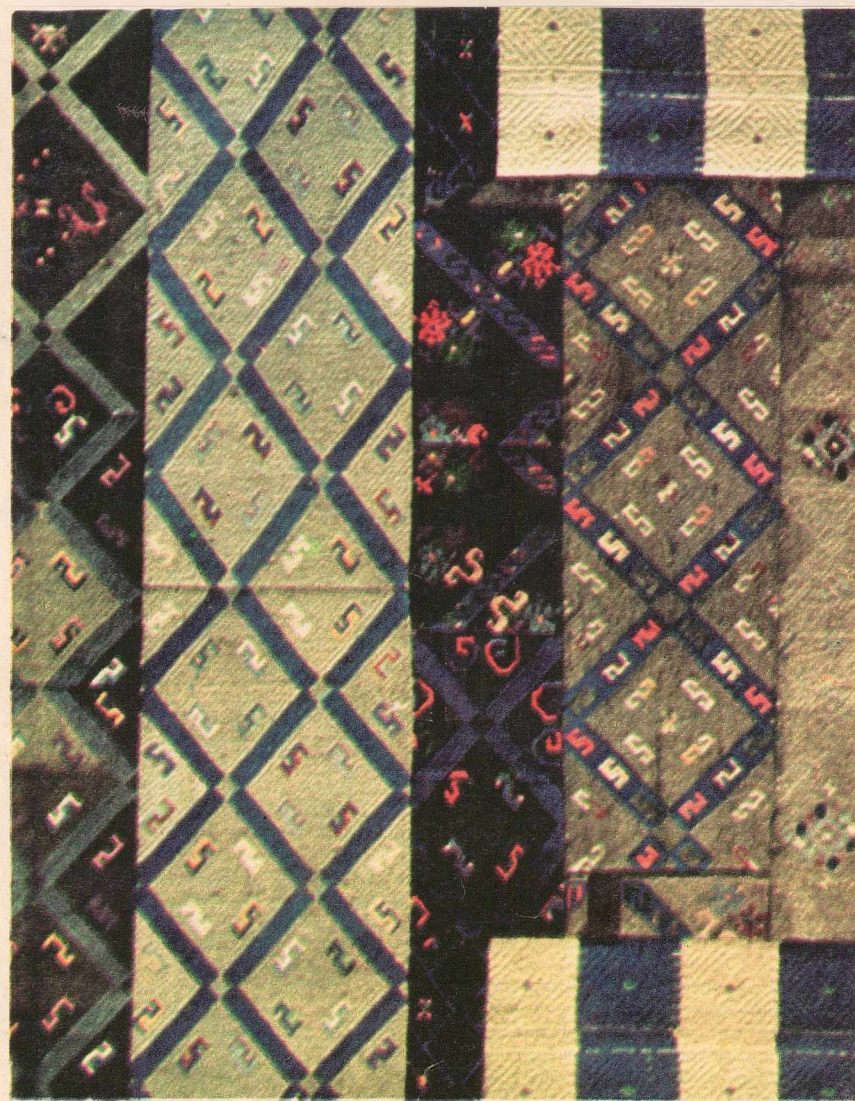
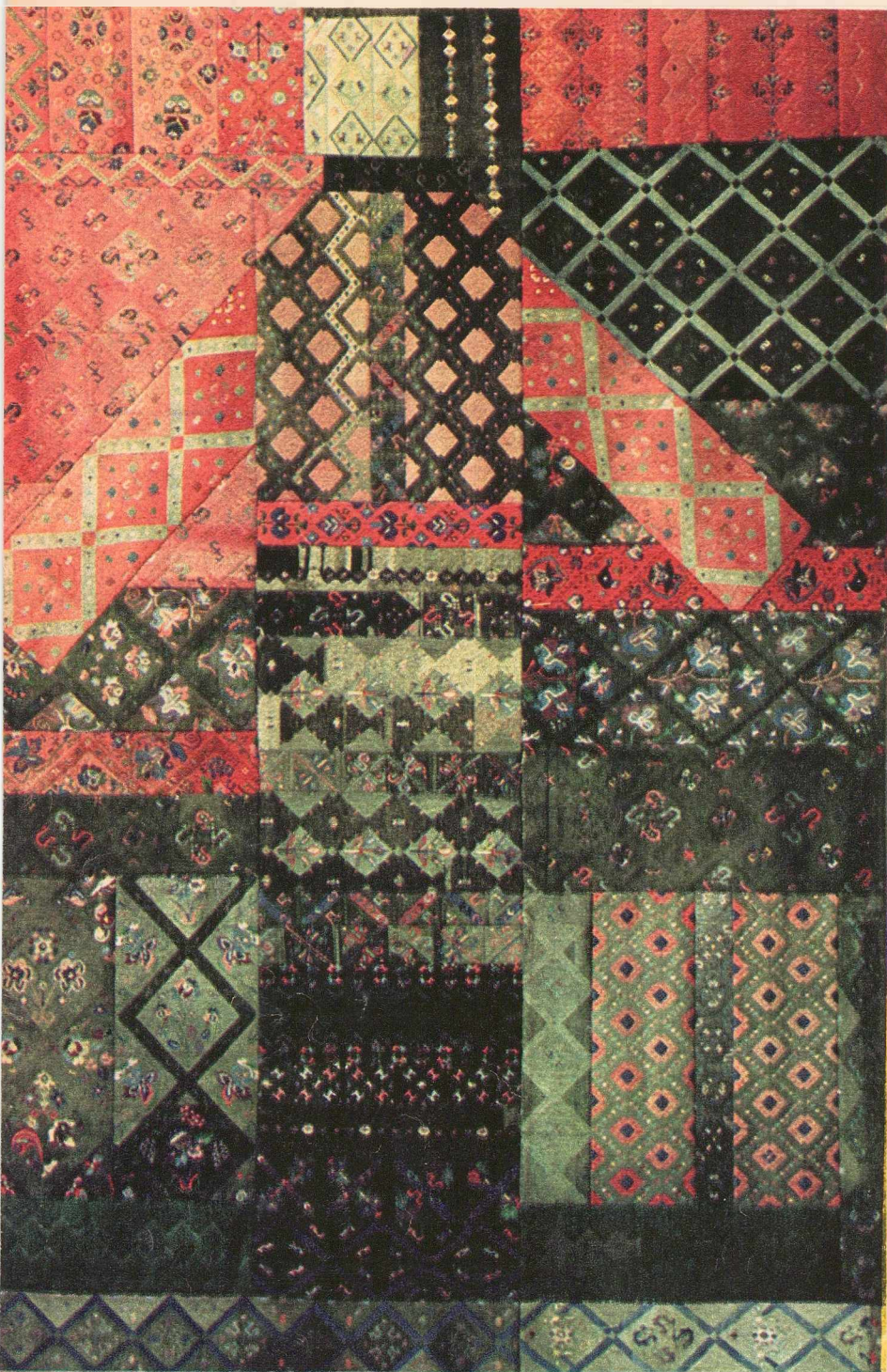
dobitocului de sub ea. 10) Tablă de cositor — În joc 11) 1974! — Alai de mascați în carnaval. 12) Autorul piesei «D-ale carnavalului» — Vas.

Dicționar: ELEA, IMA, RCA, PENEAG, SINIE.

Matey At.
(«Revista Jocurilor» Nr. 82,
11 februarie 1934)

Dezlegarea jocului PENTRU MIC ȘI MARE, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) PITIC — AMAR. 2) ENO — COMUNA. 3) RACI — BĂIAT. 4) LIA — NANA — E. 5) AN — MINUTA. 6) TRIL — NALT. 7) LEAC — CT — II. 8) E — DINA — AMU. 9) GRAMADITA. 10) ICRE — ADUNA.

reverii din ceasuri tîrzii și tăcute

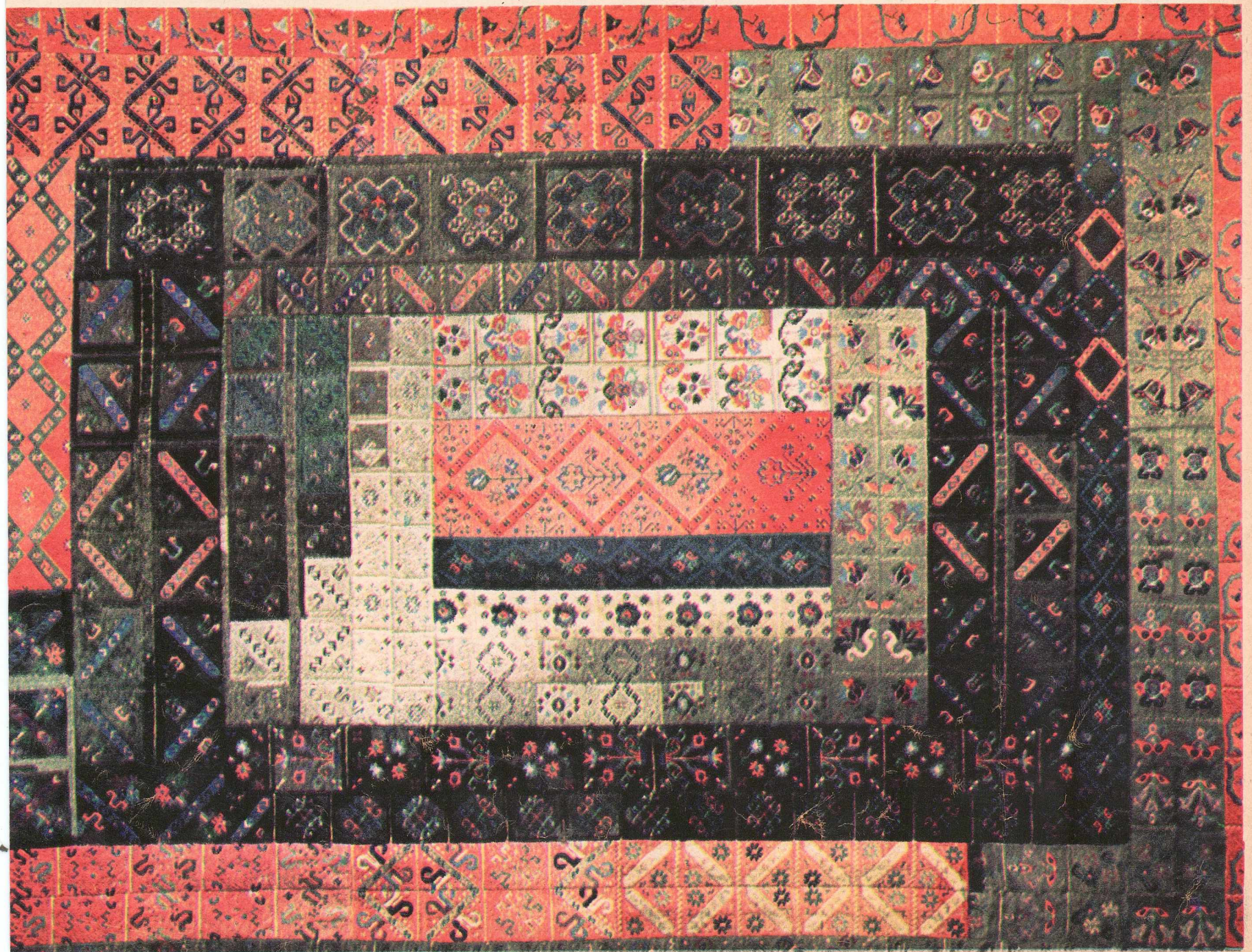
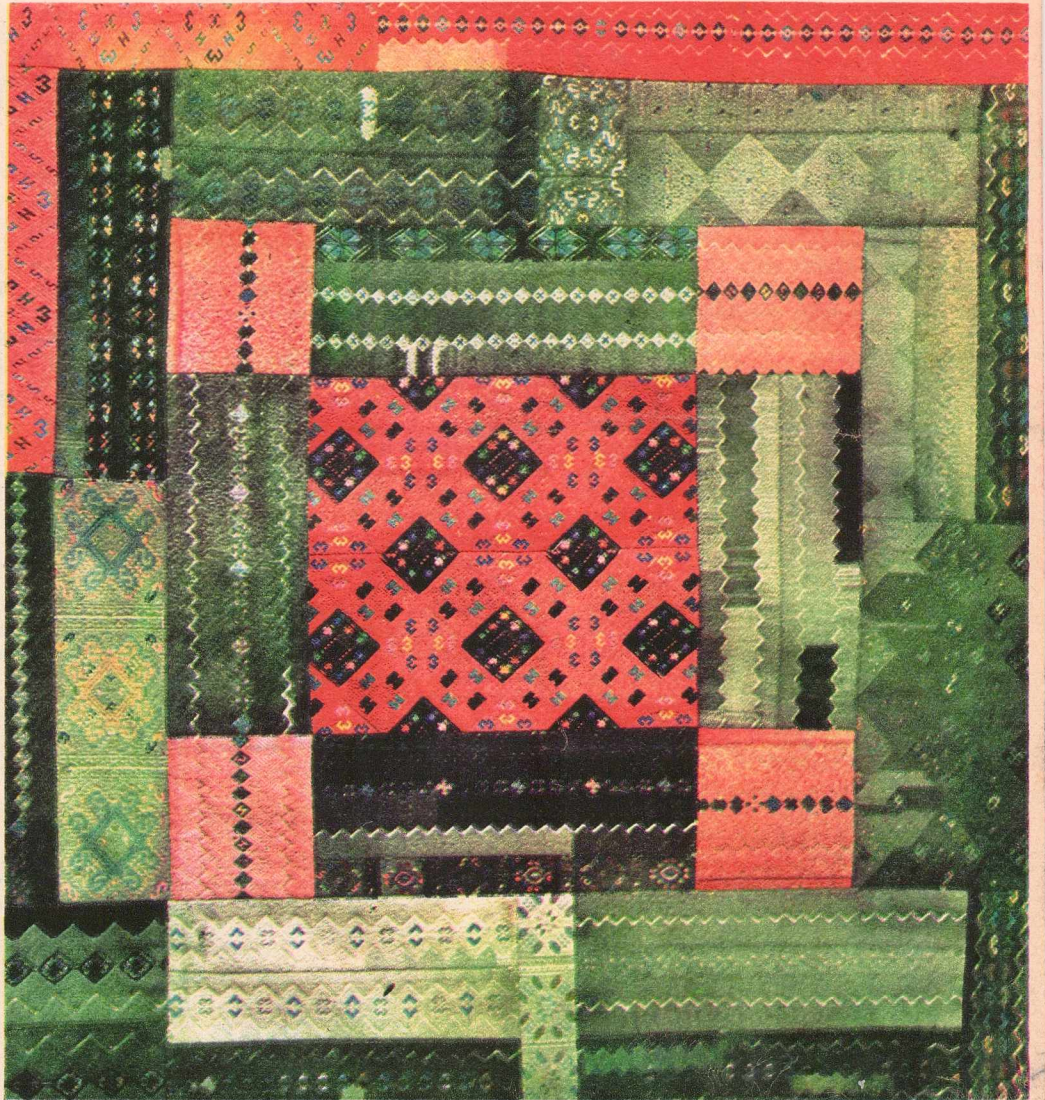
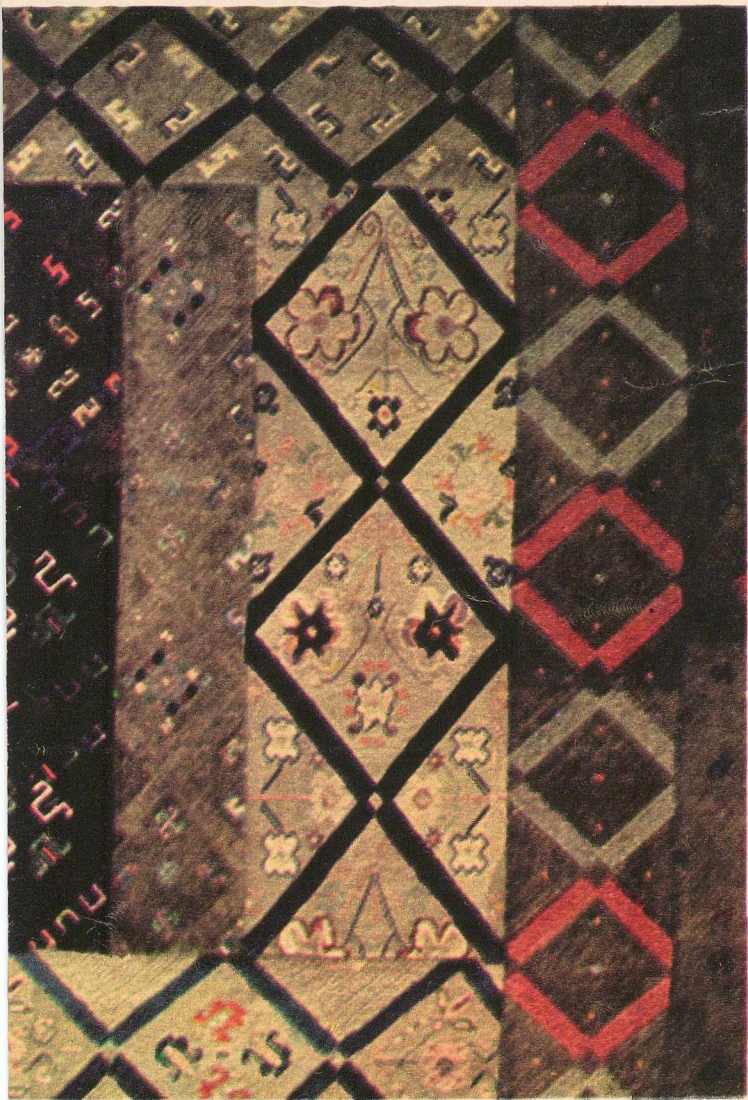
Înainte de a fi o compoziție cu splendorile ei cromatice și formale, o imagine este totdeauna istoria unei emoții pe care artistul o trăiește într-o clipă. Sau istoria unei culori care nu se mai poate șterge de pe reținele memoriei, sau istoria unei forme care revine mereu. Dar uneori o compoziție este și istoria unei așteptări, a unei lungi și tainice gestații care trece prin anotimpuri și ani. Tapiseriile Lenei Constanțe s-au născut sub acest semn miraculos al așteptărilor.

Înainte de a purta un nume și de a deveni ecrane pe care fantezia artistei a închipuit un prdivor al florilor, o poartă a nopții sau o femeie și-un pîriu, materia primă a acestor imagini a fost o pînză umilă pe care mîna și ochii femeilor pădurene au brodat, în lungile nopți de iarnă transilvană, sau în clipele de răgaz, flori care nu există dar care de sute de ani înfloresc pe aceleași bucăți de pînză, și care nu se vestejesc niciodată, pentru că ele sînt visul despre flori al acestor femei din acel sat hunedorean sau tăcute motive geometrice despre care nimeni nu mai știe de unde vin de bătrîne ce sînt. Brodate pe mîncele sau pe piepții cămășilor, ele au cunoscut sărbătorile cu clopote, petrecerile cu cîntece, drumurile iernilor și verilor, sudoarea muncilor, dragostea, tinerețea și bătrînețea și adeseori uitarea acelor femei care le-au lucrat și purtat. Lena Constanțe văzîndu-le s-a îndrăgostit de ele și rîpindu-le efemerului le-a dăruit un nou sens artistic creînd aceste tapiserii. Ea a înglobat în acestea nu numai 400 de cămăși brodate dar și timpul, timpul sutelor de femei pe o durată de cincizeci de ani cel puțin, precum și cîntecele lor murmurate și nu se știe niciodată dacă nu și lacrimile lor.

Acum aceste motive ornamente au un alt nume. Căutînd corespondențe cromatice adecvate și echilibrul culorilor în raporturile lor, în nenumărate ipostaze, ordonînd cu migală sufețele după canoanele unei geometrie afective, artista a creat o suită de compoziții în care masele ornamente sînt module care, ritmate, nasc imagini. Ceea ce fascinează la aceste tapiserii de la prima privire sînt acele culori care adeseori nu există în stare pură, nuanțe pe care le-a cucerit soarele furînd din strălucirea pigmentelor, nuanțe stinse, aproape ireale care artista le folosește cu inegală măiestrie pentru a crea acea atmosferă care dă fiecărei lucrări o identitate distinctă. Și o semnificație. Prin ele naște de fiecare dată o poveste în imagini. Unele dintre lucrări sînt asemenea unui joc optic pur, care fascinează retina, ca în compozițiile op-art, gerînd infinite posibilități combinatorii, altele reiau, la alte dimensiuni și în alt context, ritmurile ornamentelor populare («Paralele», «Pridvorul rilor», «Crestături»). Intențiile figurative sînt rare, doar în «Femeia și pîriu» unde desenul figurii, ingenios stilizat trimite la o realitate văzută. Celelalte lucrări se supun imaginației fertilei artistei care sugerează prin mijlocul cromatice și alăturări neașteptate forme un vis, o mirifică primăvară noapte înstelată, nașterea unei zile tot evantaiul ei de culori, ori trecutul lunii printr-o grădină. Sînt reverii din ceasuri tîrzii și tăcute ori, poate, cîntecul unei ființe care mai călătoriează cu dragoste și candoare prin minunația imperii ale folclorului românesc.

Cornel BOZB

la „facla literară“

Am colaborat la «Facla literară», de la numărul 1 pînă la ultimul, 16, inclusiv; nu-mi amintesc de ce am lipsit de la numerele 7, 9 și 11. Urmăream cu febrilitate așteptările care, vorba aceea, acopereau zidurile Capitalei. Nu figuram pe primul, care menționa nume cunoscute, urmate de etc., etc., etc. Îmi spuneam, cu umor:

— Eu sînt la al treilea etc.

Avansam, în ochii mei, treptat. La numărul al doilea, față de aceeași situație, mă consolam la gîndul:

— Sînt la al doilea etc.

Și așa mai departe, pînă ce, la al patrulea număr, figuram cu numele întreg, la coada listei colaboratorilor, ca să urc treptat-treptat, pînă către mijlocul ei. Eram acum «cineva».

Savuram promovarea mea publicitară, în același spirit de autoironie, care îmi întreținea umorul, de pe atunci foarte dezvoltat în structura mea sufletească.

Nu mi-a plăcut, de la întîiul la cel din urmă număr, hîrtia proastă, aleasă dintr-un spirit de economie, pentru a face față cheltuielilor și a echilibra bugetul revistei. Nu m-am împăcat, dintre toate romanele care au fost publicate, cu *La Garçonne* (Băetana) de Victor Marguerite, pe care nici astăzi nu-l mistui, pentru excesul său de erotism. Am fost oarecum zdruncinat în repulsia mea cînd am aflat că romanul avusese ca efect retragerea Legiunii de onoare, care i-a dat autorului satisfacția, în semn de solidarizare, a restituirii de către idolul lui N.D. Cocea (și al meu), Anatole France, a aceluiași mult rîvnit ordin. Cu toate acestea, n-am putut reciti, nici atunci, nici mai tîrziu, pînă la capăt, cartea de scandal cu enorma ei inflație de erotism. Îmi spuneam:

— Asta nu-i literatură, iar dacă nu-i curată pornografie, e pornografie murdară!

Că nu era la mine efectul unei prejudecăți, ci al unui simț de pudoare, neîmpins pînă la ceea ce francezii numesc «pubibonderie», mi se lămurea prin faptul că gustam reproducerile din Felicien Rops, aldată și ele obiect de scandal. Sînt însă, pretutindeni, trepte.

Colaborarea la «Facla literară» a fost pentru mine o încîntare aproape integrală. Întîi de toate, îmi plăcea grozav N.D. Cocea, cu aerul său ștregăresc, de satir chelbos, dar ale cărui șuvițe de păr temporale, mereu răzvrătite, aduceau a coarne. Cum nu lucram în redacție, ci eram redactor extern, deținător, ce e drept, al cronicii literare, dar plătit «cu bucată». Îl vedeam destul de rar și nu totdeauna la depunerea și la încasarea articolului. Se spunea despre el că nu-și plătea colaboratorii. După cîte știau, la «Facla literară» și-a onorat angajamentele. N-am auzit nici o bombăneală în această privință. Adversarii i-au denunțat alte năravuri, mai grave, privind viața sa particulară. Se țesuse chiar o legendă de imoralitate în jurul lui, N.D. Cocea nu o ignora, dar nu se sinchisea s-o dezminț. Ba mai mult, mi se pare că făcea haz de ea și prin

aceasta dădea dușmanilor impresia de cinism. În realitate, era un entuziast, în privința ideilor, un sentimental care se înduioșa la reprezentările teatrale în genul lui «Poliche» al lui Henri Bataille, și un tată foarte iubitor.

Nu o dată am văzut-o pe micuța Dina, viitoarea mare actriță, dînd buzna în biroul tatălui ei. Într-un rînd, eram de față cînd l-a întrebat:

— Unde mergem diseară, tată?

— Unde vrei să mergem, fetiço? La «Școala cocotelor».

Era o comedie de succes, din repertoriul Teatrului Mic, dacă nu mă înșel. Desigur, piesa nu corespundea, plastic vorbind, titlului, iar «fetița», în vîrstă de 10-11 ani, putea să se distreze copios la situațiile comice din piesă, fără riscul de a fi «coruptă».

Directorul îmi lăsase libertate deplină, arătîndu-mi de la început o încredere integrală. Aceasta-i enorm pentru un debutant, lăsat în voia lui, să taie și să spînzure. O singură dată mi-a oprit însă Cocea elanul negativist. Apăruse la Casa Școalelor, de sub direcția literară a profesorului Mihail Dragomirescu, o culegere selectivă din opera lirică a lui Alexandru Macedonski. Cum în acel moment eram dintre cei mereu «montați» contra nefericitului autor al epigramei contra lui Eminescu, am scris un articol fulminant. N.D. Cocea l-a citit în pagină și a dat dispoziție să fie scos din sumar: apoi m-a chemat și mi-a spus:

— Dragul meu, poate că ai dreptate, dumneata ești critic literar, eu sînt simplu cititor. Nu discut așadar cu dumneata despre valoarea poeziei lui Macedonski. Dar ce vrei? Eu nu pot să uit că am fost în adolescență legănînd de armonia versurilor lui, că m-am îmbătat la lectura «Noapții de mai» și că am recitat cu ardoare: «Veniți, privighetoarea cîntă și liliacul e-nflorit».

Nu te supăra că nu pot, înțelege, nu pot să public articolul dumitale. Treci însă, te rog, la casierie și încasează-ți articolul. Am dat dispoziție ca să figurezi pe stat.

Am înțeles, din patosul cu care mi-a vorbit, că N.D. Cocea ținea să rămînă credincios pasiunii lui literare și că ar fi socotit din parte-i un sacrilegiu ca Macedonski să fie lovit în foaia sa.

Cînd i-am răspuns la întrebarea:

— Ce ne dai pentru numărul viitor? că am de gînd să scriu despre recentul volum de versuri al lui Ion Pillat, «Pe Argeș în sus», apărut în Editura Cultura națională, parcă-l văd cum mi-a spus cu exuberanță:

— Dă-i la cap, dragul meu, nepoțelului de șobolani!

Șobolanii erau, după porecla dată lor mai de demult, de către Constantin Mille, directorul «Adevărului», cei trei frați Brătianu: Ionel, Vintilă și Dinu.

Nu i-am promis nimic. Nu citisem încă volumul, pe care-l cumpărasem în ajun. După lectură am scris însă un articol pozitiv, dîndu-mi seama

că era o carte bună. Ba chiar, după obiceiul meu, consultasem la Biblioteca Academiei celelalte volume ale prolificului poet și ajunsese la încheierea că este înția lui operă valoroasă, care-l obligă să continue pe aceeași linie.

Cînd i-am adus articolul următor, N.D. Cocea nu s-a arătat deloc supărat că nu-i dădusem la cap nepoțelului. Dimpotrivă! Îi stîrnisem interesul pentru carte, și-o procurase și, după citire, mi-a dat dreptate. M-a întîmpinat așadar cu un elan de aprobare:

— Știi că ai avut dreptate cu Ion Pillat? E un poet. Uite ce-a putut da familia... Nu mă așteptam la una ca aceasta. Ei, drăcie cu pălărie!

Atunci am auzit înțiași dată această sintagmă a mirării. Mai tîrziu, un filolog mi-a divulgat sensul ei scabros, în legătură cu aspectul nu știu a cărei plante, așa cum a văzut-o poporul.

O singură dată am avut o neînțelegere cu directorul meu. Se zvonea în redacție că un oarecare Minar, pe atunci încă puțin cunoscut, colaborase cu Caragiale la dramatizarea *Făcliei de Paști* și că asta va fi «lovitura» numărului nostru viitor. L-am așteptat pe N.D. Cocea, să-l previn asupra unei eventuale mistificări. L-am prins însă într-un moment prost. A intrat în birou, n-a primit decît pe un singur colaborator, m-a rugat să-l iert că e grăbit, a ieșit apoi val-vîrtej din biroul său, iar cînd m-am luat după el să-i spun că ar putea fi un fals, Cocea m-a repezit impacient:

— Ce-are a face, dragă Cioculescu? Facem și noi puțin scandal. E o tiribombă!...

Cuvîntul era la modă. Îl lansase un «șlagăr» de beție:

— Cu tiribomba, uite-așa...

Țuică și rachiu așa be!

A trebuit să renunț. Articolul introductiv și piesa scrisă «în colaborare», desigur de Octav Minar, care semna prea modest al doilea, în umbra marelui stilist care-i trecuse condeul, au apărut în numărul 10, în nouă pagini, dîndu-i curaj plastografului care ținea la dispoziția oricui reproducerea fotografică a pretinselor scrisori primite de la Caragiale, să continue cu alte și alte falsuri de același calibru, pe care ulterior le-am denunțat în două foiletoane, rămase fără nici un răspuns și mai ales fără intentarea unei acțiuni de proces în calomnie, unde aș fi cerut expertiza grafologică. Ba mai mult: omul — scuzăți improprietatea termenului — mă saluta pe stradă și mă aborda cu obsecvivozitate, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. La cîțiva ani după acest fals, cu *Ofăclie de Paști*, G.M. Vlădescu l-a denunțat în revista literară a lui Liviu Rebreanu, că în iunie 1912, la știrea morții subite a lui Caragiale la Berlin, veste care căzuse ca un trăsnet în toată țara, amîndoi își dădeau, ca adulți, examene de liceu și-și exprimau unul altuia părerea de rău că nu-l văzuseră și nu-l cunoscuseră pe marele dispărut.

«Facla literară» a fost așadar nu numai prima tribună a subscrisului, ci din păcate și o trambulină de lansare a falsurilor lui Minar!

Am încercat să-mi recitesc articolele din «Facla literară». Mărturisesc că n-am izbutit. Din parcurgerea lor rapidă, mi-am dat seama,

încă o dată, că eram teribil de negativist în vîrstă (de 20-21 de ani). Din cele treisprezece articole, dacă scad pe acela închinat Dobrogeanu-Gherea și pe cele două despre Ernest Renan, rămîn zece con-temporanilor, în această ordine cronologică număr cu număr de revistă: Cezar cu, Demostene Botez, Camil Petrescu, Buzdugan și Leon Donici (Dobronravoc Talaz, maiorul Gh. Brăescu, Panait Cezeze ani de la moartea lui), Ion Pillat, N. descu, Ion Sîn-Giorgiu și Virgiliu Mo: Numai patru din acești scriitori au fost c Demostene Botez, Camil Petrescu (cărui să-i fie peste un an colaborator la revistă *Săptămîna muncii intelectuale*), maiorul E și Ion Pillat. Ceilalți erau mai mult s puțin sumar «executați» fără milă.

exemplificare, îmi iau îndăgînța să re finalul de articol în care luam în primire carte a lui Leon Donici în românește (*Noul seminar*, apărută postum, în Cultura nală, am recomandat-o ca pe o carte «*Revoluția Rusă de Leon Donici*» Leon Donici, strănepotul fabulistului de curînd venit la noi din Rusia, și-a lesne o reputație neprecupețită. Presti literat rus cu oarecare renume l-a f dobîndescut o grabnică reputație la no la toate revistele și despre orice. Ne face cută Rusia și ne scutește de o străduință pe noi nu ne interesează decît Franța. Î a văzut tot și cunoaște pe toți. E per tu c celebritățile de acolo. Aceasta impune c noastre literare. Dedicățiile vor face *Revoluția Rusă* e primul său volum în nește.

Peste un an vom avea un raft. Pînă însă, ne rezezim pe cartea editată de noastră editură, *Cultura națională*. Ac și respectul ne taie răsufierea. Somicăți ționare îl opresc, celebrițiți îl salută, i îl acostează, nemuritori îl consultă, cer colaborare. Doamne, cît sînt de înt *Amințirile, Schițele și Impresiile sale!*

Ce stil sublim și grandios!

«Aripa grozavă a războiului... acop umbra sa neagră o jumătate de glob».

«La orizont se ridică un nor mare și

«Pe străzi zi și noapte trecea chipul m ochii adîncii».

Cartea va fi citită cu interes de p autorului, ca fiind un impozant catalog ționilor sale personale. Remarcăm: s autorului față de Leonid Andreev și a sa față de Maxim Gorki.

Documentul asupra *Revoluției ruse* submediocru: valoarea literară, nulă; s anecdotele, fac cartea accesibilă îndeose lor de liceu. O recomandăm Minister Instrucțiune Publică, spre aprobare».

Sprîntar condei, nu-i așa? Cu atîta po laud, privind retrospectiv, cu peste 50 în urmă... Oricum, mica mea serie de bune-rele, mi-au acordat o invidiabilă c vizită. Nu mă pot plînge, ca marel C (I.L.), că am fost un «om fără noroc».

serial flacăra

LUPTA CU NECUNOScutUL (11)

o afacere cu ace

— Arătam în numărul trecut peripețiile care au dus la capturarea evadatului M.I., după o urmărire dramatică pe bulevardul «6 Martie» și aleile Cișmigiuului. Totul s-a sfîrșit cu bine, dar epilogul s-a consumat cîteva ore mai tîrziu, noaptea, în rezerva de spital unde primeam primele îngrijiri medicale. Acolo am primit vizita colegului meu Andrei, care tocmai în dimineața aceea, cînd avusesem mai mare nevoie ca oricînd de el, lipsisese de la apel...

Cînd a aflat de la mine că evadatul a fost prins, i s-au umezit ochii, de astă dată de fericire.

Cît despre mine simțeam că nici în spital nu voi avea liniște. Din nou mă încercam sentimente de teamă, de emoție. Știam că Andrei îmi va cere unele amănunte privind desfășurarea operațiunii, care nu-mi făceau cinste și deci nu-l vor satisface pe deplin. Am fost nevoit să-l informez fidel și să suport judecata subalternului, care la auzul celor petrecute — cînd muncitorii mi-au pus pistolul în mînă — s-a schimbat la față: dispăruse bucuria ce-i radia din ochi.

Fusesem pregătit sufletește pentru o asemenea scenă, căci doar îmi cunoșteam subalternul, așa cum și el avea obligația morală să-și cunoască șeful, cu defectele și calitățile lui. În cele din urmă, vizibil stingherit, Andrei s-a arătat satisfăcut, remarcînd și el că misiunea a fost, totuși, îndeplinită!

Andrei se purtase blînd cu mine pentru că-și făcea probabil și el un proces de conștiință. În consecință, nu avea suportul moral ca să mă critice pentru insuccesul în lupta corp la corp cu infractorul și care m-a determinat să recurg la ajutorul populației. Dealtfel, acest sprijin al cetățenilor contravenea firii sale mîndre, dar noi îl apreciam ca necesar și recurgem și azi la el în situații dificile. Sîntem convinși de forța și eficiența intervenției oamenilor muncii.

Înainte de a încheia acest episod merită amintit, în paranteză, că 20 de ani după aceste întîmplări B.M. (cel care fusese identificat în biserică, după fotografie), întîlnindu-mă pe stradă, m-a rugat cu insistență să-i încredințez numele persoanei care l-ar fi denunțat. Și de data asta a refuzat să creadă că fusese recunoscut după fotografia din perioada adolescenței...

— Tovarășe colonel Ceacanică. Am ajuns acum să ne cunoaștem mai bine și am reținut din una din convorbirile noastre că v-a preocupat în mod deosebit psihologia judiciară. Din cazurile povestite de dumneavoastră pînă acum, această ramură a criminalisticii a cam absentat. Probabil și din vina mea, fiindcă nu v-am pus întrebarea cuvenită. N-ați dori să umpleți această lacună?

— De fiecare dată cînd mă aflu în compania foștilor colegi, cu toții sîntem tentați ca să readucem în discuție spețele pentru a căror rezolvare s-au folosit metode cu note inedite. Incursiunile retrospective în cei aproape 30 de ani de activitate polițienească, pe lîngă faptul că ne oferă posibilitatea unor comentarii de înaltă ținută și satisfacție profesională, au menirea să ne proiecteze într-un «tunel al timpului», în frumoșii ani ai tineretii!

Unul din cazurile care se înscriu în cadrul întrebării dumneavoastră și care a fost considerat de noi, la vremea sa, drept «afacerea numărul 1», merită a fi amintit. S-ar părea că metodele folosite atunci fac parte din arsenalul lombrosian. De fapt comportamentul nostru s-a situat în limitele psihologiei judiciare, corelată cu forme de cvasileptatie sau hipnoză. Dar elementul hotărîtor a fost flerul.

Cum s-au întîmplat lucrurile? Locotenent-colonelul Nicolae Bogdan, adjunct al comandantului Miliției Capitalei, primise însărcinarea să acorde

toată atenția acțiunii pentru identificarea și prinderea infractorilor în cazul furtului cutiei cu ace pentru mașini de cusut «Singer», spargere săvîrșită în incinta Fabricii de confecții București. Conducerea ministerului nostru urmărea cu mult interes mersul cercetărilor, cunoscînd că, pe o anumită durată de timp, fabrica, miile ei de muncitori nu-și mai puteau continua activitatea fără această rezervă de ace importată din Occident încă dinainte de război. Or, în acea perioadă, repetarea unei asemenea operații de import fiind imposibilă, valoarea pagubelor generate de furt lua proporții remarcabile.

În urma primelor cercetări au fost relevate unele aspecte care îndreptățeau eliminarea ipotezei potrivit căreia autorul s-ar fi aflat în afara mediului salariaților. Constatarea că pentru acest produs al infracțiunii nu exista o piață de desfacere a determinat colectivul de anchetă să rețină și ipoteza unei acțiuni de sabotaj economic.

A doua zi am fost invitat, împreună cu un subofițer, să particip la o ședință chiar în clădirea întreprinderii, în sala unde se consumase infracțiunea.

Fuseseră mobilizați toți salariații și așezați într-o formație asemănătoare celei de front, în rînd cite trei. Doi ofițeri din conducerea direcției noastre, împreună cu directorul întreprinderii, urmau să ia cuvîntul. Prelegerile trebuiau să se încheie cu un apel adresat oamenilor cinstiți de a-și da concursul pentru demascarea hoțului. Se făcea un apel și la conștiința făptașului necunoscut ca să procedeze singur la restabilirea situației prin abandonarea acelor în incinta fabricii.

În timpul expunerii m-am plasat în spatele prezidiului, care stătea în picioare în mijlocul salo-nului. L-am anunțat pe colegul meu că în timpul cuvîntărilor voi încerca să trec în revistă fizionomia, privirea și mimica tuturor, deși mărturisesc sincer că nu întrezăream un succes. Scontam totuși pe o cit de mică posibilitate de a depista un suspect — din atîția salariați prezenți! — observînd o eventuală tresărire, cît de slabă, a omului șocat ori timorat. Privirea îmi aluneca aiudoma razelor unui reflector. Subofiterul era pregătit ca, la

cel mai mic semn, să-l scoată din sală, în neobservat, pe cel vizat de mine.

După cîteva minute, parcă un fluid m-a fixat asupra unui tînar din rîndul trei, os hoid — mărul lui Adam, cum i se mai zice — salta de fiecare dată cînd privea în se-nțlîneau. Curioasă sincronizare a dansu-dului cu întîlnirea noastră vizuală! Simi fiecare oscilație a acestui «măr», percepea și parcă și auditiv înghițitul în sec. «A mărul discordiei — îmi spuneam eu — i evita discuția cu noi».

Cu toată fragilitatea supozițiilor mele permis să verific embrionul de suspici fond, dacă tînarul se va dovedi nevinova avea nimic de suferit, iar eu, în schimb, v o fărîmă de experiență în plus.

Conform înțelegerii, colegul meu s-a c spatele «frontului» și, împreună cu tînarul care-l trăsese de mîneca hainei, s-au strecur cu mine pînă în curtea întreprinderii, fără observații de către cei care rămăseseră. Odată ajunși toți trei în mașina care por Miliția Capitalei, eram îngrijorați în egală tînarul — venit de la țară, nu demult, în E — pentru că fusese luat pe neașteptate pentru că am acționat fără acordul pre șefului, care ignora inițiativa noastră.

După cîteva minute de liniște apăsătoare abandonat ideea de a verifica și a discuta c la sediul Miliției. În adevăr, această acți fi necesitat cîteva zeci de minute, răsăm putea lua sfîrșit acțiunea din fabrică și s sizat absența noastră. Singura ieșire din d pentru că nici nu renunțam la ideea că d nostru ar putea fi autorul furtului — e terogatoriului fulger în mașina ce trebuia s pe străzile orașului, pentru a ne putea d operativitate la locul unde s-ar găsi ascur

Dumitru CEAC
Lionel NI

Pe sîntet, la stînga, pe răsări orașe

— Așteți orașele Oituz și Trotuș? Nu le pe hărți și nici în cărțile de istorie. Ele născut încă. Dar vor exista. Dacă nu nite, deși rezonanța acestor nume în ia Moldovei înclină spre ele, vom găsi pe hărți, în anuare, în reportaje, în mașcolare de geografie și istorie contem- de-al treilea municipiu al județului aflat în zona industrială Comănești- i, și ne vom duce să ne petrecem vacan- orașul de pe valea apei Slănicului care se odată Slănic Moldova și se învecina cu oraș al sării — Tirgu Ocna.

— Anticipație, nu-i nițion. Dacă ideea de unificare a orașelor respective părea așa cum scriam în reportajul despre a Viorica Novac, dacă ideea de sistem- are, întru început, un transfer forțat rnetică în viață, iată că studii serioase pentru ele, devin decizii și acțiuni, apropiată. Așa cum a hotărât o recentă a Consiliului popular județean Bacău, dedicată proiectului de sistematizare așilor rurale și urbane.

— Ideea așezării umane au avut ca menii, istorie și destin. Viitorul proiect- așul și satul românesc într-un destin științific, într-un destin care se cheamă re, progres, civilizație, care anulează ibrele dintre ele și dintre zonele țării program se cheamă, cu un singur cuvînt, ator — sistematizare. Un viitor care a cum îmi spunea inginerul Ștefan Cichi, ul Institutului de proiectări județene — rul unde ideile au devenit schițe și detalii de sistematizare a tuturor locali- de județului Bacău. În biroul său, în fața planșe planuri, machete, află lucruri a surprind. Bat țara de mult ca t, am umblat ceva prin județul acesta al Moldovei, dar niciodată n-am sesizat eastă parte de loc, pe hartă, cît palma, atît de mare diferență urbanistică între șes, între est și vest.

— În sistematizarea localităților noastre urbane și rurale am pornit, firește, de la studiul condițiilor reale — geografice, economice, istorice. Aș vrea să vă precizez că, dacă județul Bacău dispune de toate cele trei forme de relief — munte, deal, șes — nu dispune și de o dezvoltare cit de cit echilibrată între aceste zone. S-a constatat că zona de munte, influențată de exploatarea bogățiilor naturale pe care le are, a căpătat de-a lungul istoriei o situație rurală și urbană mult mai bună. Observați (și întinde o baghetă spre o hartă) că orașele județului sînt masate aici — Moinești, Comănești, Gh. Gheorghiu-Dej, Slănic, Tirgu Ocna.

— Orașe care au dezvoltat drumurile, legăturile rutiere cu reședința de județ, cu teritoriile limitrofe, au polarizat economic și cultural viața satelor, au influențat și favorizat ridicarea nivelului acestora. Să luăm spre exemplu comunele Dărmănești și Dofteana. Ele pot, oricînd, căpăta caracter urban. Au centre civice bine închegate, au apă potabilă în case, au dotări social-culturale la nivelul orașelor, au încălzire centrală. Să privim și spre partea de est a județului. Observați, aici în zona din stînga Siretului, care reprezintă o treime din teritoriul județului, nici un oraș, nici o localitate urbană. Și dacă intrăm în descrierea mai amănunțită a localităților, comunele și satele acestei zone sînt net diferite de cele pomenite mai sus. Ridicarea din punct de vedere social-economic a acestei părți este una din axele principale ale acțiunii noastre de sistematizare.

— Și cum se va proceda? Se vor crea aici niște orașe?

— În perspectivă, da. Nu prin decret, desigur, ci prin ridicarea nivelului economic și urbanistic al unor localități. Șase mari comune din această zonă vor deveni în viitor — un viitor care, cum spuneam, a început, și care nu se măsoară cu zecile de ani — centre urbane. E vorba de Părincea, Secueni, Podul Turcului, Vultureni, Sascut, Răcăciuni. Ultimele două, chiar destul de repede.

— Priviți, în v. rog, harta. Teritorial sînt uni- form repartizate pe suprafața județului. Să nu mai repetăm greșeli vechi de a favoriza creșterea unor orașe la 8-10 kilometri distanță. Concepția nouă este de a crea centre de polari- zare, de a alcătui sisteme de localități care să coopereze economic, edilitar, cultural.

— Al doilea element care ne-a condus spre aceste centre și nu alte a fost tradiția lor. Tradiții de țîrguri, de vaduri comerciale, unele au fost odinioară centre de plasă. Și al treilea aspect luat în considerație au fost drumurile, legăturile rutiere lesnicioase dintre comune. Și fără îndoială, chiar puterea economică actuală a acestor comune, fiind cu mult mai bună decît în satele limitrofe. Au mici industrii, unele au unități economice de industrie locală.

— Nu există însă pericolul unor stări de inechitate în dezvoltarea comunelor care să se răsfrîngă în psihologia comunităților sătești?

— Credem că nu. Am studiat și noi destul de serios acest raport cu satele și comunele satelit. Viitoarele centre urbane vor prelua unele funcțiuni ale localității de reședință județeană, a Bacăului, dar nu pe cele administrative. Nu se vor crea acolo judecătoria, notariat sau alte instituții de suprastructură. Altfel ne-am întoarce escamotat la vechi împărțiri teritoriale depășite. Vor fi înzestrate cu unități sociale și de cultură foarte dezvoltate — înființarea unor licee de cultură generală și de specialitate cu profile adecvate zonei (zootehnice, agricole), case de cultură, spitale bine utilitate, unități comerciale bine dotate, țîrguri periodice și săptămînale pentru schimburile de produse ale țărănilor și altele. În plus să nu uităm, la rîndul lor, toate comunele și satele se vor sistematiza, ridicîndu-și starea social-edilitară, ele vor coopera pe multiple planuri, concepția de sistem de localități nu va fi aplicată doar orașelor, ci și localităților rurale.

— Am văzut în planul de sistematizare aprobat de sesiunea Consiliului popular județean reducerea numărului de sate. Cum veți realiza asta? Cunosc că legea sistematizării prevede economia de spațiu de construcție, economia de pămînt, restrîngerea vînturilor de sat, dar cred că nu trebuie să greșim în direcția unor forțări de lucruri, a unor exagerări. Să nu uităm ce înseamnă transmutările pentru țaran, acest om pentru care permanența înseamnă în primul rînd casa și locul de casă. Gospodăria lui înseamnă parte din viața lui.

— Personal, cunosc ce înseamnă transmutările. Am lucrat ca inginer la Bicaz și am înfăptuit asemenea acțiuni — cerințele de construc-

lor era într-adevăr o durere. Iar în funcția pe care o am, a trebuit să dau aprobări pentru același lucru, cînd s-a construit barajul de pe Valea Uzului. Nimeni din județul nostru nu intenționează, nu gîndește și nu va realiza desființări forțate de sate. Vă rog să priviți iarăși harta. Uitați-vă ce formă au localitățile Asău, Dofteana, Mănăstirea Cașin. Comune de munte, lungite pe văi și fire de apă, au cite 13-15 sate componente, iar un sat înseamnă 8-10 case. Și lor, acestor locuitori, trebuie să le asigurăm asistență socială, lumină electrică... Sînt oameni, nu? În iernile grele accesul lor în sat e aproape imposibil cite 3-4 luni. Stringerea acestora în vetre de sat comasate, cu o densitate corespunzătoare nu se va face prin demolare, ci treptat prin generația următoare care va primi noi terenuri de construcție. În sistematizare sîntem confrunțați, mereu, direct, cu elementul om și vom respecta tradiția. Mai ales a satului care e atît de puternică, mai ales a casei țărănești.

— Apropo de tradiție, nu se poate, în condițiile acestui program complex de sistematizare, influența omul în păstrarea elementelor specifice arhitecturii casei țărănești? Dumneavoastră nu vi se pare că și satele noastre din Maramureș în Dobrogea, din lalomița în nordul Moldovei au început să semene între ele?

— Ba se poate. Cu voia sau fără voia noastră, arhitectura țărănească a fost deja poluată. Pornindu-se de la o necesitate de construcție rapidă, de la explicabila nevoie de confort ridicat a țaranului s-a apelat la fel de fel de meșteri. De pildă, prispa atît de familiară și atît de personală caselor de munte-deal, puntea de deschidere a casei către sat, s-a transformat într-un simplu și meschin vestibul de intrare. Și cite alte elemente. Aici, eu personal m-aș vedea și vinovat. Cu toată capacitatea limitată de proiectare pe care o avem în institut, puteam să facem ceva pentru a opri această situație. Timpul nu este trecut să restabilim lucrurile. În continuare se construiește și se va construi, la sate. Dacă acum sîntem în momentul finalizării etapei de studiu și proiectare a sistematizării, vom putea, în etapa imediat următoare să punem la îndemîna comunelor un număr de proiecte de case țărănești suficient din care cetățeanul să-și poată alege pe acela care satisface preferințele lui, dorințele de confort ale familiei lui și care, fără îndoială, să păstreze aspectul plastic tradițional prin preluarea și prelucrarea elementelor de arhitectură populară.

— Dar eu ce spuneam, sistematizarea e un viitor care abia începe.

Cici IORDACHE

Participarea la un campionat mondial este o chestiune de mîndrie și prestigiu

— Vizitat la redacție doi studenți. Părecum triști, sau, mai exact, nu erau seli; și au spus că sînt performerii. Au adăugat: «la micromodele». Fără nă. Vreau să spun că m-așteptam să-i nd: «la săritura cu prăjina». Dar ei nu deloc stînjeșiți și mi-am spus că pro- fel de greu să fii primul din lume, și ecință ești la fel de mîndru, în orice sportivă sau domeniu de activitate. Șteles ce doreau de la mine și le-am cu deformația profesională cuvenită, rnă totul pe hîrtie și să predea scrisoa- ecția noastră specializată în relațiile icul.

— Am ajuns să mă ocup de acest «caz», m scris vreodată un rînd despre sport mentîndu-mă, să află, de pildă, dintr-o umericană că «în România modelismul doar un simplu hobby, ci un mijloc de cație tehnică». Mi-am amintit că eu am făcut parte, demul, dintr-un astfel și că pe vremea aceea interesul pen- nica aeronautică era stimulat de o terială din care sper să nu mă înșel, a nimic. Ce s-a întîmplat între timp, Cert este că multora dintre inginerii ienii de azi, dacă nu tuturor, în copie- vare, un oarecare și anonim instructor, prins mîna și le-a insuflat dragostea bor și spațiu într-un asemenea ate- toate astea, la primele campionate e la care țara noastră participă, în opt ani, sportivii români se clasează atît la individual, cît și pe echipe. delismul, atît de îndrăgit, bătuse pa- oc. Autoclastrîndu-se, multe praguri iseră în afara lui pe care, necunoscîn-

du-le, nu încercase să le treacă.

«leșirea în lume», deși tîrzie, a revitalizat resursele morale ale sportivilor noștri care, după patru ani, la noua ediție a campionatelor mondiale, cîștigă medalii de bronz. Un an mai tîrziu — o nouă victorie. Campionatele internaționale de la Debrecen-Ungaria și Wrocław-Polonia au ca învingători sportivi români. Tot după un an, echipa campioană a lumii, echipa Cehoslovaciei, este învinsă de sportivii români la campionatele internaționale de la Slănic-Prahova. La campionatele naționale de anul trecut, performanțele primilor trei clasați sînt cele mai bune performanțe mondiale ale anului. România, afirmă semnatarii scrisorii, poate alinia oricînd zece sportivi de valoare mondială, sau trei echipe în lupta pentru medalia de aur. Un tandru și deloc tardiv omagiu adus anonimilor instructori de-acum 20 de ani și desigur celor de-acum.

— Am aflat despre aceste rezultate, la fel ca și dumneavoastră acum, bănuiesc, cu firească mîndrie națională, dar și cu interesul spectatorului care, fiind martorul revenirii unui sportiv pe ultimele sute de metri, văzînd cum rînd pe rînd cei din față sînt ajunși și lăsați în urmă, așteptînd cu sufletul la gură deznodămîntul, îi dorește cu toată ardoarea victorie. Într-adevăr, la micromodelism România se află în plină cursă de urmărire, campioana oficială a lumii fiind echipa Cehoslovaciei.

— În acest moment al întrecerii, România, recunoscîndu-i-se meritele și condițiile excepționale de organizare a concursurilor, — Salina Slănic —, este propusă gazda viitoarelor întreceri mondiale. Din motive pe care nu le cunoaște, Ion Bobocel, secretar general al

Federației române de modelism, comunică reuniunii internaționale convocate pentru a desemna țara organizatoare refuzul C.N.E.F.S. «Norocul meu a fost că în urmă cu mai mulți ani aflasem că în Salina Slănic urmează să se depoziteze tutun, și am dat astfel un motiv plauzibil; la București, înainte de plecare, nu mi se spuse nici măcar atît.» S.U.A. se oferă să organizeze ele campionatul mondial. Din cauza costurilor ridicate de transport, sportivii români nu vor participa. Grea și nedreaptă lovitură această descurajare înainte de potou, după o cursă atît de lungă și de dură.

— În posesia acestor date, judecăm și presu- puneri, am pătruns, după lungi formalități la poartă, în clădirea de pe strada Vasile Conta, sediul actual al C.N.E.F.S. Aici mi se confirmă, cu unele precizări, ceea ce știam pînă atunci și află motivele pentru care C.N.E.F.S. nu a consimțit ca România să fie gazda de prestigiu a unui campionat mondial — deși dispune de condiții materiale excelente —, precum și justificările legate de neparticiparea sportivilor români la concursul mondial din S.U.A.: «Vom fi trași la răspundere pentru rezultatele pe care le vom obține la Olimpiadă, iar modelismul nu este un sport olimpic.» În continuare mi s-a citit un paragraf din «Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea continuă a educației fizice și sportului», din care reproduc parțial: «Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport (...) își vor concentra principala atenție în vederea dezvoltării ramurilor sportive care au posibilități și perspective reale de afirmare, cu o pondere însemnată în programul Jocurilor Olimpice, al campionatelor mondiale și europene...»

— Omenește gîndind, consimțind vorba cînte- cului că greșeala e înscrisă în legile omenești, am fost sufletește solidar cu tovarășii de la etajul întîi al C.N.E.F.S., deoarece, punîndu-mă în locul domniilor-lor, mi-am dat seama că după rezultatele nu tocmai strălucite de la ultima Olimpiadă numai de micromodele nu mi-ar fi ars și s-ar fi putut întîmpla oricui, în atare condiții, să arunce odată cu apa și copilul din copăie. N-am înțeles și nu înțeleg de ce, greșînd, este nevoie să fie invocată litera documentului de partid cînd se poate observa lesne, din fraza citată, că atenția principală trebuie acordată dezvoltării ramurilor sportive care au posibilități și perspective reale de afirmare cu o pondere însemnată în programul Jocurilor Olimpice, al campionatelor mondiale și europene...

— Este, cred, și cazul micromodelismului. Sublinierile îmi aparțin și le-am folosit pentru a demonstra că însăși litera legii se împotriva unei astfel de hotărîri și cu atît mai mult spiri- tul ei, care nu poate fi în nici un fel invocat pentru ca o ramură sportivă cu o veritabilă bază de masă și implicit cu vîrfuri de primă mărime în ierarhia mondială să fie defavorizată, în vreme ce la alte întîlniri internaționale sînt trimiși sportivi care n-au ieșit niciodată din plutonul mediocrităților, dar au avantajul că aparțin unei discipline olimpice.

— Întors la redacție, am primit un telefon de la tovarășul Ion Bobocel, secretar general al Federației române de modelism care, paradoxal și bizar, a încercat să mă convingă că rezultatele sportivilor din federația pe care o conduce nu sînt de valoare mondială (!?!), cum afirmă aceștia și cum a afirmat chiar dumnealui la începutul discuției. Pentru a alunga dubiile în această privință, redau un fragment din scrisoarea unui sportiv american care spune: «Încercați să convingeți forurile în drept că este o chestiune de mîndrie și prestigiu de a participa la un campionat mondial cu rezultatele țării dumneavoastră. Modelele sportivilor români dețin performanțele cele mai bune din lume, care fac posibil ca la acest campionat mondial ei să obțină onoruri justificate pentru România.»

— Ce vreau să afirm de fapt? Cu puțină dragoste și interes din partea responsabililor acestei ramuri sportive, performerii români și-ar fi putut apăra șansele în cea mai importantă competiție din lume chiar dacă micromodelismul e o chestiune și de cap nu numai de aripi.

Nicolae CRISTACHE

I-am cunoscut pe șoferul lui George Enescu

Pe strada Montana din cartierul Ghencea, la numărul 34, locuiește un om de aproape șaptezeci de ani, Constantin Șuba pe nume și pensionar ca funcție, împreună cu Lilica, soția sa. O casuță modestă așezată în fundul unei curți cum puține au mai rămas în București: un soi de ogradă, cu alee din dale, cu ceva verdețuri și cu și mai multă nostalgie după niște vremuri mai liniștite, lipsite de agitația frenetică a civilizației moderne.

Moldovean din Dorohoi, Șuba păstrează el însuși o anumită molcomitate, e blînd în mișcări și deschis în priviri și în suflet; coboară în amintiri ca și cum s-ar afunda într-o pace anume, vorbele îi sînt rare, tonul coborît, uneori vocea îi tremură din pricina unor emoții ce renasc acum, înfiorîndu-l...

A fost șofer și mecanic auto mai toată viața, meseria a moștenit-o de la tatăl său — mecanic de mașini agricole la acea vreme. Pe George Enescu, l-a cunoscut în 1934 (îi fusese recomandat maestrului de către o rudă a Ralucăi Enescu, «Domnița», după cum obișnuia Enescu să-i spună soției). L-a cunoscut la Tescani, în județul Bacău, unde celebrul muzician își avea un fel de reședință la țară, s-a prezentat cu mașina — un «Crysler» grena — și George Enescu a coborît treptele cerdacului, a venit la el, și-au strîns mîinile.

«...era vara, către toamnă, maestrul era îmbrăcat foarte simplu, într-un costum gri și cu un pardesiu pe umeri. S-a bucurat aflînd că sînt moldovean! A doua zi am făcut un drum «de probă», o plimbare scurtă, pînă la Bacău și înapoi. A fost mulțumit!...»

Lui George Enescu îi plăcea mult să se plimbe (și ascultîndu-l pe Șuba depănîndu-și amintirile, reușesc să-mi conturez treptat un portret al maestrului, altfel decît îl cunoaștem din relatările unor specialiști, sau din publicații — portretul unui om, văzut de către un altul, un om simplu acesta din urmă, dar capabil tocmai prin asta să redea aspecte mai particulare, mai omenești, mai terestre ale uneia dintre cele mai mari personalități artistice ale României!) — îi plăcea așadar să se plimbe, mai ales după ce se instalase în București, pe strada «Alex. Lahovary», numărul 9, la etajul 4 — obișnuia aproape zilnic, pe la orele 10-11, să se ducă cu mașina la Parcul Privighetorilor, în Băneasa.

«Costică, mergem la aleea noastră!» — îi spunea lui Șuba, și se duceau acolo, Șuba oprea motorul, iar maestrul se plimba cîtăva vreme pe aleea cu pricina. Niște țigănuși îi aflaseră obiceiul, și apăreau uneori ca din senin, cîntînd de zor din instrumente hodorogite. «Costică — îi spunea Enescu șoferului — dă-le, te rog, cîtiva bănuți, să nu mai chinie viorile alee!»...

Mergeau chiar dacă ploua; Enescu deschidea

geamul mașinii și asculta răpăitul picăturilor pe capotă, îngînînd între timp ceva nedeslușit, poate o melodie...

*

«...Era un om de o modestie fantastică, deși cîștiga mult, nu avea noțiunea banului! Interiorul locuinței sale din Lahovary era simplu, poate doar pianul aducea un aer ostentativ, de abundență — dar pianul ăsta era viața lui!

Nu primea vizite și nici nu se ducea în vizită decît foarte rar. Dintre prieteni, Ion Perlea și Mihail Jora îl căutau mai ales, aceștia aveau oricînd acces la el. Obișnuia să se retragă cite o vreme la Sinaia, la Cumpătul.

— Era un solitar?

— Nu, nu pot spune asta. Dar era preocupat numai de munca sa, de creația sa: lucra pînă la două noaptea, adeseori, iar ziua era extrem de ocupat. În perioada aceea țin minte că avea multă bătaie de cap și alergături în legătură cu montarea orgăi la Atheneu. Dispozițiile mi le dădea mai mult soția dînsului.

— Ce fel de dispoziții?

— Păi... cînd să fac piața, de pildă. Știți, maestrului îi plăceau enorm zarzavaturile proaspete: morcovi, salata verde, andivele... Și laptele. Și ceaiul, care după amiaza era nelipsit...

— Fuma?

— Fuma foarte rar, dar fuma: trabucuri sau țigări de foi. Asta așa, la o cafea... foarte rar, repet. Bind, nu l-am văzut niciodată.

— Ați putea să mi-l descrieți?

— Era un om înalt...

— Înalt?!

— Da, foarte înalt! Înalt și zvelt, cu timpul însă s-a aplecat, umărul stîng era mai jos decît dreptul... Avea obiceiul, cînd se plimba, să-și țină la spate un baston, ținut orizontal, trecut pe sub coate. Suferea de ceva, cred, cu șira spinării...

*

«...În țară, maestrul Enescu stătea relativ puțin — patru, cinci luni într-un an — călătorea mult, iar atunci cînd se afla în România era ocupat pînă peste cap cu repetiții și concerte! La concerte era pur și simplu asaltat de tineri, ieșea uneori prin spate, pe ascuns — nu-i plăcea publicitatea, sub nici o formă! — dar nu reușea să scape: tinerii îl dibuiau, umpleau mașina cu flori, aclamau etc... Maestrul era tot numai o apă, lac de sudoare, se consuma fantastic de fiecare dată cînd se afla la pupitru! — și nu avea cum să se schimbe pînă la mașină — îl duceam acasă cît puteam de repede, dar urca apoi, așa asudat, treptele celor patru etaje, și era curent pe scări...»

Lui Constantin Șuba îi place muzica, George Enescu a fost cel care l-a învățat să o înțeleagă.

Din 1934 și pînă în 1941, cît timp a fost în permanență alături de maestru, trei sînt amintirile fostului șofer și actualului pensionar, pe care le-am ales spre publicare: dincolo de sper, ineditul lor, cred că au menirea de a rotunji, cum spunea la început, «portretul» celui care rămîne culmea muzicii simfonice române. Iată-le:

*

«Costică, dacă se întîmplă ceva cu mine, ai grijă de servietă. Te rog!»

«...Purta întotdeauna o servietă cu el, nu se despărțea de ea niciodată, nici cînd ieșea să se plimbe: o servietă din piele moale, uzată, petrecută cu un soi de cordon lat, strîns în cataramă. La concert, sau la repetiții, lăsa servietea în mașină, în grija lui Șuba, iar Șuba o păzea ca pe ochii din cap, deși a aflat abia mai tîrziu ce conțineau foile în manuscris cu care era burdușită servietea, și pe care Enescu le scotea uneori, rectificîndu-le sau înlocuindu-le cu altele, nou scrise...»

— De fapt, ce era în servietea asta?

— Opera «Oedip»!

*

«...Într-o toamnă, plecînd cu Enescu într-una din obișnuitele plimbări la Băneasa — și fiind destul de cald — Șuba și-a lăsat paltonul acasă. Enescu a observat asta abia în pădure, unde se făcuse răcoare.

— Ce-ai făcut cu paltonul? — l-a întrebat, intrigat, pe șofer.

Șuba i-a spus ce.

— Ei, lasă... nu-mi spune mie asta!

Ajunși apoi în oraș, Șuba s-a trezit că Enescu îl cheamă la el, sus, și îi întinde un plic cu bani.

— Uite-aici, să-ți cumperi un palton nou!

Orice încercare a lui Șuba de a-l convinge pe Enescu că nu și-a vindut paltonul din cine știe ce motive, că a spus exact adevărul, s-a dovedit a fi zadarnică... A fost nevoit să pri-

mească banii și, pînă la sîrșitul vieții și-a păstrat convingerea că atunci, în aceea, datorită vreunui necaz anumit sau a fost nevoit să-și vîndă paltonul!

*

«...Obișnuia să poarte la el, mereu lucru: o «riglă», un obiect făcut la imitînd brațul segmentat al unei încontinuu, stînd de vorbă, ascultînd sau plimbîndu-se pur și simplu, exegețele pe «riglă» asta, pentru a nu elasticitatea încheieturilor de la mînă momente muzicale, sau solfegii ce ulterior definitive în creația sa — s-pe această riglă tăcută, lucrată destul solan!»...

*

Constantin Șuba îmi arată o poză în îngăbenită de vreme: e de pe vremele «lui», iar el e cel din mijloc. În 19 a schimbat mașina, și-a cumpărat un «dar cu «Packard»-ul Șuba nu are ni pe atunci lumea se fotografia cu mult decît astăzi.

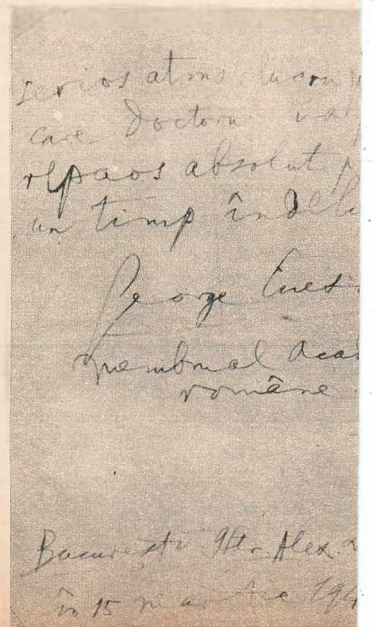
Mai are și un document, pe care îl în facsimil, purtînd scrisul și semnătura lui, cît și certificatul de atestare a muzeului care-i poartă numele. Sînt în acest act, aproape 10 ani de muncă i-ar folosi mult, la pensia pe care să-i fie recunoscuți și acești ani drept l-s-a spus însă, pe unde a umblat, că nu actul dovedind numai că a lucrat «în persoane particulare!»...

— Cînd l-ați văzut pe Enescu ultimul? — prin '47, în Gara de Nord. se pare, în Uniunea Sovietică. M-a ne-am luat rămas bun... Nu l-am niciodată (și, deodată, bătrînul izbucnind plîns — un plîns cumplit, de copil, de om vîrstnic, crispat în neputință, de moartea lui... din ziare.

*

— Cu atîta plăcere se uita la noi dure!... «Costică, am fost în toate lumea asta, dar mai frumoasă țară ca a noastră, nu mi-a fost dat să văd!»... numai cu «te rog, te rog frumos! un simplu șofer! Cum să nu-ți ar plăcere și înfiorare despre un astfel

Horia PĂ

dentele bralo-vasculare fi tratate hiar prevenite

are an se înregistrează 1-2 accidente
e vasculare la 1 000 de locuitori. Nu-
eceselor cauzate de această grupă de
situează pe locul al treilea după de-
rin boli cardiovasculare și cele prin
naligne.

se știe că de foarte multe ori astu-
rterelor ce irigă creierul are loc la
vaselor mari ale gâtului, deci într-o
accesibilă intervenției chirurgicale.
ția începe printr-un «aterom» — de-
grăsimi în peretele vascular care duc
starea calibrului arterial. Ateromul
ormarea unui trombus, rezultând din
rea singelui în dreptul leziunii atero-
Din aceste trombusuri situate în
mari ale gâtului se desprind fragmente
nsportate de torentul sanguin ajung
cațiile arterelor cerebrale determinând
la început trecătoare, dar care adesea
esc o paralizie durabilă.

cele moderne permit diagnosticul pre-
obstacolelor de la nivelul circulației
e. Radiografierea vaselor după in-
lor cu o substanță opacă pune în
obstrucții complete sau incomplete
elor permițând în anumite cazuri re-
lor chirurgicală.

ind caracterul de multe ori definitiv
ilor cerebrale de origine vasculară
le înțeles cit de importantă este pre-
lor. Statistici convingătoare arată că
sistematică a hipertensiunii arteriale
emoragia cerebrală în 90% din cazuri
e în măsură apreciabilă accidente
e prin irigare cerebrală insuficientă.
nentele moderne care produc elimi-
odiului — de tipul nefrixului — ca și
e determină relaxarea peretelui arte-
e tipul hiposerpilului sau al guaneti-
permit aducerea tensiunii arteriale
normale. Combaterea acumulării de
în peretele arterial sub formă de ate-
mai dificilă. Se recomandă în acest
ducerea prin regim și medicație a
esterolemiei, prevenirea obezității, tra-
abetului.

ția unor paralizii care cedează în mai
24 de ore constituie un semnal de
De cele mai multe ori e vorba de o
aterom situată într-una din arterele
gâtului, placă la nivelul căreia se con-
un trombus. Accidentele provocate
t trombus pot fi prevenite prin insti-
urgență a unui tratament cu substan-
oagulante de felul heparinei sau al
topului. În locul anticoagulantelor a
trebuință expune uneori la produ-
e hemoragii se utilizează în ultimul
bstanțe care împiedică aglomerarea
itelor, acest fenomen fiind esențial
area trombozei. Cel mai activ dintre
medicamente este persantinul; unii
uștin că și aspirina are efecte asemă-

enția chirurgicală permite o rezolvare
a obstacolului reprezentat de plăcile
m situate la nivelul arterelor mari ale
Desigur, o asemenea intervenție tre-
fie efectuată în faza de paralizii tre-
deoarece după constituirea unei le-
zitive a creierului simptomele nu
resează, chiar dacă circulația singelui
restabilă.

eci că patologia vasculară cerebrală,
presie a unor procese degenerative
de vîrstă, nu rămîne mai presus de
ațiile medicinii. Cunoașterea mai pre-
ecanismului tulburărilor ca și perfec-
mijloacelor de investigație și trata-
e permit să privim azi acest domeniu
mult optimism decît acum un sfert

ofesor doctor Vlad VOICULESCU

pell-amar

rul Ionescu-Călinești s-a ocupat
delungată de cercetarea proprietă-
teutice ale unor nămoluri existente
roastră, încercînd să le valorifice cît
e. El avea să obțină o materie primă,
it-o Pell-amar, care a început să fie
în conformitate cu avizele Ministe-
nătății, pentru producerea unor cos-
i a unor substanțe medicamentoase.
ult, au apărut diferite creme pentru
iscă regeneratoare, o loțiune capilară,
te etc. Se află în fază de realizare
e antireumatice, supozitoare, ungu-
hemoroidale, 6 paste de dinți.
produsele enumerate au la bază

substanțele active existente în faza lichidă
a nămolurilor, fază ce conservă compoziții
minerali, organici și enzimatici prezenți în
nămolul de origine. Noutatea constă în faptul
că, spre deosebire de produsele similare
realizate în alte țări (tot pe bază de extract
de nămol, în special din turbă), în fluxul teh-
nologic al Pell-amarului românesc nu se
folosesc substanțe chimice. Stabilizarea pro-
dusului se realizează cu ajutorul undelor
ultrasonore (metodă brevetată de doctorul
Ionescu-Călinești), sterilizarea nefăcîndu-se
prin temperaturi înalte, ci prin filtrare bacte-
riologică. În acest fel, se reușește să se pă-
streze intacte toate substanțele active.

Extracțele de nămol astfel preparate și
administrare sub diverse forme în variate
scopuri au efecte trofice și biostimulatoare
asupra celulelor, acțiuni cicatrizante și rege-
neratoare asupra rănilor și arsurilor experi-
mentale. Medicamentele încorporează Pell-
amar au demonstrat efecte antiangerge, anti-
inflamatorii, sedative, trofice, biostimulante.

Produsele pe bază de extract de nămol au
început să fie experimentate cu rezultate
bune în zootehnie. Sînt administrate în pre-
zent pe loturi comparative, șeptelului tînăr
pentru efectele lor biostimulatoare. Se speră,
grație lor, să se reducă ori să se renunțe la
importul de biostimulatori și microelemente.

R. B.

o maladie învinsă: icterul hemolitic

Mărturisesc că, deschizînd ușa, m-am cam
speriat. Doctorița și o soră erau aplecate asu-
pra unui nou-născut care nu făcea nici o
mişcare, avea ochii lipiți cu plăsture și era
stropit de sînge. Mi-am dat însă seama pe
loc că de fapt acolo se efectua o intervenție
obișnuită care decurgea normal, fără nimic
dramatic, și care, am aflat ulterior, s-a încheiat
cu succes.

După operație, în convorbirea cu doctor
Ioana Bojincă, medic primar, șef de secție
la clinica de obstetrică a Spitalului Filantropia
aflu că abia de vreo 15 ani se face practică
această intervenție, numită exsanguino-trans-
fuzie, și că înainte copiii născuți cu icter
hemolitic (urmarea formării de anticorpi spe-
cifici în caz de incompatibilitate Rh) mureau.
Exsanguino-transfuzia este o operație deo-
sebit de delicată, care nu se efectuează decît
în clinicile universitare; la noi în țară sînt în
total doar 15-20 medici care o pot executa.

— În ce constă dificultatea ei?
— În primul rînd, este vorba de vîrsta pa-
cientului. Tocmai de aceea intervenția trebuie
făcută, dacă este cazul, în primele zile după
naștere; vasele sanguine, atît de mici și de-
licate, nu pot fi utilizate, deci transfuzia se
face prin vena cordonului ombilical, care la
4 zile după naștere se cicatrizează. Așadar,
pentru decizie și executarea intervenției nu
avem la dispoziție decît maximum 4 zile; de
fapt, numai 2 sau 3, pentru că nu e bine să
fie lăsată chiar pentru ultima zi. În al doilea
rînd, nu este ușor să înlocuiești întreaga can-
titate de sînge. Operația durează minimum
2 ore și trebuie făcută cu enormă grijă, pentru
a evita o sumedenie de accidente posibile.
În genere, introducem și scoatem, alternativ,
cite 10 centimetri cubi de sînge, prin același
loc, cu seringă. La un copil, seringă trebuie
umplută și golită de citeva sute de ori!

— Cazurile sînt numeroase?
— Nu. În mare, frecența icterului hemo-
litic este cam de 1 la 200 nașteri, însă nu tot-
deauna e necesară exsanguino-transfuzia.
În multe cazuri organismul rezolvă singur,
în primele ore de viață după naștere.

— Există și măsuri preventive?
— Da. Menționez, mai întîi, determinarea
posibilității de apariție a bolii hemolitice. Cînd
între soți există incompatibilitate Rh (unul
pozitiv, celălalt negativ), se urmărește la
gravidă lunar, iar spre sfîrșitul sarcinii chiar
la două săptămîni, titrul anticorpilor. Crește-
rea progresivă a anticorpilor, deci posibili-
tatea unei izoimunizării, impune un diagnostic
de prezumție al bolii hemolitice. După naște-
re, cum am mai spus, trebuie făcute prompt
examene și analize amănunțite și precise,
pentru ca în caz de nevoie să se facă în timp
util exsanguino-transfuzie.

lată așadar cum sînt salvați astăzi zeci și
zeci de copii, care înainte vreme mureau sau,
în cel mai bun caz, rămîneau cu grave defi-
ciențe mintale și endocrine. Pentru femeile
cu Rh negativ, spune doctorița Ioana Bojincă,
este foarte important să știe că riscul bolii
hemolitice este mai mic la primele sarcini
care deci trebuie păstrate cu orice preț,
ceea ce este posibil prin tratamente medicale
adevate. Și, firește, o grijă sporită pentru
controalele medicale din timpul gravidații.

Mircea FODOREANU

BREVIAR

o frecvență diformitate de picior

Această diformitate poartă în lumea me-
dicală și în marele public denumiri atît de
diferite încît este cazul să le enumerăm pe
scurt. Anglo-saxonii o numesc «playfoot»,
germanii «spreifuss», francezii «ped etalé»
(«picior răsfirat»), spaniolii «pie plano hun-
dido», iar italienii «piede transversopiatto».
În termeni latini boala se numește «pes
planus anterior» și tot astfel îi spunem și
noi, în românește: antepiciorul plat, care —
atragem atenția — nu este totuna cu piciorul
plat.

Se știe că un picior normal posedă două
scobituri (bolți): una longitudinală și alta
transversală (anterioară). Prăbușirea ambelor
bolți — longitudinală și transversală ale pi-
ciorului — caracterizează piciorul plat propriu-
zis. Estomparea sau dispariția numai a boltei
transversale duce la piciorul lățit anterior sau
antepiciorul plat. În mod normal, sprijinul
bolții anterioare se face pe capul oaselor
metatarsiene 1 și 5, în timp ce capetele oase-
lor 2, 3 și 4 rămîn la un nivel mai ridicat și
nu ating solul decît temporar. În afecțiunea
descrisă de noi, distribuția normală a greutateii
corpului este modificată în sensul că aceste
3 extremități osoase primesc un surplus de
greutate sau chiar majoritatea ei. Ca urmare,
pielea de pe talpa antepiciorului se îngroașă
și vor apărea fire bățături, fie o zonă întregă
bătătorită. Datorită unui tip de mers modi-
ficat, vicios — cum se spune — apare o con-
tractură musculară dureroasă în mușchii pi-
ciorului uneori, și o durere fulgerătoare de-a
lungul marginilor degetelor, din cauza pre-
sionii pe nervii digitali. Boala aceasta se aso-
ciază adesea cu ceea ce se numesc popular
«monturi» (hallux valgus), precum și cu o
altă diformitate a piciorului: «degetele în
ciocan». Cauza principală a piciorului lățit
anterior este așadar o slăbire a musculaturii.

Tratamentul ortopedic al acestei afecțiuni
tinde spre o despovărare a capetelor celor
trei oase metatarsiene mijlocii prin aplicarea
unor suporturi într-o zonă care precede spri-
jinul acestora pe încălțăminte. Acest suport
se obține prin: a) mici pelote de gumă sau
pisla lipite sub branturi; b) pernițe elastice,
care se pot îmbrăca sub sau peste ciorap —
fiind fixate de antepicior cu un elastic; c) sus-
ținătoare plantare speciale pentru sprijinirea
bolții anterioare, care la rîndul lor pot fi amo-
vibile sau fixe (metaflex).

O persoană cu piciorul anterior lățit va purta
pantofi suficienți de lați în partea anterioară
pentru a oferi un spațiu convenabil degetelor
în timpul mersului, cu tocul moderat ca înăl-
țime. Pantoful trebuie să fie bine fixat pe
picior, dar nu strîns; un ștaif de piele semi-
rigidă plasat pe părțile laterale va împiedica
«răsfirarea» piciorului.

Pentru cazurile avansate, grave, cu defor-
mații accentuate și care nu au beneficiat la
momentul potrivit de un tratament ortopedic
adevat, rămîne deschisă calea intervenției
chirurgicale. Au fost propuse mai multe me-
tode; unele din ele caută să suprimă durerea
și bătătura de pe talpă (plantară) prin rezecția
(îndepărtarea) capetelor metatarsiene pră-
bușite, altele tind să obțină o rearcurire a bolții
metatarsiene, operații care de obicei dau
rezultate favorabile.

Tratamentul trebuie să fie însă individuali-
zat, el fiind în funcție de forma clinică, vechi-
mea bolii, de vîrstă, precum și de starea gene-
rală, eventualele afecțiuni concomitente, de
profesia și de sexul bolnavului.

Doctor V. EMILIAN

CE ESTE NOU ?

LEUCEMIA CRONICĂ NU ESTE O BOALĂ
CANCEROASĂ! — În rîndurile hematologilor
și anatomopatologilor dănuie concepția, a-
proape unanim acceptată, potrivit căreia leu-
cemiiile, în totalitate lor, ar constitui procese
proliferative de natură canceroasă. Deși com-
plexitatea și varietatea manifestărilor în boala
leucemică sînt bine cunoscute, nimeni nu a
încercat pînă acum să sugereze o natură
calitativ diferită a leucemiilor cronice de pro-
cesele în mod real canceroase. Iată însă că
doi cercetători români, doctorii Doina Mu-
reșanu și conferențiar V.V. Papiian, de la
catedra de histologie a Institutului medico-
farmaceutic din Cluj, bazați pe un material
propriu de observație, ca și pe datele din
literatura de specialitate, pledează prin argu-
mente histologice și citochimice pentru o
teză contrară, adică aceea a caracterului
netumoral al leucemiilor cronice. Ipoteza celor
doi oameni de știință se întemeiază, în prin-
cipal, pe absența capacității proliferative a
celulelor leucemice, în paralel cu absența

modificărilor nucleo-citoplasmice, caracte-
ristice celulelor canceroase. Rezultatele ob-
ținute le-au permis să interpreteze leucemiile
cronice nu ca maladii canceroase, ci ca așă-
zise «boli acumulative», acumularea acestor
elemente fiind consecința unor alterări celu-
lare de tip netumoral. Ne aflăm deci în fața
unei noi concepții științifice, îndrăznețe dar
bine argumentate, ce se dovedește aptă de
a genera fertile discuții în acest domeniu
atît de controversat.

HIPNOZA — ARMA TERAPEUTICĂ ÎM-
POTRIVA MUȚENIEI PSIHOGENE! — Cea
mai veche relatare scrisă cu privire la mu-
țenia emoțională, sau — în termeni medicali —
disfonia psihogenă, o găsim în cîntul X versu-
rile 246-247 din Odiseea lui Homer, operă
datînd din mileniul I î.e.n.: «El se silea, dar nu
putea din gură să scoată o vorbă/ Așa de
îndurerat era». Sau, cum s-ar zice, «durerea
i-a luat... piuitul». Firește că această observa-
ție pătrunzătoare nu înseamnă că studiul
științific al disfoniei psihogene ar fi început
odată cu Homer. În scopol vindecării acestei
frecvente tulburări psihice, capabilă să joace
cele mai neplăcute renghiuri în momente de-
cisive ale vieții, s-a întrebuițat pînă în prezent
o gamă variată de procedee terapeutice: me-
dicamentoase, chirurgicale, psihoterapice, fi-
zioterapice etc., etc., fără rezultate prea fe-
ricite. Bazat pe o experiență de peste 2 000
de ședințe de hipnoză, aplicate în perioada
1967-1973 în diferite disfonii psihogene, doc-
torul V. Opreș, cercetător în Serviciul de foniat-
rie la Clinica ORL de la spitalul Colțea din
București utilizează cu succes în tratamentul
acestor bizare afecțiuni psihice sugestia ver-
bală, rezultată din combinarea cuvîntului —
reflex condiționat cu diverse excitații sugestive,
ambele capabile să determine un somn
hipnotic. După ce pacientul adoarme, se ac-
ționează asupra tuturor forțelor dinamice ale
analizorului verbomotor. De pildă, trecînd
mîinile întinse, cu degetele răsfirate, pe deasupra
ochilor pacientului, de mai multe ori,
medicul îi spune: «Biocurenții pătrund acum
prin globii oculari... Cînd vă veți trezi, veți
vorbi foarte bine... Orice senzație neplăcută
la nivelul laringelui va dispărea. Vocea acum
vă revine. E clară, nerăgușită etc.» Cu această
metodă, folosită și de psihanalisti, aplicată
însă — subliniază autorul metodei — «cu
multă delicatețe și mai ales prudență, căci o
ședință de hipnoză condusă cu incompetență
riscă de a înrăutăți vorbirea și starea psihică
a pacientului», doctorul V. Opreș a înregistrat
în diverse cazuri de muțenie, bilbilă și alte
forme de disfonii psihogene rezultate spec-
taculare, obținînd revenirea vorbirii normale,
ca înainte de boală.

UN SIMPTOM ȘI LEACUL LUI. Ejacularea
precoce — simptom permanent sau tempo-
rar — se întîlnește destul de des în practica
medicală, de cele mai multe ori acordîndu-i-se
o atenție prea mică în raport cu importanța
lui. De multe ori acești bolnavi nu știu căreia
specialității medicale să se adreseze, alergînd
de la un medic la altul și făcînd tot felul de
tratamente. Majoritatea sexologilor consideră
ejacularea precoce o tulburare de dinamică
sexuală masculină, urmare a unor dereglări
neurovegetative (parasimpaticotonie) sau a
unei imaturități în adaptarea sexuală la în-
cepători (în special în primele luni de căsă-
torie). Ea este determinată de o hiperexci-
tație sexuală sau, uneori, de abstenința sexua-
lă. Printre factorii favorizanți ai ejaculării
precoce se citează: masturbarea, raporturile
sexuale întrerupte din teama de graviditate,
teama de boli venerice, abstenința, lipsa unei
educații sexuale corecte, prostatitele cronice,
uretritele, diabetul etc. Pornind de la aceste
constatări, în special de la faptul că la vîrsta
tînără ejacularea precoce se întîlnește cel mai
frecvent, doctorii Gh. Grecu, Cs. Csiky și
V. Ponoran de la clinica de psihiatrie din
Tg. Mureș au experimentat pe 42 de bolnavi
tratamentul cu Tioridazină, un medicament
românesc cu o importantă acțiune de inhibare
a reacțiilor emoționale. După o investigație
atentă a fiecărui caz, s-a trecut la administra-
rea Tioridazinei în doze mici și medii (25-
75 mg/zi) timp de 2-3 săptămîni, în care erau
asociate și alte medicamente, în funcție de
simptomele psihonevrotice, fără a se utiliza
însă excitante sexuale. Rezultatele obținute
după 8 săptămîni de tratament — dintre care
3 în spital și restul ambulatoriu (încă un
avantaj al acestui medicament)—au dus la
vindecări totale la 47,7% din bolnavi și în
special la adulți tineri între 20 și 35 de ani și
ameliorări satisfăcătoare într-un procent de
28,6. La persoane între 40 și 50 de ani, și în
special acolo unde existau și alte boli orga-
nice, au fost obținute rezultate la 23,6% din
cazuri. La toți bolnavii vindecați, administra-
rea s-a continuat ambulatoriu pe o perioadă
cuprinsă între 6-8 luni, iar la 30% chiar peste
un an, în doze de 15-25 mg/zi pentru menți-
nerea și consolidarea rezultatelor obținute.

tezaure sub stăpînirea carilor, mucegaiului și nepăsării

Se știe că lucrările de pictură tempera pe lemn au cunoscut o largă răspîndire în evul mijlociu, continuînd pînă spre sfîrșitul secolului al XIX-lea. Motivele de inspirație, nivelul artistic de execuție și, în special, tehnicile utilizate au suferit însă un proces involutiv.

Datorită suportului de lemn, ușor de atacat de factori fizici, chimici și biologici, aceste lucrări au devenit din ce în ce mai rare, iar cele provenite din școli de mare tradiție (Constantinopol, Muntele Athos, Kiev, Moscova, Mănăstirea Neamț etc.) au actualmente o valoare istorică și artistică de prim rang.

Acest lucru a făcut ca, în mod regretabil și inadmisibil, unele din acestea să formeze obiectul unei comercializări și tezurizării în miini particulare, care arareori fac totul să le mențină în cea mai bună stare.

Pînă nu demult credeam că istoriografia, după cercetarea unor astfel de opere de artă, se preocupă de conservarea lor sau, cel puțin, semnaleză necesitatea conservării. Mai credeam că lucrătorii muzeelor, ceilalți specialiști și activiști în domeniul protejării monumentelor istorice și de artă au stabilit de mult o ordine clară a priorității conservării, și că, prin aceasta, unicatele, piesele importante și amenințate de distrugere sînt în siguranță. Altă eroare!

Am vizitat cîteva locuri unde se găsesc asemenea documente, împreună cu foto-reporterul Elena Ghera și istoricul de artă Nicolae Stoia, la care ne-am oprit după ce am lecturat articolele și studiile sale în domeniul conservării muzeale.

Nu ne așteptam să vedem obiecte peste care secolele nu și-au pus amprenta. Dar nici să vedem cum atîtea documente care, prin memoria imaginilor și culorilor, atestă originea, cultura și tradiția unui popor, felul cum acesta a știut să sintetizeze diferitele influențe creîndu-și propria sa originalitate, stau sub imperiul carilor, mucegaiului și al nepăsării.

În biserica fortificată, monument istoric, «Precista» din Galați, încet dar sigur, se distrug obiecte de inestimabilă valoare. Pentru restaurarea acestui monument istoric s-a cheltuit un milion și jumătate de lei dar pentru conservarea obiectelor care fac parte din fondul muzeului... nici un leu!

Am văzut aici cum metode contraindicate pentru curățirea exponatelor nu au făcut decît să le accelereze distrugerea. La fiecare piesă în parte se pot observa efectele

neconservării. Numeroase suporturi de lemn au devenit o masă spongioasă datorită carilor și microorganismelor și prezintă crăpături în unul sau mai multe locuri din cauza lipsei penelor de îmbinare sau neschimbării celor ce s-au distrus. Picturi exfoliate (cojite și dezlipite) pe mari porțiuni sînt, de asemenea, vizibile aproape la fiecare piesă în parte. «Ghidul» acestui muzeu e complet neformat asupra originii și valorii istorice și culturale-artistice a exponatelor. El confundă, cu o ușurință condamabilă, epoca de piatră cu cea a bronzului, pe cea a bronzului cu cea a fierului și arta secolului al XVI-lea cu cea a secolului al XIX-lea?! Observînd aceste lucruri te mai poate mira oare că în acest muzeu obiectele de artă sînt expuse nesistematic și că unele exponate sînt plasate la o simeză atît de înaltă încît doar cu un binoclu se pot vedea?

O stare asemănător de tristă o împărtășesc și icoanele din depozitele Episcopiei Galați unde, după multe insistențe din partea noastră, am avut permisiunea să conservăm una. În aproximativ o jumătate de oră, servit de materiale adecvate și de pricepere, Nicolae Stoia a redat culorilor strălucirea de altădată iar suportul de lemn a fost protejat împotriva carilor. Viata acestei picturi a fost, dacă nu salvată, cel puțin cu mult prelungită. Sînt însă, în acest depozit, numeroase alte valoroase documente istoriografice, de a căror soartă sperăm că se va îngriji cineva. Sînt aici picturi care reclamă o urgentă intervenție de conservare, lucru exprimat și de către P.S. Gherase, care ne-a însoțit în acest depozit și a cărui activitate cultural-muzeală desfășurată la Mănăstirea Căldărușani e cunoscută și apreciată.

La Muzeul din Huși, născut din străduința și dragostea învățătorului Gheorghe Melinte (Moș Muzeu, cum i se spune prin partea locului), s-a efectuat, la fața locului, conservarea a două picturi. Am fotografiat piesele înainte și după conservare. Diferența, redată de memoria peliculei, este ușor de apreciat chiar și de către un nespecialist.

La cîțiva zeci de metri de acest muzeu se află Catedrala, ctitorie a lui Ștefan cel Mare, fostă Episcopie de Huși. Aici se află patru icoane pictate de Gh. Tattarescu, dintre care două poartă pecetea unei bune conservări. Conservarea a fost efectuată tot de însoțitorul nostru, acum cîțiva ani în urmă, cu fonduri personale, și animat de grija ca aceste piese să

merg nestingherite, cu zecile, alte icoane din acest lăcaș, unele vizibil marcate de efectele nocive ale unor metode și materiale de curățire empirice.

La circa 20 de kilometri de Huși și la un kilometru de cea mai apropiată gospodărie din comuna Grumezoaia, în pămîntul căreia își are rădăcini un stejar de pe vremea lui Ștefan cel Mare, se găsește un schit părăsit. Putrezește aici, în voia soartei, sub «opera» carilor, mucegaiului, ciupercilor și a apei care pătrunde prin toate ungherele, un număr însemnat de icoane și cărți de mare valoare. Numere de inventar, din hîrtie, aplicate pe obiecte, desprinse sau șterse din cauza umidității te fac să crezi că pe aici, cîndva, nu se știe cînd, au trecut nu oameni (oamenii nu puteau părăsi astfel asemenea valori), ci o «comisie». Noi credem că sînt necesare unele comisii (formate din oameni!) care să treacă la o urgentă acțiune de constatare și de selecție, care să dispună conservarea și depozitarea acestor tezaure! Este limpede că neintervenția, nonconservarea devin, pe zi ce trece, mult mai costisitoare. În acest sens orice scuză este inutilă și neavenită.

Tot aici însă — la schitul din Grumezoaia — am întîlnit oameni de mare suflet și de nădejde, cu un instinct sigur de apărare a patrimoniului nostru cultural. Aceștia sînt tractoriștii de la C.A.P. Grumezoaia care, scoțîndu-și plugurile din pămîntul altădată arat de răzeșii lui Ștefan, au venit să vadă cine sîntem. Era prima dată cînd am cunoscut oameni care manifestă o grijă concretă față de valorile depozitate. Acești minunați muncitori ne-au relatat cum organele de miliție din localitate au reușit să rețină peste douăzeci de icoane vechi (!) adunate de către... colecătorii de pene și fulgi în schimbul unor vase emailate. Nu este, în acest sens, singura relatare pe care o înregistrăm. În comunele Grumezoaia și Olteni, doar la muzeul satului mai găsești două-trei icoane vechi. Și pînă nu demult erau vestite pentru icoanele lor pe lemn. Cum, și de cine, au fost înlocuite cu litografii banale aceste icoane?! Problema instrăinării acestor opere din comune, biserică și chiar din muzee necesită, credem, o analiză amănunțită și luarea unor măsuri eficiente de către forurile competente pentru salvagardarea patrimoniului cultural românesc.

Cea mai tristă verigă din marele lanț al erorilor față de aceste opere de artă o constituie faptul că un număr impresionant dintre ele au fost trecute peste hotarele țării, unele cu forme legale, altele necontrolabile.

«Facem totul să fim la înălțimea «tehnicii» celor ce obțin, prin mijloace care trebuie să ridice multe semne de întrebare, asemenea obiecte de artă cu intenția de a le scoate din țară» — ne-au spus directorul general Țincu Constantin și directorul adjunct Popescu Gheorghe de la Direcția Vămilor. Prezentăm în acest sens cîteva cifre edificatoare de icoane confiscate și reținute în 1973 la punctele vamale:

— Stamora-Moravița	244 confiscate	44 reținute
— Gara de Nord	28 confiscate	6 reținute
— Curtici	—	23 reținute
— Bors	3 confiscate	49 reținute
— Episcopia Bihorului	4 confiscate	32 reținute

Deci în cinci puncte de vamă numai în anul trecut s-au confiscat 279 bucăți și s-au reținut 154. În anul acesta, cînd sezonul turistic e abia la început, sînt deja reținute sau confiscate în vamă peste 100 de icoane.

Aceste cifre oglindesc fidel munca și priceperea lucrătorilor noștri vamali. Dar «trebuie să fim prea naivi ca să ne închipuim că toate încercările de trecere frauduloasă, în special în perioadele de vîrf ale sezonului turistic, pot fi descoperite», spuneau cu părere de rău și conducătorii Direcției Vămilor. Cei care încearcă să scoată peste hotare astfel de lucrări sînt evident, în majoritate, buni cunoscători ai valorii acestora. La punctul vamal Gara de Nord, cu cele 34 de icoane pe lemn confiscate sau reținute în 1973, se poate forma un muzeu bine dotat. Cele mai multe din icoanele confiscate aici provin de la turiști italieni. În afară de Italia de o mare apreciere se bucură aceste opere în R.F. Germania, Franța, Elveția și în ultimul timp S.U.A și Canada, lucru pe care l-am aflat tot de la Direcția Vămilor.

Ce se întîmplă cu icoanele pe lemn confiscate?

Se întîmplă un fapt bizar: pentru a prelua aceste obiecte, Muzeul de Artă — unde trebuie să ajungă, spre a determina valoarea lor — solicită, în afara proceselor verbale de predare, și fise tehnice pentru fiecare obiect în parte. Lucru ce reclamă prezența unui specialist, în nici un caz a unui funcționar vamal care nu e obligat să posede studii de istoria artelor!

Multe dintre aceste icoane confiscate sînt apoi preluate de Consignația pentru a fi

Această pictură a fost salvată. Muzeul este în posesia unei piese bine conservată dintre felul cum arăta și cum arăta după conservare, credem că nu mai are comentarii.

exclusă prezența lor în alt punct. În acest cerc vicios, trecînd prin atîtea drumuri, deteriorarea, pierderea valorii acestor obiecte, este presupus. Trebuie, credem, tratată atenția impunerea unor măsuri eficiente pentru întreruperea acestui circuit.

În ceea ce privește comisia de Muzeul de Artă aflăm de la Anastasiu — directorul muzeului — urm:

— În comisia de avizare lucrează restaurator care are ochi și experiență.

— Nu vi s-a părut niciodată o icoană pictată, adică posibil de a fi repictată a părea nouă?

— O singură dată și am supus-o raze ultraviolete; într-adevăr, s-a fi repictată.

— Cîte icoane veniseră pentru cînd ați supus-o pe aceasta analiză ultraviolete?

— Multe, foarte multe, poate cîte mii.

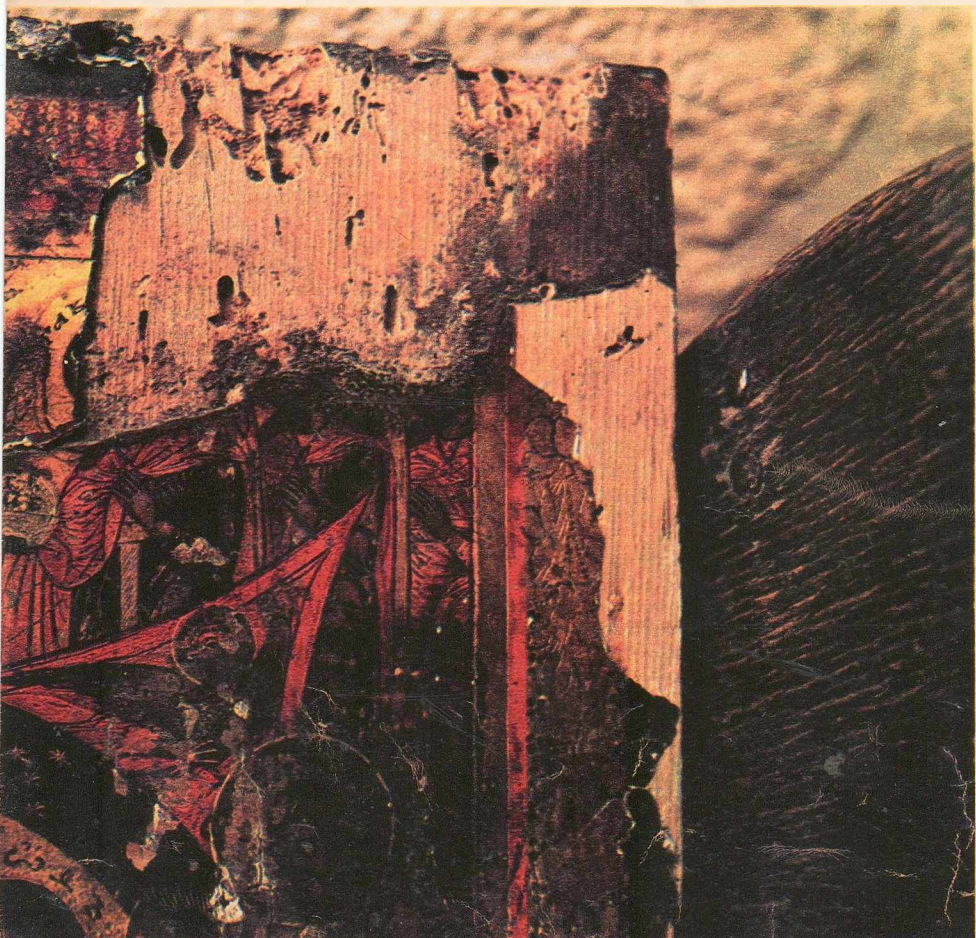
— Nu credeți că la zece mii de tezaure puteau fi și altele falsificate?

— Dacă erau nu scăpau. Noi ne bucurăm de faptul că avînd ochi nu mai avem

Ilie

Soarta acestei picturi, din Muzeul «Precista» din Galați, o au numeroase altele din atîtea locuri.

Fotografii de Elena GHERA

terom[®]

FIBRE ȘI FIRE POLIESTERICE FLEXIBILE, UȘOARE, CU LUCIU PLĂCUT, REZISTENTE, NU SE DECOLOREAZĂ, APRECIATE ÎN ȚARĂ ȘI STRĂINĂTATE.

Producător: COMBINATUL DE FIBRE SINTETICE IAȘI

Șoseaua Țuțora nr. 27; telefon 13320; telex-022250

propunere de meditație pe tema tehnologiilor din sufletele inginerilor stagiari

Oare ce-o fi în sufletul unui director de întreprindere când vine la el în birou un străin de oraș, și de întreprindere, și de meserie, oare ce-o fi în sufletul unui inginer ajuns director dar fost odată și el simplu stagiari, când, așa pe nepusă masă, vine un gazetar și-i spune:

Am vorbit cu nouă ingineri, majoritatea stagiari, și cu un tehnician din întreprindere pe care o conduceți, am mai vorbit cu doi ingineri care au fost în această întreprindere dar au plecat din pricina unor nemulțumiri și toți acești doisprezece oameni, fără a fi furioși, ci numai jigniți, indignați, nemulțumiți și cam bîntuși de scepticism, mi-au tot vorbit ore întregi despre ei, încît acum aș fi în măsură să le fac un portret al condiției lor — concrete — de începători în ale meseriei și ale vieții.

Dar ca să evit pericolul generalizării și al sintezei mele, bineînțeles subiective, am să-i citez, doar parțial, pe cîțiva dintre ei, însă rezervîndu-mi dreptul să-mi spun apoi și părerea, să-mi fac comentariul.

Mă numesc Pavel Nicolae și sînt inginer stagiari la I.R.E. Baia Mare, secția PRAM. Nu am primit niciodată nici o indicație profesională din partea șefului de secție. Inginerii noi sînt priviți cu multă suspiciune și dezinteres. Noroc că în cadrul secției mai există cîțiva ingineri cu o vechime de 3—4 ani care se ocupă din punct de vedere tehnic de pregătirea noastră. Aceștia sînt: Petreanu Liviu, Todea Felician, Cherecheș Vasile, care, la fel, sînt șefi de echipă. În legătură cu maestrul Bartha, sînt foarte revoltat de atitudinea acestui om față de noi. Pentru el inginerii sînt «vagabonzi» și «chiulăi» cu diplomă. Acest «fenomen Bartha» se repetă cam de mult și nimeni nu a luat nici o măsură, nici o atitudine împotriva lui.

Mă numesc Cristea Pavel, lucrez în cadrul secției PRAM din 5 octombrie 1973, cînd am venit prin transfer de la Electroprecizia Săcele. Acum, după schimbarea această voită de mine și după cinci luni de lucru la PRAM, pot să spun că regret mult plecarea de la Electroprecizia. Pe cînd la Electroprecizia eram utilizat în cadrul serviciului laboratoare ca inginer, aici la PRAM sînt obligat să execut lucrări pe care le poate executa un electrician cu categoria a II-a. Consider aceasta necesar la început, dar după cinci luni ar fi cazul ca șeful de secție să-și dea seama că un inginer nu poate fi folosit doar ca simplu muncitor.

Mă numesc Iepan Gheorghe, sînt inginer la secția înaltă tensiune, cu o vechime de doi ani și printr-o împrejurare nefericită am ajuns să mă ocup de niște probleme de mișcare hîrtiilor. Mi s-a promis în repetate rînduri trecerea într-o activitate productivă și la un centru al secției, dar realizarea practică încă nu s-a ivit. Pe de altă parte, felul în care maestrul Bartha conduce centrul poate nu e rău, dar metodele dictatoriale cu care îl conduce sînt departe de a fi compatibile cu încrederea ce i-a fost acordată. Domină peste acest centru ca un dictator autentic.

Mă numesc Ținc Gavril și sînt inginer stagiari la I.R.E. Baia Mare secția PRAM, angajat la data de 1 august 1973. Am venit cu gîndul ferm de a rămîne definitiv la această întreprindere dar după cîteva luni mi-am dat seama că pentru a face acest lucru îmi trebuie mult curaj. Șeful de secție nu a avut curiozitatea să mă întrebe cel

puțin cum mă cheamă. De șeful de secție sîntem priviți ca niște intruși. Sînt indignat de modul în care sînt tratați inginerii tineri de către maestrul Bartha Dezideriu și sînt și mai indignat că nu se iau măsuri împotriva lui. Am fost martor la o scenă în care inginerul Marinca Ștefan de la secția PRAM a fost înjurat de către maestrul Bartha Dezideriu. Nici întreprinderea, nici organizația de partid nu au discutat și nu au luat măsuri împotriva maestrului. De aici rezultă că putem fi oricînd la discreția acestui maestrului în ceea ce privește injuriile și grosolănia felului de a se purta. Acceptăm să muncim, chiar și munci brute în speranța că mai tîrziu vom face și lucrări care necesită o pregătire superioară. Ceea ce trebuia să primim din partea șefului de secție am primit de la inginerul Petreanu Liviu. Acest om este de o capacitate intelectuală și profesională extraordinară dar lucrează la secția PRAM ca simplu șef de echipă. Conducerea întreprinderii, consider eu, nu profită de posibilitățile acestui om, ținîndu-l în anonimat. A fost un student eminent terminînd facultatea cu media 10, este de o rară modestie și e gata oricînd să te ajute. Sînt nemulțumit de faptul că întreprinderea nu a sesizat în trei ani lucrurile pe care eu le-am sesizat în cîteva luni de zile.

Mă numesc Dumitru Pop, sînt inginer, acum lucrez la Săsar la E.P.E. dar în 1966—1968 am lucrat la I.R.E. și am fost șef al lui Bartha. Apoi el a ajuns șef dar eu și Ioan Silaghi am refuzat subordonarea lui directă. Omul e grosolan și nu-i corect cu subordonații, nu-i apreciază. N-am plecat din cauza lui, ci pentru că nu mi s-a dat locuință. Inginerul Cristea Ioan a plecat din cauza lui. Cu Bartha nu s-au înțeles nici Truică, nici Drăghici, nici Pop Octavian. Are boala asta: frica de a-și pierde postul. E un maestrul bun, dar pretențiile-s acum prea mari, și el ce nu poate face prin fapte, face prin vorbe. Silaghi, actualul șef al lui Bartha, îl acceptă pentru că îi ține pe oameni să facă treabă.

Și-acum după ce-ați aflat direct o mică parte din părerile acestor oameni e locul unor lămuriri și al unor precizări.

1. Ancheta mea gazetărească a pornit de la o scrisoare a ultratînărului inginer stagiari, de la întreprinderea de rețele electrice din Baia Mare, Ștefan Marinca. Omul, după ce-și istorisea necazurile pe care le-a avut de la venirea în întreprindere («trăiesc un coșmar care m-a adus la limita răbdărilor»); după ce îl acuza pe un maestrul — Bartha Dezideriu — că ar fi autorul coșmarului său real («de cînd am sosit în întreprindere am fost ținta unor jigniri brutale din partea unui maestrul «cu greutate», care toată viața s-a preocupat de a preamări propria și persoana și de a înjosi pe alții, dedîndu-se în același timp la tot felul de acte imorale»); după ce face descoperiri de om candid în urma primelor sale contacte cu viața cea de toate zilele așa cum ea este, nu așa cum ne-o dorim să fie («există un soi de neoameni pentru care nu găsesc definiție în dicționar»); după ce se supune el însuși unei severe introspecții («am născut cu niște simțuri exagerate în perceperea dreptății, simțuri care mă torturează de cîte ori văd nedreptate în jurul meu»); după toate acestea, încheie așa:

«Vă rog cît se poate de frumos să nu-mi publicați nimic din ce v-am trimis, fiindcă toți cei din jurul meu vor înțelege că am dorit să se facă doar caz de mine. Dacă nu puteți veni să constatați cele ce v-am scris, ar fi bine să-mi ardeți aceste rînduri, fiindcă vă asigur că în caz contrar otrăviți tot ce am mai bun în mine. Prefer să fiu

condamnat de calmoină, decît să fiu acuzat de oamenii cinstiți din jur că mi-am căutat căpătuiala abuzînd de noțiunea de dreptate».

Vreau să spun, să subliniez, că «vinovați» de publicitatea acestui caz sîntem doar noi, cei de la «Flacăra», în speță eu care semnez aceste rînduri, dar totodată țin să mai spun că am socotit binevenită publicitatea pentru că am făcut în prealabil o anchetă din care a rezultat că mai gîndesc ca Marinca și alți tineri.

Am ținut la această precizare și la această asumare de răspundere ca să-i fac imposibile inginerului Marinca eventuale autoreproșuri morale și totodată ca să le ofer acelor ingineri care «au vorbit» garanția că nu vor avea — așa cum cu sinceritate mi-au spus că se tem — de suportat posibile represalii.

2. Inginerul Marinca, dincolo de atmosfera generală de la secția PRAM a I.R.E. Baia Mare ni s-a plîns și de felul în care i s-au rezolvat două situații personale precise.

Prima se referea pur și simplu la niște cazuri cînd maestrul Bartha l-a calomniat și înjurat. Conflictul a ajuns în fața forurilor judecătorești dar după ce l-am spus și eu inginerului Marinca Ștefan că directorul întreprinderii e realmente întristat că astfel de cazuri în loc să se rezolve în colectivul de acolo ajung la instanțe din afara întreprinderii, mi-a promis spontan că își va retrage plîngerile împotriva maestrului Bartha.

Cert însă este că acest maestrul, Bartha — căruia nu i se contestă meritele profesionale, sau mai precis cele organizatorice, nici chiar de către inginerii stagiari nemulțumiți de el — cînd e vorba de relația om-om habar n-are ce-i cum-pătarea și civilizația. Am fost silit să culeg o absolut de nepublicat listă de înjurături ale sale, ce-i drept originale dar indicînd o mentalitate vulgară de vîtaf. Bădărănia personajului e cunoscută și totuși a fost tolerată pentru că, e adevărat, de frica lui, oamenii fac treabă. Cu alte cuvinte se acceptă ca scopul să scuze mijloacele. Tovarășul Pop Andrei, directorul întreprinderii, mi-a spus că i-a dat maestrului Bartha un ultim avertisment și că de-acum înainte maestrul, de fapt «își joacă funcția».

A doua situație personală precisă de a cărei fel de rezolvare ni s-a plîns inginerul Marinca privește o avarie care îl recunoaște că s-a produs și din vina sa și e gata să răspundă. Dar altceva l-a nemulțumit pe el și pe colegii săi: faptul că — datorită intervențiilor oculte ale maestrului Bartha — s-a făcut caz numai în privința vinovăției sale și a problemei minore a imputației unui utilaj parțial distrus, dar nu s-a sesizat nimeni că prin greșeala sa, inginerul Marinca a evitat un accident mortal, de care s-ar fi făcut vinovați cei care au dat autorizație de lucru și admitentul la locul de lucru.

Tovarășul Pop Andrei mi-a spus că au fost și aceștia doi sancționați, că inginerul Marinca avea posibilitatea să-și dea seama că lucrurile nu sînt în ordine și că pur și simplu trebuia să se întoarcă înapoi de la punctul de lucru, nu să aibă inițiativa care au dus la o avarie. N-aș putea spune că logica dumnealui nu e bună, dar pe mine unul nu m-a convins total pentru că mi-a lăsat impresia că lanțul cauzal prea a fost judecat pe porțiuni și în felul acesta marea problemă a pericolului potențial de accident mortal evitat printr-o greșeală, dar una salvatoare, a fost uitată în favoarea problemei oricum mai mici a defectării unui utilaj.

Dar, fără îndoială, peste toate judecățile logice, rămîne obsesia inginerului Marinca Ștefan că muncitorul de care îl răspundea ar fi putut să moară; și, rămîne îndoiala directorului Pop că inginerul Marinca, dincolo de calificativele bune obținute la examenele teoretice privind protecția muncii este, deocamdată, în măsură să acționeze în condiții practice fără să declanșeze o stare pericol. Rămîne doar de limpezit — pentru mine cel puțin — de ce n-au fost tratați cu aceeași suspiciune și ceilalți doi — cel care a emis autorizația de lucru și admitentul la lucru — și rămîne, implicit, cumva plauzibilă și acuzația inginerului Marinca Ștefan, că năpasta a fost focalizată doar asupra lui, datorită atmosferei pe care i-a creat-o «amicul» Bartha.

3. Cu privire la toate aceste probleme — atît

cele personale ale inginerului Marinca cît și cele generale ale colectivului de din secția PRAM — tovarășul Dumitru secretar cu probleme economice al cor-județean de partid Baia Mare a gîndit în doar pe baza celor relatate de mine, «Înclin să le dau dreptate băieților, total pentru că nu le-ar folosi nici lor. rul de la I.R.E. este un om foarte serioasă, îndoială problemele pot fi rezolvate în întreprinderii. Bartha înjură, îl cunoșc colectivizare cînd strica tot ce făceam lați din comisie cu vorbă bună».

Pe tovarășul Gheorghe Pop, primul al comitetului municipal U.T.C. aș fi întrebat de la ce se pornește — de la viața tematică teoretice — atunci cînd se al ordinea de zi a adunărilor generale ale zărilor de bază, însă omul era de cî bolnav și-am plecat doar cu presupu nu cu vreo concluzie certă.

De asemenea, am plecat și fără să afl sufletul unui director de întreprindere cînd vine un străin și-i spune că ingine din întreprindere pe care o cond frămîntați de sicilii și nemulțumiri, care el, directorul, habar n-avea că se în schimb, am primit o explicație:

«E adevărat, am format echipe dintr ner și un muncitor și i-am pus să facă. Experiența e a mea și eu cred într-îr inginer cuplul cu un muncitor nu-i decît folositor. E adevărat, pe ingine i-am băgat în condiții foarte grele, d călesc. Nu-mi pot permite să-i răsfaț. N muncă sub calificarea lor. Peste un an vor bate pe toți colegii lor de la alte î deri. Și-acum chiar îi poți scula la orice noapte și-s sigur că sînt în stare să facă de care e nevoie. Peste cinci ani ne vor. Este experiența mea și eu nu mă las; cr oameni stăpîni pe ei. Din băieții aștia v conducători în minister și chiar min despre atmosfera de care se plîng, îmi de un lucru: că sînt atîția și n-au fost î dea ei tonul să impună ei notax».

Textul acestei explicații sună frumozul director Pop Andrei poate e bine în și poate experiența dumnealui se v: bună, dar cred că i-a scăpat din vedere nunt: băieții aceștia care au ieșit nu de amfiteatrele politehnicii, băieții aceștia cuminți și respectuoși, băieții aceștia ca frumoși de puri, băieții aceștia care, urmei, nu pretînd decît responsabil mari și mai calificate — responsabili măsura științei și banilor investiți în ei — pretînd decît recunoașterea muncii și țiilor lor, decît relații de muncă civiliza să știe că acolo sus cineva îi înțelege mează, băieții aceștia care sînt alături d lor Ștefan Marinca dar care îi și spu «mă, de-aici înainte-i greșala tax», băieț care — să fim lucizi — reprezintă tot aceștia sînt deocamdată lăsați cam pre în fața rutinei și a reprezentanților cît mai sînt; lăsați cam prea singuri în f cu vechime în ale întreprinderii și în a

Și peste toate, mai rămîne o întrebare: o întrebare pe care n-aș fi pus-o ultima clipă, n-aș fi aflat că singura măt s-a luat în urma discuțiilor pe care le-ar Baia Mare a fost aceea de a-i împrăștia pe stagiari de la secția PRAM în alte secț forma echipe tot din muncitori și ingi giari dar conduse nu ca pînă acum de ci de un muncitor calificat!

— Ce veți face tovarășe director Pop dacă oamenii aceștia nu vor mai accepta nitatea, conștiința profesională și suf să fie cobaii experiențelor dumneavoaș neîngăduit de lungă durată (la unii de p ani de zile), nu vor mai accepta să fie j «neînlocuibilul» Bartha, nu vor mai să aibă un șef de secție care nu le dă nic profesional și care nici măcar nu le știe și, pur și simplu, se vor duce în alte î deri unde vor fi lăsați să facă inginerie, se va acorda încrederea să facă inginer

Nelu IOI

tezaure sub stăpînirea mucegaiului, carilor și nepăsării

(Urmare din pag. 24)

de aparate. Și în plus de aceasta nu lucrăm cu oameni incorecți, care folosesc fel de fel de metode.

Această precizare ne-a tăiat elanul de a mai pune vreo întrebare în legătură cu felul cum își desfășoară activitatea comisia de avizare a Muzeului de Artă.

L-am mai întrebat pe tovarășul director Anastase Anastasiu dacă avem o evidență a patrimoniului nostru cultural și am aflat că:

— Nu avem nici o evidență. În baza decretului 724 s-au format cîteva comisii care într-o lună-două au făcut niște note de ceea ce există

prin biserici, muzee, colecții particulare și prin alte părți.

I-am comunicat tovarășului director în ce a constat «munca» onia dintre aceste comisii la schitul din Grumezoaia și nu ni s-a părut a fi surprins. Tot domnia-sa e însă în asenti-mentul nostru că:

— Avem nevoie de comisii care să desfășoare o muncă precisă și de o școală care să formeze cadre specializate în restaurare și conservare. În prezent nu avem decît specialiștii care lucrează în cadrul Muzeului de Artă.

Pentru faptul că Muzeul preferă să cumpere obiectele de la Consignația în loc să le preia

printr-o cale mai puțin costisitoare, din vămii, ni s-a spus:

— Nu contează, Muzeul nu dă bani, ci hirtii (!!!)

Am mai aflat de la Muzeul de Artă că nu numai în vamă stau icoane, ci și, de ordinul miilor, la Direcția Generală a Miliției. Una din aceste icoane, datînd din secolul XVII, salvată ca și celelalte, din miinile unor indivizi lipsiți de orice scrupule, a fost prezentată în cadrul unei expoziții organizate de D.G.M. așa cum a fost găsită: tăiată în mai multe părți pentru a fi valorificată la un preț mai bun.

Faptul că lucrătorii vămii și mîinii veghează cu dragoste și devotament asupra patrimoniului nostru artistic-cultural nu ne poate liniști pe deplin. Asupra atîtor opere se abate,

în afara timpului, și nepăsarea cu lăsați în voia soartei.

Că o asemenea operă plastică 100 sau 100 000 lei nu e la urma urme Semnificativ e faptul că acestea sînt că reprezintă o parte din ce a avut neamul nostru — sufletul său generabilitate, discernămintul și talentul

Dacă alte popoare și-au înscris în piatră sau bronz, noi ne-am înscris cea mai mare parte, în lemn, iar ac știm, nu poate dăinui o veșnicie. Viaț opere de artă trebuie salvate acum, e prea tîrziu. Se impune stabilirea un după care icoanelor de valoare istorică să li se acorde ocrotire. Să se concret, fără zăbavă, cu metode și oameni cu o bună pregătire în conservării, grija față de patrimoniul cultural-artistic.

IOMII: 1 567 000 LEI. Re-
mai cu un procent consu-
materiale, întreprinderea
Ploiești va putea rea-
mii în valoare de 1 567 000
un motiv pentru intensifi-
vității de gospodărire judi-
nateriilor prime și a mate-

ȚĂȚI MEDICALE. La în-
rea de antibiotice lași a
o nouă secție: cea dinții
medicamente din plante a
românești de medica-

ALONUL INTERNA-
de la Nancy, medicamen-
nesc «Strevita» a obținut
le aur. Noul medicament
antituberculos, care are la
ptomicina, a fost realizat
p de specialiști condus de
Botez, de Institutul de
chimico-farmaceutice din

II din județul Prahova au
onomii în valoare de 41 mi-
în cadrul întrecerii «Tine-
tor activ în îndeplinirea
ii înainte de termen». Nu-
na 1 Mai din Ploiești s-au
t 1 032 cuțite de strung,
materii prime și mate-
loare de 200 000 lei.

DE CERCETĂRI BI-
GICE. Și-a început acti-
erul interjudețean de cer-
siologice». Organizat de
interjudețean Ploiești de
iare a bibliotecarilor, care
ază pe lângă biblioteca «Ni-
a», și îndrumat de profesor
r doctor docent Dan Si-
acest cerc își propune să
să lanseze lucrări de bi-
omie, să efectueze cerce-
logice și de bibliotecono-
mporană.

I DUPĂ-AMIAZĂ, la
nului, în cadrul ACIN, a
ședința de lucru a secției
turgie cinematografică, în
propietate conferințe a cine-
România. Sperăm că roa-
ui eveniment se vor vedea
crane — și nu numai în
măsurile.

RI... PE COPACI. «Ba-
afirilor», «Balul primăve-
ul fulgilor de nea» și alte
baluri se pot citi pe afi-
te pe garduri, case și pe
rașul Plopeni s-a transfor-
într-un oraș de «baluri».
lul» asta, tovarăși de la
ția orașului?

.. LA STOPURILE verde.
Acum e galben. Și asta
ecunde. Cetățenii din ora-
i nu pot zbura. Iar pentru
ada le trebuie câteva mi-
nați tovarăși, poate încer-
eți ceva pentru ca stopu-
cest oraș să funcționeze
normelor firești!

II SE DISTREAZĂ? Ti-
satul Cornu de Sus, cor-
nu, județul Prahova, se
Cine îndrăznește să spună
oar în fiecare săptămână,
l cultural, se dă un film.
este distracție? Ce mai
alte manifestări cultural-
i distractive pentru tine-
i înțeles cred că aici se
i onie. Doar cu un film
... primăvară!

A. În curând, în orașul Plo-
a deschide magazinul uni-
mnia». Împărțit în 36 de
magazinul va pune la dis-
impărătorilor mărfuri ali-
de marochinării și artiza-
cții și încălțăminte, galan-
rticole de sport, articole
articole foto. La ultimul
afla o cofetărie-braserie.

MI. Tinerii uteciști din
lovăț, județul Mehedinți,
t pe marginea șoselei ce
ă așezarea peste 150 pomi
și ornamentali, executând
curățirea canalelor din fața
gospodării. Încă un punct
scris în efortul întregii țări
ifica acțiunile patriotice de
țare a satelor și orașelor

ÎNCEPÎND CU 1 APRILIE a.c.
au fost puse în circulație două noi
curse pe ruta Sf. Gheorghe—Tg. Se-
cuiesc. Plecările vor avea loc din
Tg. Secuiesc la ora 17,30 iar din
Sf. Gheorghe la 19 — ne informează
ziarul județean «Cuvîntul Nou»;
sperăm din toată inima că nu e vorba
de o păcăleală!

RECENT, în orașul Reșița a fost
inaugurată galeria de artă «Paleta».
Deopotrivă utilă plasticienilor cit și
publicului, această unitate desface
produse diverse și propune perman-
ent o expoziție cu lucrări ale crea-
torilor din județ și din țară. Un
binevenit, așadar, mijloc de educație
estetică pentru reșițeni.

PUTEȚI SĂ VĂ ÎMBOLNĂ-
VITI FĂRĂ GRIJĂ cumpărînd cutii
de bomboane fine «Codruș» de la
cofetăria de lângă Palatul Pionierilor
din București. Data de fabricație:
25 septembrie 1973. Garantat 45 de
zile. Dar fără grijă le puteți cumpăra
și acum. Și sîntem în luna aprilie
1974 (!)

E MIC BUCUREȘTIUL? S-a
extins aria comercială a celor care
cu voce mieroasă ne îndeamnă «la
plasa. 3 lei o plasă. la plasa de plastic».
Municipiul Ploiești este acum gazda
lor. Oare nu mai aveau loc în Bucu-
rești?

UN REGAT PENTRU O PE-
RECHE DE ȘIRETURI. Avem ne-
voie de șireturi pentru pantofi. Ne-
gre, albe, maro, verzi... șireturi să
fie! Nu ne spuneți să cumpărăm de
la magazinul de mercerie. Acolo nu
se găsesc. Unde găsim o pereche de
șireturi?

PARCUL — LADĂ DE GU-
NOI. Folosiți cu încredere parcu-
rile în loc de lăzi de gunoi. Nimeni
nu vă va spune nimic. Așa se în-
tîmplă cu parcul de la intersecția
străzilor Gh. Doja și V. Alecsandri:
aici nu există iarbă și flori, ci cutii
de conserve, bilete de mașină, resturi
de mâncare, și alte asemenea «po-
doabe».

SĂ SE FACĂ LUMINĂ! S-ar
face lumină, dar nu avem cu ce.
Becuri de 25 W nu se găsesc. Becuri
de 40 W nu se găsesc. Din belșug
se găsesc în schimb becuri de lan-
ternă. Oferim lanternele pentru un
singur bec de 40 W. Așteptăm ofe-
tele. Dar în magazine!

UN CLĂBUC NUMIT SPU-
MANT. Unul dintre cele mai apre-
ciate dintre noile produse cosme-
tice — spumant de baie BOB —
își pierde, cu fiecare săptămînă, ca să
spunem așa, calitatea de bază: aceea
de a face clăbuci. Dacă mirosul ră-
mine la fel de plăcut, lichidul se
subțiază în continuare, astfel încît
dacă, la apariție, era necesară o sin-
gură doză din cele cinci pe care le
conține sticla pentru a umple cada
cu spumă, astăzi e necesar să con-
sumi aproape întreg flaconul pentru
o singură baie!... Spumos, spumos —
dar nici așa!

SIGURANȚA CIRCULAȚIEI.
La Depoul București-călători, la exa-
minările periodice la siguranța cir-
culației, din cei 196 mecanici exa-
minați, 88 la sută au obținut califi-
cative de «foarte bine» și «bine».
Trebuie să ne gîndim însă îngrijo-
rați la ceilalți 12 la sută.

UN MINICONGRES AL
INOATORILOR. De curînd, în
sala sindicatelor din municipiul Dro-
beta-Turnu Severin a avut loc o
reuniune a reprezentanților cercu-
rilor de inovatori din unitățile in-
dustriale ale județului. Cu acest pri-
lej a fost evidențiat faptul că în
cursul anului 1973 au fost aplicate
62 de inovații cu o eficiență post-
calculată de peste 11,2 milioane lei.
Urmează să se precizeze și cite n-au
fost aplicate.

DE ASTĂ DATĂ «REFLECTO-
RUL» NU ARE NICI O VINĂ.
Recent, la Teatrul «Lucia Sturdza
Bulandra» din Capitală a avut loc
premierea piesei *Chițimia* a lui Ion
Băieșu. Cunoscut și prin antece-
dente ca umorist, lui Ion Băieșu, și
nu numai lui, această calitate rară a
spiritului i-a apărut în negru, atunci
cînd în timpul spectacolului lîngă
un actor a căzut un «Reflectorul»
televiziunii, ci un reflector propriu-
zis. Totul s-a terminat cu bine, în

sensul că n-a murit nimeni și n-a
fost nimeni accidentat.

DIN NOU SCHIMBURI DE
EXPERIENȚĂ, MAI ALES TEO-
RETICE. La sfîrșitul lunii martie a
avut loc în trei orașe din țară, Hune-
doara, Constanța și Brașov, «Pro-
gramul de pregătire a schimburilor
de experiență cu cantinele-restauran-
t». Dacă acțiunea în sine este
lăudabilă și, firește, necesară, nu în-
țelegem totuși de ce abia la sfîrșitul
acțiunii a figurat una care putea fi
chiar prima: Vizitarea cantinelor-
restaurant și a unităților anexe ale
acestora.

LA COMANDĂ ȘI FĂRĂ RE-
PARTIȚIE. I.L.L. Ciclop strada Pol-
onă numărul 9 poate asigura, așa
cum arătăm în titlu, firme și re-
clame luminoase; semne de circula-
ție; pavoazări, decorațiuni, orga-
nizări congrese, expoziții. Steaguri.

SPANAC. Nu întotdeauna spa-
nac este egal cu vax sau egal cu zero.
În comuna Harău, din județul Hune-
doara, pe o bună parte de suprafață
de teren, spanacul s-a dezvoltat vi-
guros și pînă acum de pe urma lui
s-au încasat 12 000 lei.

ȘTIRE. Știți ce sînt Ion și Nicu
Dolănescu? Doi flăcăi. Dar Maria
Ciobanu?... O Mărioară. Cel puțin
așa susțin așteptările celui mai recent
spectacol al lor.

SINCERITATE. Sîmbătă 6 apr-
lie chioșcul de răcoritoare de lîngă
Arcul de Triumf era închis deși tre-
buia să fie deschis. Motivul l-am
aflat citind afișul din vitrină: SÎNT
ÎN PARC. Sinceritatea aceasta laci-
nică face cinste autorului și comer-
țului în genere.

TOATE DRUMURILE DUC
LA ROMA. Acest lucru îl știe și
calul lui Florea Dorobanțu, din Cio-
cănăștii-Ilfov. El, calul, duce în fie-
care duminică o căruță cu pămînt
de flori pe strada sus-amintită. Pă-
mîntul de flori este o combinație
dintre frunze vechi de 5-10 ani și
bălegar de oaie. El costă cinci lei
caldărea.

NOI CĂRĂRI ÎN DELTĂ. De
la Oficiul județean de turism Tulcea
ne parvine plăcuta veste a organi-
zării unor noi trasee turistice în
împărăția apelor de la gurile bătrî-
nului Danubiu. Este vorba de tra-
seele de pe brațul Sf. Gheorghe și
de pe canalele Litcov și Dramov. Se
vor îmbogăți și ridică în calitate și
activitățile distractiv-instructive de
la punctele de sejur din Malnic,
Crișan și Ilgani.

DECENIUL TEATRULUI DIN
MEDIAȘ. Recent, au avut loc la
Casa de cultură a municipiului Me-
diaș o serie de manifestări prile-
juite de împlinirea a 10 ani de activi-
tate a Teatrului Popular. Între
alte a avut loc și o interesantă în-
tîlnire între redactorii revistelor
«Steeaua» și «Transilvania» și mem-
brii cenaclului literar «Octavian
Goga» din Mediaș.

EXPOZIȚIA MICILOR FILA-
TELIȘTI. Casa pionierilor din mu-
nicipiul Galați găzduiește în aceste
zile o interesantă și instructivă ex-
poziție filatelice organizată cu ajutorul
Asociației filatelice județene. Expo-
natele prezentînd teme din viața și
activitatea pionierească, reproduceri
de artă și peisaje din țară se bucură
de atenția micilor vizitatori, care
au astfel posibilitatea să-și îmbogă-
țească bagajul de cunoștințe gene-
rale, să-și dezvolte sensibilitatea și
fantezia.

UN ȘCOLAR — DOI POMI.
Cadrele didactice și conducerea or-
ganizației de pionieri din comuna
Sinca Nouă, județul Brașov, și-au
continuat și în acest an activitatea
patriotică de plantare a pomilor
fructiferi sub lozina «Un școlar —
doi pomi». Se apreciază că numărul
merilor, perilor, prunilor și altor
pomi fructiferi plantați în acest se-
zon va depăși cifra de 600 bucăți.

NECAZURILE CINEFILILOR
DIN HUȘI. Din cei 30 000 de lo-
cutori, cîți numără astăzi Hușii,
foarte mulți sînt amatori de cinema.
Din păcate, forurile locale și cele
județene nu prea țin cont de pasiu-
nea lor. La Huși funcționează un
singur cinematograful și acela într-un
local total necorespunzător.

URAREA LUI BALACI. La Pi-
tești, cu cîteva ore înaintea meci-
ului de fotbal juniori România-R.F.
Germania din preliminariile U.E.F.A.,
antrenorul echipei române, profesor
C. Ardeleanu, a primit o telegramă
în care scria: «Mult succes și califi-
care». Semna — Balaci, jucătorul
Universității Craiova, fost compo-
nent al lotului de juniori. Subliniem
gestul fotbalistului craiovean ale că-
rui urări au fost de bun augur.

EXPOZIȚIE GRIGORE MOI-
SIL. Nu demult, la Iași, în organiza-
rea Facultății de matematică-meca-
nică din cadrul Universității «Al. I.
Cuza», s-a inaugurat o interesantă
expoziție dedicată marelui matema-
tician român Grigore Moisil. Expo-
ziția cuprinde lucrări, fotografii,
facsimile, momente oglindind pro-
digioasă activitate științifică a celui
care a fost Grigore Moisil.

ASEMĂNAREA DINTRE FER-
MOARE ȘI DOPURI DE PLU-
TĂ. Știți, desigur, care este deose-
birea dintre cele două produse de
mai sus. Nu știți, însă, care este ase-
mănarea dintre ele în magazinele
bucureștene: nici fermoarele și nici
dopurile de plută nu se găsesc de
vînzare. Și asta cam de mulțșor
poveste.

INGINERII VORBESC LIMBA
FRANCEZĂ. Zilele trecute, la Clu-
bul artelor din cadrul Casei de cul-
tură a tineretului și studenților din
Iași a avut loc un reușit spectacol,
susținut de studenții Institutului Po-
litehnic, în limba franceză. Au fost
prezentate anecdote, recitări, sce-
nete, melodii de muzică ușoară și un
fragment dintr-o lucrare literară cla-
sică.

OMIZILE INVADEAZĂ OTO-
PENIUL. Comuna suburbană din
apropierea Bucureștiului este cunos-
cută nu numai pentru Aeroportul
 internațional care-i poartă numele,
ci și prin întinsele sale livezi de pomi
fructiferi. Din păcate, pomii din Oto-
peni au fost invadați în această pri-
măvară de omizi. Invazia a fost con-
statată, mai rămin de luat măsurile
de salvare, care cam întîrzie.

FESTIVALUL NATIONAL
AL ARTEI STUDENȚEȘTI. Se
află în plină desfășurare Festivalul
național al artei studențești, mani-
festare tradițională, intrată în cir-
cuitul principalelor evenimente cul-
tural-artistice ale anului, angajînd
în întrecere peste 4 000 de tinere
talente. Un vast ansamblu de man-
ifestări se va închide la 21 aprilie
cu un spectacol de gală dedicat celei
de a 30-a aniversări a eliberării patri-
e și celui de al XI-lea Congres
al Partidului Comunist Român.

INOVAȚII ȘI ECONOMII. În
cei zece ani de existență a Între-
prinderii de aluminiă din Oradea
s-au aplicat 294 de inovații și inven-
ții interne, care au adus economii
anuale în valoare de peste 13 mi-
lioane lei. Aluminiștilor orădeni, la
mai mare!

NOI ȚINEM DE METALO-
CASNICA. Așa și se răspunde la
Unitatea Bijuteria de pe Calea Vic-
toriei numărul 128 dacă vei cum-
păra o bijuterie, care și te dă amba-
lată într-o punguță de mărțșoare.
Nu ar fi mai bine ca să se dove-
dească mai multă grijă și pentru
forma de prezentare a atrăgătoare-
lor produse?

CHIAR CA LA MAMA
ACASĂ? În centrul orașului Foc-
șani, în gura pieței, cum se spune,
se află un buț pe a cărui firmă stă
scris «Ca la mama acasă». Într-ade-
văr, sugestivă firmă, invitîndu-l pe
treacător să intre. Din păcate, în
interior domnește dezordinea, este
murdar, totul e șifonat și vechi. Se
pare că mama responsabilului restau-
rantului cu pricina a fost vitregă.

CÎNTĂRE LA ZERO KILO-
GRAME! A venit de-a binelea primă-
vara și odată cu ea bătrînul parc
bucureștean al Cișmigiuului se re-
populează cu mii și mii de oameni,
amatori de verdeață, aer liber, miș-

care. Din păcate, gospodarii parcului
au uitat un amănunt. Marea majori-
tate a cîntarelor publice funcțio-
nează aiurea sau nu funcționează
deloc.

FRAȚI GEMENI ȘI PICTORI
AMATORI. Deschisă nu demult
în localul Casei de cultură a sindi-
catelor din Reșița, expoziția de pic-
tură a artiștilor amatori Doru și
Gheorghe Bucur s-a bucurat de un
deosebit succes. Prea puțini dintre
vizitatori știau însă că expoziții,
elevi ai Școlii populare de artă, sînt
frați gemeni.

REZERVAȚIE DE LĂCRĂ-
MIOARE. În plin codru, la Tălăș-
mani, în județul Galați, au loc in-
tense lucrări de amenajare a unei
rezervații de lăcrămioare. Nu peste
mult timp, în luna mai, aici urmează
să se organizeze o mare serbare
cîmpenească sub genericul «Chema-
rea codrului». Participanții la această
manifestare vor avea de mulțumit,
în primul rînd, elevilor Liceului din
Berești, care au răspuns cu prompti-
tudine la apelul de conservare și
ocrotire a rezervației.

CENAULUL «NICOLAE LEO-
NARD». Constituit în urmă cu o
lună, Cenaclul muzical buzoiian «Ni-
colae Leonard» se înscrie ca o intere-
santă manifestare culturală a orașu-
lui. Zilele trecute a avut loc o fruc-
tuosă ședință de lucru, condusă de
compozitorul Vasile Timiș, în cadrul
căreia au fost audiate cîteva lucrări
originale, bazate pe melodii din fol-
clorul local.

VREȚI SĂ PRIMII UN DAR?
Tînărul sculptor Iosif Benedek, pro-
fesor la Liceul de arte plastice din
Drobeta-Turnu Severin, a hotărît
să ofere orașului o statuie intitulată
«Eliberarea». Oferta a fost acceptată
cu mare bucurie de forurile locale.
În prezent, sculptorul are dificultăți
în realizarea proiectului din lipsa
materialului și a unui... sudor, care
să materializeze în tablă macheta.
Severineni, chiar nu vreți să primiți
un asemenea dar?

DIN NOU DESPRE POLUA-
RE. Rîul Bistra, din județul Caraș-
Severin, a fost multă vreme ocrotit
de pescari, flotația de la Rușchița
constituind o sursă de poluare care
ucidea peștii. Prin grija forurilor
locale, situația s-a remediat, dar
pescarii nu au nici în prezent mai
mult noroc. Secția de bare trase a
Întreprinderii «Oțelul roșu» con-
tinuă să polueze apele rîului. Pînă
cînd?

SPECTACOL STUDENTESC
INTERNATIONAL LA POIA-
NA MARE. Sîmbăta trecută, fru-
moasa comună doljeană Poiana Mare
a fost gazda unui inedit spectacol
folcloric. Un grup de studenți din
Columbia, Ecuador, Mexic, Panama
și Peru care invață la Universitatea
din Craiova au acceptat invitația
harnicilor cooperatori din Poiana
Mare și — după ce au vizitat Fabrica
de produse lactate, liceul și sana-

toriul din localitate — au oferit un
interesant spectacol de cîntece și
dansuri. Un moment important al
vizitei l-a constituit parcurgerea ex-
poziției festive, organizată în incinta
liceului, cuprinzînd aspecte din tim-
pul vizitei tovarășului Nicolae
Ceaușescu în unele țări din America
Latină. Poinărenii au repetat invita-
ția, iar oaspeții s-au declarat încîntați
să revină în mijlocul țărănilor din
această frumoasă comună doljeană.

și în „car“, și în căruță ?

Nu cunosc exact mecanismul în urma căruia cîntăreții dobîndesc atestatul ce le îngăduie să profeseze public meseria. Din cîte știu, unii primesc atestarea pentru muzica ușoară, alții pentru cea populară, după cum și la Uniunea compozitorilor membrii sînt grupați în diferite categorii (muzică simfonică, de mase, ușoară etc.) Această subîmpărțire se poate urmări foarte limpede și la concursurile TV în care candidații sînt prezentați în categorii distincte (Floarea din grădină, Steaua fără nume), după cum e și normal. Din motive lesne de înțeles, amestecul nu e de dorit. Cîntărețul de muzică ușoară interpretează lucrările așternute pe hîrtie de compozitor, el trebuie obligatoriu să cunoască scris-cititul muzical, după cum trebuie să învețe a cînta, cu un profesor de specialitate. Transmisă prin tradiție orală, muzica populară se conduce după cu totul alte legi. Experiența a dovedit că, în această materie, profesorul nu își are rostul. Ba, de multe ori, mi-a fost dat să constat măsura în care cîntăreților de muzică populară le-au dăunat profesorii de canto. De curînd, am avut prilejul să ascult o cîntăreață care a studiat conservatorul. Fată de țaran fiind, învățase încă din copilărie cîntece deprinse de

la părinți și de la bătrîni din sat, cîntece interpretate de ea în cel mai pur stil, autentic, cu acea tehnică vocală specială, caracteristică nescriselor canoane ale regiunii. Absolvind cea mai înaltă școală muzicală, ea s-a angajat în diferite formații de coruri profesionale, unde, firește, se cere ca vocea să fie cultivată. Cîntecele învățate odinioară în sat nu mai sună însă ca la început, interpretarea era mai «domnească», afectată, nepotrivită. Cu multă greutate am determinat-o să revie la felul țărănesc de cîntare. Era tare mulțumită dar mi-a mărturisit că, după asimilarea tehnicii clasice de canto, execuția inițială, naturală, i-a cerut mari eforturi, obligînd-o să-și forțeze coardele vocale. Mă gîndeam la acele cîntărețe populare pe care le-am cunoscut în trecut (Maria Lătarețu, de pildă), care nu răgușeau, cîntînd la cîte o nuntă trei zile și trei nopți în șir... Fenomenul, asemănător, l-am urmărit și la mulți cîntăreți de muzică populară, care, angajați la teatre de revistă, și-au schimbat felul natural de emisie a vocii din pricina îndrumărilor greșite primite. Din această pricină sînt de părere că utilizarea lor în teatre trebuie făcută cu multă grijă, fără a li se impune o interpretare și o tehnică vocală ce n-au nimic

comun cu felul de exprimare muzicală al poporului. Tot din același motiv, socot dăunătoare includerea de romane sau a altor genuri de cîntece în repertoriul cîntăreților de muzică populară. Dintr-un neînțeles snobism, această nouă modă a cam început să facă ravagii. Neînțelegându-și menirea, unii cîntăreți profesioniști ai folclorului, de cum se căpătuiesc, doresc, cu orice chip, să abordeze și alte genuri muzicale. Li se pare pesemne că e mai nobil așa... E drept că multe romane au devenit «populare» în sensul că s-au răspîndit pe o scară foarte largă. Scrisă însă de un compozitor, romanța nu are nimic comun cu folclorul. Niciînd muzicii populare nu i s-a acordat o mai mare cinste și un rol mai mîndru. Prezentată pe cele mai impunătoare scene, ea este oferită azi orașenilor altcum decît în trecut, cînd era consumată la cîrciumă, în mirosul «grătarului special». Introducerea frauduloasă a unor piese nefolclorice în repertoriul cîntăreților profesioniști nu este sănătoasă. Ce oare apărăm noi, luptînd pentru promovarea cîntecului popular autentic? De ce, oare, unii din compozitorii de muzică ușoară caută să corupă pe cîntăreții de muzică populară, ispitindu-i să le cînte compoziții dedicate lor? Nu există destui cîntăreți de muzică ușoară? Cu cît cutare cîntăreț ajunge «vedetă» a cîntecului popular, cu atît avem mai mult obligația de a veghea, împiedicîndu-l să-și introducă

în repertoriu alte genuri de cîntece. drept sau pe nedrept celebru, el are neînchipuit de mare, de a influența satești de ascultători. Să-și cînte de ce i-a dat prilejul consacării. Să puțin ațta recunoștință geniului populară căruia și-a croit un nume și, cinstit, o bună stare materială.

Cît privește pe acei domni compozitori foarte puțini) care își fac socoteli, căutînd să tragă foloasele exercitate de unii cîntăreți cunoscuți populare, în scopul de a-și răspîndi îi rugăm frumos să-și vadă de treabă bine să le aducem aminte de atitudine lor lor din trecut, care, în marele respect, cunoașterea, păstrarea și perpetuarea au luat generoasă inițiativă de a pune ție o parte din drepturile ce li se cu scopul întemeierii și îmbogățirii a folclor a Societății compozitorilor. Nu le cere astăzi asemenea scarificii, de apărare patrimoniului național, li împune o atitudine decentă, cel puțin în care înțeleg să-și facă deverul mărfii

Mentalitatea șuşanelei n-are ce căuta muzicală a zilelor noastre.

Hari Bl

roman serial

niște țărani (6)

Fusese poftit pe un scaun în fața biroului și îi făcea plăcere că stă, în sfîrșit, de vorbă cu «cineva», deși undeva, în sufletul său, în ungherul cel mai ascuns, teama, o teamă nelămurită, își făcuse un anume loc și mai ales o anume neîncredere pusea brusc stăpînire pe el în fața «bunăvoinței» aceluia maior care îi și dăduse mîna, o mîna cam în doi peri, dar o mîna întinsă ca la o cunoștință, ceea ce iar îi făcu plăcere lui Năiță. Îi îngrijora însă fără să știe totuși de ce faptul că acel ofițer se arăta obosit și neinteresat, parcă, de «cazul» lui, spre deosebire de ofițerii tineri cu care venise el și care erau destul de ai dracului și de hotărîți, astfel încît parcă de la ei știa la ce să se aștepte, în timp ce acesta, care se uita mereu pe fereastră și din cînd în cînd ridica receptorul telefonului și răspundea plictisit unor apeluri insistente zicînd mereu «și ce vă grăbiți așa? Noi nu trebuie să ne grăbim; noi sîntem la putere, noi sîntem calmi». «Sigur, adăuga apoi, sigur, sîntem la putere și sîntem calmi» și punea receptorul jos și se uita la Năiță din nou cu aerul că atunci îl vedea pentru prima dată și că habar nu avea ce e cu el acolo.

— Ei, începu el, pentru a nu știu cîta oară, pentru că nu apucase încă să asculte răspunsul lui Năiță Lucian din cauza telefonului care suna «în neștire, domnule, cine dracu' tot suna, nu știu, și omul era clar că n-avea chef de ei, era calm și vrea să-și vadă de treaba lui», adică «de el» de Năiță, iar el, Năiță, se pregătise de vreo patru-cinci ori să răspundă dar cum să deschidă gura, iar suna telefonul și el își lua un aer înțelegător și complice la agasarea maiorului care într-un rînd îi și surisese, parcă scuzîndu-se, către el «asta e situația», dar lui Năiță frica îi pătrundea și mai tare în suflet, pe măsură ce maiorul îl lua pe el și mai prietenește drept martor la soarta nenorocită care nu-l lăsa să vorbească liniștit cu acest țaran.

Năiță își luase și el o înfățișare anume, din care trebuia să reiasă că era pregătit să descurce toate întrebările maiorului, întrebări pe care, de asemenea, era cu viclenie pregătit să le asculte cu cea mai convingătoare uimire.

Avea o față trasă, pămîntie, îi crescuse barba și trecînd pe un coridor, prin fața unei oglinzi cît tot peretele, observase că îi și albeste barba nițel, sau nu apucase el, pînă atunci, să bage de seamă că și barba începuse să-i încărunească, îl arăta mai bătrîn decît era, ori mai îmbătrînit. Era a treia zi de cînd fusese adus la țîrg, la raion, mașina trăseuse într-o curte cu porți înalte, el uitat cîteva ceasuri într-un birou pustiu, apoi trambalat de la unii la alții, toți ocupați să-l întrebe ce politică a făcut, în trecut, la care el răspundea mereu «n-am făcut tovarășe, fiindcă a început războiul și nu era ca acum cînd te întrebă toată lumea ce politică faci dumneata. Te trimitea pe front și aia era politica, scăpai, reușeai în politică, nu scăpai, nu te mai întrebă nimeni nimic, cine dracu să te mai întrebe?» «Tovarășe, zicea cîte cineva, dumneata să răspunzi limpede, ce politică ai făcut în trecut», iar Năiță se uita la acel cineva cu o uimire neprefăcută și continua imperturbabil: «Tovarășe, eu sînt limpede, politica mea a fost războiul. Altă politică n-am făcut». «E clar», confirma acel cineva, și scria ceva

foarte mărunt pe o coală albă ca de cerere și i-o dădea lui Năiță să semneze. Însă acesta nu semna, și toată povestea pornea de la început cu altcineva. Către seară zilei cînd fusese adus la raion, Năiță Lucian se trezise împins pe niște scări de pivniță și lăsat să doarmă într-un subsol amenajat special, cu două paturi de fier cu saltele de paie și cu o cană de tablă roșie, plină de apă, la cap. Se sculase, a doua zi, destul de obosit de atîtea întrebări la care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut. În încăperea care el avea impresia că răspunsese foarte clar și foarte convingător deși cei cărora le răspundea păreau foarte neconvînși și foarte neîncredători, fapt ce îi îndreptătea totuși, își închipuia Năiță Lucian, să o ia mereu de la capăt și să îl piseze cu politica și mai ales cu cine mai făcuse el politică, în trecut.

oi la preistorie u a sări colul XXI!

TĂRI ROMĂNEȘTI, PE LINIA PREOCUPĂRI MONDIALE, ESTESC O REVOLUȚIE ÎN TRANSPORTURI

ai simplu decât un tramvai, nimic
icat decât un motor de tramvai. Nu
o știe oricine a demontat un ase-
tor. Adevărat, în principiu totul e
banal din funcționare ca motor,
principiile cunoscute încă din
mentară. Dar ce presupune aceas-
strucție complicată: colector, perii,
conductoare, roți dințate — una
axul motorului, cealaltă fixată de
bele în continuă mișcare. Tocmai
roțile trebuie închise într-o cutie
e protecție, cu baie de ulei. Nu e
aginat cât de dificilă este, în aceste
treținerea; în fiecare zi se curăță
se schimbă periele etc. Probabil
atea celor care merg cu tramvaiul
această toaletă zilnică obligatorie.
i vorbi de alt dezavantaj evident:

exemplul de mai sus doar fiindcă
ai simplu, primul care îți vine în
motoare rotative similare se fo-
te tot: la locomotive, mașini-unelte,
e, aspiratoare de praf, mașini de
fond, o mare parte din civilizația
secolului nostru se sprijină tocmai
l rotativ.

AM INTRAT ÎN ERA VOARELOR FERMECATE

se pare că, pe nesimțite, am intrat
eră: aceea a motoarelor liniare,
profunde, încă greu de precizat în
oarea lor. Despre noul ev al teh-
reținem cu inginerul Lorin Cante-
lucrări la Institutul politehnic
iltatea de electrotehnică, teoretic-
perimentator asiduu al acestor

mul rînd, de ce liniare?

oarcem din nou la linia de tramvai,
cea obișnuită. Închipuți-vă, exact
două șine, o a treia, din aluminiu
ru, foarte subțire, lată doar de 5-6
tă de 40-50 cm. Ea nu joacă nici
sustinere, neavînd nici un punct
t cu vehiculul de deasupra. Cît
otorul propriu-zis, el este ca o șă
că șina subțire fără s-o atingă,
r unui magnet-potcoavă în inte-
a se așază o bară de fier. Repetăm:
le atingere, nici o piesă în mișcare.

de față în locul unui magnet per-
formă de potcoavă avem — fixat
- un electromagnet, care induce în
și electrici. Curenții se induc doar
și șina nu «curentează», nu prezintă
col pentru trecători — și interacțio-
lectromagnetul, creînd o forță de
de-a lungul șinei. Iată deci cum se
propulsia fără vreun punct de
c, fără angrenaje, fără roți dințate,
ulei. Firește, o roată există căci
ul nu s-ar urni din loc, dar nu are
oare: pur și simplu, pe ea alunecă
semănîndu-se astfel, dacă vreți,
de trotinetă.

chiar și această unică roată va
ocuită în viitor cu o pernă de aer
tică. Atunci vom intra în era covoă-
cate, a vehiculelor în mișcare...
t nici o piesă în mișcare!
le sistemului de transport schițat
nt numeroase și evidente, iar cer-
plan mondial se dezvoltă vertiginos
menu. Azi poate nu există în lume
orator electrotehnic care, sub o
alta, să nu-și pună probleme le-
zvoltarea motoarelor liniare. Deși
se cunosc încă din 1885, abia în
problema s-a pus frontal și doar
965 s-a trecut la fapte.

ă la vastitatea aplicațiilor posibile:
pendate, transport uzinal, mașini-
tuare rulante etc., etc. Gîndiți-vă
ile ce s-ar realiza datorită simpli-
mului de acționare, reducerii în-
și exploatații mai lesnicioase, fără
a eliminarea zgomotului și a po-
e avantaje: noul motor folosește
ernativ, deci dispăre necesitatea
lor; în plus, se elimină curenții
care rătăcesc de la liniile de tram-
nd în pămînt, corodînd, electrolitic,

conducele de apă și de gaz metan, cablurile
telefonice subterane etc.

Fiindcă relatarea noastră a început de la
tramvai — arată inginerul Cantemir — trebuie
precizat că tocmai acest mijloc de transport
va fi cel mai puțin afectat de concurența mo-
toarelor liniare. În adevăr, acestea nu sînt
eficiente la vehiculele care staționează des și
circulă pe străzi înguste și întortocheate, ci
pot deservi, în cele mai bune condiții, axele
de circulație drepte și largi.

BUCUREȘTI-PLOIEȘTI, DAR ALTFEL

«În lașul nostru — reflectează interlocutorul
nostru — o asemenea linie ar lega Fabrica de
antibiotice de zona industrială a orașului,
de-a lungul Bahluiului. Aș vedea, de ase-
menea, o linie similară între București și
Ploiești, între Arad și Timișoara sau pe li-
toral, între Eforie și Mamaia, de exemplu.
Dealtfel pe litoral, în afară de rolul ei pur
utilitar, linia ar constitui și un colosal punct
de atracție turistică.

Un motor liniar combinat cu un motor pe
pernă de aer! Nu sînt necesare cuvinte bom-
bastice pentru a descrie interesul unui ase-
menea vehicul. Și să nu credeți că din punct
de vedere teoretic el este un vis îndepărtat.
Dimpotrivă, totul s-ar putea realiza în decurs
de șase-șapte ani. Firește, traseele pe care
le-am citat mai înainte sînt imaginare. Am
vorbit ca om de știință, nu ca edil. Ele vor
deveni însă tehnic posibile peste cîțiva ani.

Nu vreau să afirm prin aceasta că nu mai
există probleme grele de rezolvat, atît pe plan
teoretic cît și practic. Tocmai de aceea își
bat capul specialiștii pe toate meridianele
pămîntului!

Și la noi în țară, în afară de institutul nostru,
se fac cercetări la institutele politehnice din
Timișoara și din București, la Brașov, Galați,
Cluj... Problemele au devenit atît de familiare
încît nu mai puțin de zece studenți de-ai
noștri abordează, în lucrările lor de diplomă,
motorul liniar.

Cum am arătat, ideile mai sus-menționate
sînt cunoscute pe plan mondial, în lumea
specialiștilor. Firește, eu personal și alți
cercetători români avem unele idei și soluții
originale, dar nu am socotit necesar și util
să mă opresc asupra lor, ci doar să prezint
cadrul general, care, sînt convins, va interesa
pe cititorii *Flacării*»

NU SE ROTEȘTE NIMIC, ȘI TOTUȘI SE MIȘCĂ

Cercetările au depășit faza teoretică. La
lași s-a construit o linie experimentală de
45 m, în cadrul Întreprinderii de Transport
Comunal. Studenții, lucrînd umăr la umăr cu
muncitorii, au terminat linia în două luni.
Iată încă o dovadă palpabilă — minoră, dacă
vreți, dar palpabilă — că motoarele liniare
devin încet, încet, o realitate.

Au venit vatmani să privească noul «tram-
vai».

— Nu e nici un motor înăuntru!
— Motorul este dreptunghiul acesta de
metal...

— Nu se rotește nimic!
— Și totuși merge!

Desigur, cei 45 metri de la lași sînt modești,
dar viitorul noului tip de motor nu este de fel
modest. O veți constata poate și dumne-
voastră cînd veți lua superexpresul liniar
Ploiești-București...

Ciudată este istoria tehnicii. Inventarea roții
a reprezentat o adevărată revoluție în istoria
umanității. Se poate oare imagina dezvoltarea
străvechilor civilizații fără banala roată? Fi-
rește că nu. Și iată că acum ne îndreptăm,
în mod paradoxal, înapoi spre preistorie: la
urma urmei, în acele timpuri pierdute în ne-
gura vremii, înainte de inventarea roții, trans-
porturile nu se efectuau oare prin *glisare*?
Iată-ne deci proiectați înapoi la punctul de
pornire, pentru a sări mai bine înainte, în
secolul XXI.

Lionel NIȚESCU

... și o altă noutate ieșeană: stație automată de cartare

Instalații automate de cartare mai există
în lume. La noi însă cea brevetată de studen-
tul ieșean Gheorghe Bălan este prima. De-
altfel, chiar față de instalațiile similare din
străinătate invenția compatriotului nostru pre-
zintă o doză de inovitate.

Cartatorul automat al lui Bălan este un sis-
tem mecanic cu comenzi electronice (pe bază
de circuite integrate), ceea ce face ca funcțio-

narea lui să fie silențioasă. Tocmai de aceea
operatorii de la poșta din Paris, să zicem, vor
avea toate motivele să-i invidieze pe colegii
lor din Iași, care nu vor avea de suportat va-
carmul produs de pocnetele electromagne-
ților. Altă noutate este sortarea coresponden-
ței în etape succesive. Avînd la bază acest
principiu, instalația concepută de Gheorghe
Bălan ocupă un spațiu relativ redus, deși
nu are un randament mai mic de 40 000 scri-
sori pe oră, cît este performanța medie pe
plan mondial; de asemenea ea poate fi reali-
zată în variante constructive de dimensiuni
mai mici sau mai mari, pe baza aceleiași
scheme, la care se adaugă sau se scad etape
de sortare. În plus, această invenție romă-
nească elimină necesitatea standardizării pli-
curilor folosite în corespondență, inevitabilă
la instalațiile existente în alte țări. Vom putea
folosi deci aceleași plcuri și atunci cînd
scrisorile noastre vor fi triate automat.

În susținerea valorii acestei invenții există
și un argument de natură economică, de cea
mai mare importanță. Instalația poate fi con-
struită exclusiv din materiale și piese de pro-
ducție românească. În ce privește costul,
lucrurile sînt rezumate de inventator în două
cifre esențiale. Un cartator automat din im-
port ar costa, la volumul de trafic poștal al
Capitaliei, 2-3 milioane de lei valută. La același
volum de trafic poștal, instalația Bălan necesi-
tă investiții de numai 400 000 lei. Chiar dacă
acest cost estimativ se va dovedi în practică
ceva mai ridicat, avantajul economic al apli-
cării invenției tot rămîne indiscutabil.

Pînă acum, drumul tinărului inventator din
lași pare a fi scutit de avatariile despre care
se vorbește atîta. Cererea de brevet (titular
Universitatea A.I. Cuza) depusă la 8 noiem-
brie 1973, ora 11,00 a fost aprobată relativ
repede, la 24 ianuarie 1974. Autorul ține să
sublinieze ajutorul dezinteresat, dar substan-
țial, primit din partea inginerului Sorin Pă-
trașcu de la O.S.I.M. în redactarea și alcă-
tuirea operativă a dosarului. Și la facultate
s-a bucurat de înțelegere și sprijin, a putut
chiar să facă experiențe de verificare prac-
tică, realizînd un model la scară redusă al
cartatorului său automat.

Acum urmează să se facă și aplicația prac-
tică a invenției. Poșta din Iași, dacă totul
merge bine, va beneficia curînd de cartarea
automată a corespondenței. Instalația va fi
realizată de un colectiv de cadre didactice
și studenți, în baza contractului (semnarea
lui a fost amînată, pînă la sfîrșitul acestei
luni, doar pentru ca studentul Gheorghe
Bălan să își poată termina examenul) dintre
Universitate și Politehnică, pe de o parte, și
D.J.P.T.-Iași, pe de altă parte. Aproape îmi
vine să exclam: e prea frumos, să fie adevărat!
Iar dacă aș întreba de ce Ministerul Poștelor
și Telecomunicațiilor nu preia și nu intro-
duce în toată țara această invenție, ar însemna
să exagerez, pretinzînd perfecțiunea. Poate
că cei de acolo așteaptă verificarea practică
și poate că bine fac. Oricum, lucrurile par să
se afle pe calea cea bună, și atunci să nu
exagerăm cu exigența, cînd știut este că atîtea
invenții valoroase rămîn cu anii ignorate și
nefolosite.

Cu riscul de a-l nemulțumi pe secretarul
de redacție (dator să drămuiesc spațiul
revistei), voi adăuga cîteva fraze nelegate
de tema articolului, despre acest om tînăr,
care de pe acum face mult mai mult decît
obișnuitul. Vorbînd cu colegi de-ai lui, aflu
că este admirat și poate chiar iubit la facul-
tate și la cîmin. Mai aflu — și convorbirea
avută cu el îmi confirmă — că el contrazice
clasica imagine a tinărului studios și harnic,
a omului de știință cu capul în nori, ducînd
o viață austeră. Nu, lui Gheorghe Bălan nu-i
sînt străine cele lumești. Îi place tenisul,
muzica simfonică și muzica pop, se bucură
de multe lucruri ce plac tinerilor de vîrsta lui,
este îndrăgostit de o colegă din anul III, își
iubește orașul, cultivă literatura, are simțul
umorului. Ca student eminent, i se oferă
perspectiva de a lucra în Capitală, dar lui i-ar
fi drag să trăiască la Huși, sau... măcar la
lași. I-am spus că mi-a făcut plăcere să-l
cunosc și sînt sigur că a luat-o drept politete.
Vreau să-l asigur că se înșală.

Mircea FODOREANU

aventurile kilowaților navetiști

«...Eu rămîn dascăl pentru ei, chiar dacă
aceasta nu este, *stricto sensu*, o sarcină de servi-
ciu. Atît în interesul lor, al foștilor mei stu-

denți — care acum sînt cadre tehnice sau de
conducere — cît și al actualilor studenți, pentru
care colaborarea e un excelent prilej de a pă-
trunde, anticipat și foarte concret, în proble-
mele viitoarei lor profesii».

Stau de vorbă cu doctor inginer Traian Gio-
san, conferențiar la facultatea de electrotehnică
a Politehnicii din Iași. Îl întreb dacă, pe lîngă
aspectele educative, conducerea dintre foștii
și actualii lui studenți aduce și foloase practice.
Aduce, și încă mari. Un exemplu. Tema intitula-
tă «Optimizarea exploatații rețelei de energie
electrică», abordată de o grupă din anul III
electromecanică, la cererea I.R.E.-Iași. Studenții,
în colaborare cu foștii studenți, au făcut măsură-
tori amănunțite în diferite puncte ale rețelei.
Rezultatele măsurătorilor au fost transformate
în ecuații și programe de calcul pentru alimen-
tarea computerelor. În acest punct, acțiunea de
integrare învățămînt-cercetare-produție, ini-
țiată și condusă de conferențiarul Traian Giosan,
s-a lărgit, prin participarea unui grup de studenți
din anii II, III și IV ai facultății de matematică de
la Universitate deoarece pentru rezolvarea te-
mei era necesar un imens volum de calcule.
Ulterior, rezultatele furnizate de computer
au fost reperlucrate în date concrete și s-au
tras concluziile.

În felul acesta au fost depistate pierderi nea-
șteptat de mari în funcționarea rețelei, cu con-
secințe economice îngrijorătoare. Din fericire
unele din aceste pierderi sînt evitabile, iar
celelalte pot fi reduse la minimum, și aici apare
aspectul constructiv al acțiunii, care nu-și pro-
punea doar o critică sterilă... Kilowații care
parcurg prin rețea drumuri mai lungi decît e
necesar se scumesc din ce în ce mai mult, iar
uneori se ajunge chiar la situații incredibile
cînd mii și mii de kilowați tac o naveta absurdă
pe traseul de pildă, Roman-Iași-Vaslui-Roman,
cu pierderi însemnate de energie pe parcurs.
Soluția propusă de colectivul Giosan este auto-
matizarea și conducerea exploatații rețelei elec-
trice prin calculatoare de procese. Au și fost
realizate și experimentate instalații cu compu-
tere specializate care urmează a fi montate la
fiecare post al rețelei și conectate la un compu-
ter central. Acesta semnalează prompt orice
deficiență sau chiar intervine automat, reglînd
funcționarea rețelei. Cheltuielile necesare ar fi
mai mici decît pierderile existente și nici nu
implică import de piese.

Ar mai trebui să se găsească niște forme mai
eficiente de cooperare în domeniul finanțării
lucrărilor, între Ministerul Energiei Electrice
și Ministerul Educației și Învățămîntului, pentru
ca această acțiune importantă pentru economia
națională să fie dusă la bun sfîrșit. Deocamdată,
este rezolvat doar aspectul științifico-tehnic.
Au cuvîntul contabilii.

M.F.

ideea cu nr. 74807

La Galați, poate și în alte locuri, dar în mod
special în primul nostru port danubian, con-
structorii de locuințe, pe lîngă satisfacțiile înre-
gistrate în urma unor mari realizări, au avut și
neazuri: în zidurile unor blocuri noi pe care
ei le-au înălțat s-au produs fisuri. Crăpăturile
respective provocau mari neplăceri noilor loca-
tari și puneau chiar sub semnul întrebării mo-
dul de recepționare a clădirilor. Se pare însă —
după cîte aflăm la Institutul de cercetări în
construcții și economia construcțiilor (INCERC)
— că asemenea grave neplăceri ar putea fi în
viitor evitate. Și aceasta datorită unei idei (pro-
punerea de invenție înregistrată sub numărul
74807 la Oficiul de stat pentru invenții și
mărci — O.S.I.M.), aparținînd unui tînăr spe-
cialist al institutului, inginer Nicolae Răduinea.
Despre ce este vorba? Sînt anumite zone din
țară, în special în lunca Dunării, unde infiltra-
țiile abundente de apă într-un teren macro-
poric, aflat sub clădire, afectează soliditatea
fundațiilor — în special la blocuri cu mai multe
etaje. În ultima vreme s-a ajuns la soluția
fundațiilor cu piloți executați din pămînt com-
pactat cu ajutorul unor instalații speciale. Cu
toate acestea, în timpul lucrărilor se produce
uneori și o împingere pasivă a pămîntului ceea
ce conduce la o abatere de la verticală a unor
piloți, abatere care poate ajunge pînă la 15 grade.
Inginerul N. Răduinea a găsit soluția care să
îndrepte lucrurile: este vorba de o schimbare
radicală a ordinii clasice în care sînt executați
piloții de pămînt compactat, precum și de o
modificare în metoda de lucru a instalațiilor
mecanice. În felul acesta nu se vor mai înregistra
devieri de la verticală a piloților, și drept
urmare se va realiza o temelie sănătoasă peste
care se pot înălța zece etaje. Procedeu ingine-
rului Răduinea a fost experimentat recent la
Galați, pe un teren din cartierul Dunărea
(microraiounul 20), în prezența unei comisii de
specialiști de la Trustul județean de construcții
și de la Institutul de proiectare din localitate
și, după cîte ni se spune, cu rezultate bune.

bruxelles: nuntă de argint

Evenimentul a trecut aproape neobservat. Bătrâna Doamnă și-a celebrat nunta de argint la reședința sa din capitala Belgiei. Se credea că ceremonia de la 4 aprilie se va desfășura cu strălucire și fast, telegrame și flori, felicitări și chiar salve de tun.

Dar împlinirea unui sfert de veac de la însoțirea Alianței Atlantice cu Destinul Europei s-a consumat ca un fapt divers. Au lipsit Marii Cavaleri, au lipsit invitații de onoare, au lipsit discursurile, atmosfera fiind atât de săracă și sumară încât puțini s-ar fi mirat de absența Bătrânei Doamne însăși.

S-a dat vina pe pregătiri. Unii slujitori ai Bătrânei Doamne ar fi dorit ca sărbătorita să nu apară în uzuala-i uniformă militară, ci într-o rochie neagră, de diplomat. Alții au răspuns că domnia-sa n-are nici o legătură cu diplomația, așa încât să îmbrace uniforma care a consacrat-o. Unii slujitori au condiționat participarea la ceremonie de consimțământul celorlalți la o declarație de principii prin care să se renunțe la unele principii și nu numai declarativ. Ceilalți au apreciat că nu-i cazul să-și întocmească testamentul politic și că Bătrâna Doamnă nu duce, în definitiv, lipsă de hirtii.

În anturajul Bătrânei Doamne se afirmă, însă, că ceremonia ratată din 4 aprilie n-ar fi avut doar rațiuni protocolare. «Pare încă în putere — declară o sursă — dar chipul i-a devenit schimonosit, obosit și ridat. Îi tremură vocea, îi tremură brațele, îi tremură genunchii. Vorbește tare, dar nu convinge, promite, dar nu o crede nimeni, amenință furioasă, dar nu inspiră ascultare. E cam pe ducă.»

Sursele afirmă că, odinioară, Bătrâna Doamnă îi reunea când vroia pe cei 16 slujitori — «copiii» ei — cum îi numea cu nedismulată tandrețe. Ședea în capul mesei, dicta, hotăra, fără replică. «Copiii» erau (sau păreau) ascultători, devotați trup și suflet mamei lor improvizate. Dar a trecut timpul, și timpul ăsta necruțător cu vechiul, improvizatia și absurdul a început să-i joace feste.

Mai întâi «copiii». John, mina ei dreaptă, cel mai mare dintre fii, a dat de înțeles că or fi ei toți slujitorii egali, dar unii pot fi mai egali decât alții dacă împrejurările permit, iar el, John, să fie cel mai egal dintre toți! Așa încît, vocea lui e vocea lui Dumnezeu, iar porunca lui e porunca cerului și a lumii. Jean a ripostat că asta-i presiune, e șantaj, că fiecare are dreptul să fie stăpîn la el acasă, ceea ce a dus la o ceartă în toată legea, și cine nu știe că cea mai crudă și teribilă ceartă e cea care se iscă între frați. Johann a cerut conciliere și a argumentat atât de tare că l-a infuriat pe primul și l-a iritat pe al doilea. Discordia a luat asemenea proporții că de-abia s-a observat cum Joao se întoarce desculț și cu uniforma ciuruită din expedițiile lui africane, pe care Bătrâna Doamnă le încuraja cu surisuri și tancuri. Vacarmul era destul de încins, dar tot s-a auzit glasul lui Yannis plîngîndu-se că frații se amestecă în treburile sale și că avioanele Bătrânei Doamne, aflate în manevre comune, iscodesc cer străin.

În anturajul sărbătoritei s-a spus chiar că unii slujitori au început cam de mult să se jeneze de Bătrâna Doamnă; nu numai că la mari și importante reuniuni n-au invitat-o, dar au evitat chiar să vorbească de existența ei, considerînd-o ca un strigoi din perioada numită — tot de un slujitor al Bătrânei Doamne — «războiul rece».

Ceea ce e și mai grav — consideră sursele — e că Destinul a cam părăsit-o. John sugerase s-o ia de la capăt, angajîndu-se să o trateze de toate bolile și metehnele, să-i dea o nouă vigoare. «Și-a găsit doar nașul!» — spun însă, zîmbind, sursele.

Ion CÎRJE

CRONICA DE TREI SECADE

alt poem între cer și pămînt

După cum anunță, la 24 martie, «Scinteia»/ La mijlocul lui martie '74, după 5 ani de zile, / a plouat, în sfîrșit, acolo, în estul Etiopiei, / între Marea Roșie și platourile regiunii Wollo, / pe teritoriul de 77 000 km patrați al tribului Danakililor, / a plouat prea tîrziu, mult prea tîrziu, / oile, caprele, turmele Danakililor / au murit de mult, ca și vinatul cîmpurilor aride, / pe fiecare stîlp de telegraf al unicului drum / care leagă Bombolcha de portul Assab, / stă viu un uliu, / veghind întinderile pe care / Danakilii au ridicat mormane de pietre peste / mormintele celor îngropați, / pentru ca hienele să nu / dezgroape morții, / comandantul regiunii, numit Teffera, / zice că nu s-au putut număra morții, / acestia sînt atît de

mulți, între 30 și 50 pe zi în zonele / unde dinsul poate pătrunde cu jeep-ul, / într-un loc unde trăiau 130 000 de oameni / în doar 4 luni au rămas 47 000, am văzut / oameni care lungeau pămîntul pentru un strop de apă, / oameni care au murit cu noroi în stomac, / sectorul meu e acoperit cu noi morminte, / supraviețuitorii și-au vindut armele, / ceea ce nici un Danakil nu o face decît în cazuri disperate, / au pierdut totul, / se sting, dispar, vegheați doar de ulii, / așteptati doar de hiene, / sint Danakilii care merg cite 5 zile din adîncul regiunii / pînă la drumul mare — unde sint instalate / campamente cu apă și grîne — cite 5 zile / pentru un pușn de griu și o gură de apă, / dar noi nu putem salva decît pe acei aflați la maximum 5 kilometri de noi, / nu putem ajunge la cei din interiorul zonei, / majoritatea, cei care mor acolo, în interior, / departe de șoseaua Bombolcha — Assab, / iar eu, care n-am rude printre Danakilii, / și care recunosc că azi aș fi putut să vă spun / lucruri mai vesele*, / iertați-mă, iertați-mă, / iertați-mă dar am și eu un interior, / o zonă interioară, / de unde am alungat hienele, / dar mi-a fost / imposibil să alung de acolo obsesia (așa sint eu făcut) / pentru soarta Danakililor necunoscuți / care, cine știe dacă / au auzit vreodată Mozart, / cel care din telegraf în telegraf, / din ziar în ziar / îmi veghează suveran această zonă interioară / la care nu pot renunța.

Radu COSAȘU

* ...de pildă, mă gîndeam să scriu despre puterea pe care oamenii o mai au de a mai face farse cu ocazia zilei de 1 aprilie. Au fost citeva foarte reușite.

CRONICA EVENIMENTELOR INTERNATIONALE

la geneva

S-a încheiat o etapă importantă a celei de a doua faze a conferinței pentru securitate și cooperare în Europa. Delegațiile celor 35 de țări participante au luat, începînd cu week-end-ul trecut, o pauză de două săptămîni, pentru a analiza acasă, în liniște, cu guvernele lor, progresele înregistrate pînă acum și ce mai este de făcut pentru a da o formă definitivă proiectelor de documente care urmează să fie adoptate de conferința în cea de a treia etapă a ei, ce va avea loc, probabil, în cursul acestui an, la nivelul cel mai înalt.

Faza a doua a conferinței, așa-numită «tehnică», începută cu aproape șapte luni în urmă, își desfășoară lucrările în trei comisii (1. pentru problemele securității; 2. pentru cooperarea economică, tehnico-științifică și a mediului înconjurător; 3. pentru cooperare în domeniul culturii, educației, informației și contactelor umane) și în 12 subcomisii ale acestor trei comisii, create cu prilejul consultărilor de la Helsinki, în iunie 1973.

Începute în atmosfera de optimism degajată de prima fază de la Helsinki, lucrările acestei a doua faze au evoluat «în ritm lent», înregistrîndu-se în comisia a treia, de pildă, și o mică întrerupere. Esențialul, după aprecierile observatorilor, constă în aceea că în toate organele de lucru s-a trecut la faza elaborării documentelor finale, redactîndu-se textele acestora, frază cu frază, fără să se poată afirma că totul a mers strună. Dimpotrivă, delegațiile nu au reușit, pînă în prezent, să cadă de acord asupra punctelor esențiale care continuă să divizeze pozițiile și opiniile experților și diplomaților prezenti la dezbateri. Este adevărat că s-a realizat un consens asupra unor aspecte importante ale colaborării tehnico-științifice și că din dezbaterile de pînă acum s-a desprins dorința delegațiilor de a găsi soluții acceptabile, care să țină seama de interesele și părerile exprimate de reprezentanții statelor participante.

Comitetul de coordonare a activității tuturor comisiilor și subcomisiilor, în sarcina căruia revine și pregătirea viitoarei faze, a dezbătut, înainte de întreruperea lucrărilor, modul de desfășurare a lor. Cu acest prilej și-au expus din nou pozițiile numeroase delegații, exprimînd fiecare necesitatea de a se imprima, după pauză, un ritm mai susținut și mai accelerat lucrărilor de definitivare a proiectelor documentelor finale, de a se concentra întreaga atenție asupra punctelor esențiale ale documentelor și de a se evita discuțiile sterile pe aspecte neesențiale și nesemnificative.

Reprezentantul țării noastre, ambasadorul Valentin Lipatti, declară într-una din comisii că «România se pronunță ferm pentru crearea unui organism permanent cu participarea tuturor statelor europene, a S.U.A. și Canadei, care să constituie cadrul necesar pentru continuarea eforturilor de înfăptuire a securității pe continent». Delegația țării noastre a cerut să se treacă la redactarea documentelor, ținîndu-se seama de propunerile ei privind măsurile destinate să facă efectivă nerecurgerea la forță și la amenințarea cu forța. Ea a subliniat că eforturile îndreptate spre edificarea unui sistem

de securitate și cooperare în Europa trebuie să fie continuate și după conferință, în cadrul organizat.

În comitetul de coordonare, Valentin Lipatti a scos în evidență poziția României, expusă recent de președintele Nicolae Ceaușescu, care cere să se facă totul pentru încheierea cu succes, încă în acest an, a conferinței, așezarea raporturilor dintre statele europene pe principii noi, asigurarea unei largi cooperări între statele europene. Popoarelor să le fie dată mai multă garanție că se pot consacra dezvoltării lor sociale și economice, ferite de pericolul agresiunii și imixtiunii din afară.

În concluzia la etapa abia încheiată s-a subliniat, inclusiv de către reprezentantul țării noastre, necesitatea de a se ieși din ritmul general, încă lent, de înaintare a lucrărilor și de a se depăși dificultățile în probleme importante prin mai multă voință și fermitate politică în acțiune.

Comitetului de coordonare i s-a cerut, în unanimitate, să îndrume mai susținut activitatea comisiilor și subcomisiilor pentru a grăbi procesul de redactare definitivă a documentelor. În acest spirit se așteaptă să fie reluate lucrările următoarei etape a fazei a doua, deosebit de importantă pentru accelerarea încheierii cu succes, încă în acest an, a conferinței, pentru securitate și cooperare în Europa.

Florea ȚIU

DE TOATE PENTRU TOȚI

EPILOG LA CATASTROFA DE LA ERMENONVILLE. O acțiune de daune-interese a fost întentată firmei constructoare de avioane McDonnell Douglas, după catastrofa avionului DC 10-30 al companiei Turkish Airlines din 3 martie în pădurea de lângă Ermenonville. Mai multe cabinete de avocați din Washington, Los Angeles, New York pretind peste 620 milioane de franci daune-interese în numele doamnei Edith Mary Hope, al cărei soț, corespondentul la Paris al săptămînalului britanic «The Observer» a murit în acest accident, precum și în numele altor părinți ale victimelor. Avocații invocă neglijența, incuria și neglijarea unor recomandări guvernamentale privind un accident precedent cu un avion al aceluiași constructor.

CUM SĂ SPĂLĂM MAREA? Cercetătorii unui laborator din Natick (statul Massachusetts) au descoperit un ingenios sistem de îndepărtare a reziduurilor de petrol și a derivatelor sale de pe suprafața mării. Ei au folosit fișii de hirtie în grosime de o zecime de milimetru fiecare, aruncate pe suprafața apei, fișii ce absorb cu rapiditate impuritățile. La sfîrșitul operației de spălare, fișiiile îngreunate de peste 30 de ori sînt recuperate, recurătate și reutilizate.

PROBLEMELE OMULUI DE 2,26 METRI. Născut din părinți de 1,70 și 1,90, Christopher Grenner, în vîrstă de 28 de ani, a fost proclamat în 1967 drept cel mai înalt om din Anglia (el măsoară 2,26 m și are 127 kg) și a cîștigat un premiu în mobilă de dormitor special lucrată pentru statura sa. Chris practică baschetul, singurul sport ce-i este accesibil, dar are necazuri cu... prietenele prea mici pentru el și cu cabinetele telefonice în care nu poate intra.

UN TÎRG AL CELIBATARILOR. Corespondentul din Nancy al ziarului «Le Monde»

scrie: «Este greu să te însori la țară de agricultor nefiind, se pare, agreată nișoare. Tinerii agricultori din Cayl cercat acum trei ani o inovație: au un tîrg al celibatarilor. Acum o altă Vézelișe, a hotărît să imite inițiativa zilele de 11 și 12 mai va avea loc o m de același gen. Celibatarii din Cayl tat să «nășească» tîrgul celibatarilor zelișe, plecînd acolo în «călătorie de

VEDETA E CĂLUGĂRIȚĂ (australiană Janet Nead își imprimă r pe disc, acompaniată de o excelentă de jaz, în ritm de rock. Ultima r șlagăr, «Pater», s-a vîndut rapid în 5 exemplare. Se spune că e un «Pate dansant».

ARTĂ PLASTICĂ LA PENITE În capitala Republicii Federale Ger deschis o expoziție de pictură și lucrări executate în exclusivitate de din închisorii. Vedeta expoziției este, deținut condamnat pe viață pentru unui polișt. Insul are 6 degete la mînă anomie care — pretinde el — l-a p pentru crimă, fiindcă tocmai acest l 6 este cel care a apăsător pe trăgaciul rev în celula închisorii, A. W. a început cu pastă de dinți pe un fund de scau preferate: justiția, moartea, celula în obsesia lui — cel de-al 6-lea deget.

STOP HOLEREI. Există, după cu un vaccin holeric. Acțiunea lui i este însă foarte limitată în timp. Allan Walker, de la un spital din Mass a creat un nou vaccin care, administr bucală, asigură — se spune — o imu tață și permanentă împotriva efectel virgule a holerei. În prezent, exp s-au terminat cu deplin succes și s-a pregătirea pentru începerea producel industrială a prețiosului vaccin.

DESCENDENȚII LUI PICASSO unei înțelegeri în familie, Claude (2 și Paloma Picasso (25 de ani) s-au adîpției pentru recunoașterea ilustrei Tribunalul din Grasse, departame maritimi, le-a recunoscut calitatea de turali ai lui Pablo Picasso, cu dreptu siune asupra cite unei optimi din cor avere lăsată de marele artist.

BAIE DE SÎNGE. Există un camdial al donatorilor de sînge: Wilhe 73 de ani, 1,68 m, căsătorit. Într-un i 35 de ani s-a supus la 2 000 de re sînge pentru transfuzii. A donat în te litri de sînge, cantitate cu care s-ar pu patru căzi de baie.

TROFEE ÎN PREGĂTIRE, deschid «Muzeu al Sporturilor» în Parc de P Paris. Printre achizițiile viitorului mu tofii de concurs la Olimpiada de li ai celebrului fondist Alain Mimoun; lui Christian d'Oriola, campion m scrimă în 1949; bicicleta cu care Jacqu til a bătut, la Milano, recordul mond schiurile cu care a participat Jean Cl la proba de coborîre de la Chamrou **NIZAMUL ÎN JENĂ FINAI** Nizamul de Naidarabad a fost obliga nele fiscale din India să plătească u anual de două milioane de rupii. achita datorii el va fi nevoit să vîn în care mai trăiesc și acum cele tre văduve ale tatălui său, dintre care vîrstă de peste 70 de ani.

CE FAC EI?

Răspunsul este următorul: ei sînt inspectori ai departamentului apelor (Water Board), și asc din străzile Londrei cum se scurge apa printr-o teavă. Instrumentul pe care îl folosesc poa «baghetă rezonantă» și este de fapt o solidă bucată de frasin, prevăzută cu o bucată de fag l be care o ureche muzicală poate să-l transforme într-un instrument sensibil.

calul acela învingător

at oarecum faptul că deși era mai în
în mine, m-a salutat el întâi, și acum,
în mână, stătea la oarecare distanță.
I-am întins mâna și apoi, printr-un
sugerat că poate lua loc lângă mine
Era o după-amiază de primăvară
însoțită, și, cum ar fi scris cineva,
arcului trăiau durerea mugurilor gata
chidă.

«Cunoașteți? m-a întrebat, rămânând
eează poziție.
etat gestul.

«Stiu dacă se cade, mi-a spus. Ultima
ați discutat cu mine eram într-o

ecut. Vă rog, e loc pentru amândoi.
uneam că...

«Cazul să ne mai amintim, a trecut.
nă înșel, instanța de judecată a ținut
aptei că învingătoare a fost
jența, contabilul acela v-a luat la re-
ați semnat fără să verificați. V-a con-
suspendarea executării, nu?
Nu am avut de executat nici o zi de
A fost ca un fel de iertare. Am rămas
roaza aceea trăită, cu nopțile nedor-
rămintările, cu rușinea. Știți, acum,
u trecut câțiva ani, mă gândesc că
nenii ar trebui să facă o mai mare
între cei care săvârșesc fapte rele
u și aceia care fără astfel de gând, fără
oate doar din prostie, cad în păcat.
jur, dar dacă instanța nu aprecia
în haine vărgate, nu aici, la plim-
bărc.

«Sînt la plimbare. Îmi aștept băiatul
lă. Și nu la instanță mă refeream ci,
la toți oamenii. La atitudinea lor.
prin clipe grele. După ce a început
nii colegi de la serviciu au început
ască de mine, să se uite curios, nu
na nimeni la telefon... Îmi amintesc
ată seara, știți, eram mai mulți pri-
ucam din când în când bridge, dar cei
neri...

«S-au declarat ocupați. Așa se în-
obicei. Dar de ce îi judeci și pe ei
Adică, de ce le pretinzi prea mult.
tiau cât ești de vinovat, mai exact în
vina dumitale. Rezerva și răceala lor
um firească.

«Ei, cum, cu colegii și prietenii, fiindcă,
fi fost de amici, poate nu mă cunoș-
oi, după ce lucrurile s-au lămurit,
at, mă caută și acum, numai că nu
vreme de bridge. Dar ea, soția mea?
?

«Știți, și dumneavoastră m-ați întrebat
ea?», fiindcă în cazul ei nu ar mai fi
Mă cunoștea doar de vreo zece ani;
împună mereu, la fiecare masă,
ne, când se urca în pat — ea dormea
— venea rîzînd, în patru labe și
ni că așa vine și un cățel la stăpînul
bucurat împreună de aceleași dimi-
aceleași apusuri de soare...

«E
poezie. Am împărțit bucuria copi-
u, al privirilor sale îndreptate spre
uțelor întinse spre noi, a primelor
stite de el, a primilor pași făcuți
nța mîinilor noastre întinse spre el.
uia...
părăsit?

«Tunci, la greu, cu referiri la neputința
mă descurca în viață, la faptul că sînt
alte. Da, tocmai atunci, cînd mai
niciodată în viață aveam nevoie de
letesc, tocmai atunci, și ea... Măcar
așteptat.

«A revenit?
n câteva seri am văzut la televizor
nul cu mîrtoaga». De la un moment
ceput să regret că privea piesa și co-

«pilul meu. Mă așteptam ca după terminarea ei
să mă întrebe dacă nu cumva și mama lui se va
reîntoarce la noi, așa cum s-a întîmplat în
piesă.

«Și ce i-ai răspuns? Că numai în piese
finalurile sînt mai todeauna frumoase?

«Nu m-a întrebat nimic. Simțeam că e
de tulburat, deși e încă un copil... Ce i-aș fi
răspuns? Ce puteam să-i spun? Omul acela, cu
mîrtoaga lui, avea o mare credință într-o pa-
siune, într-o dăruire a lui, o pasiune care în-
vinge întotdeauna, care te ridică spre respectul
oamenilor prin victoria acelei pasiuni. Dar eu,
ce pasiune învingătoare pot să am. Toată ziua
și uneori chiar și noaptea, adun cifre, tot adun,
verific acte — acum le verific de cite două ori
— e o pasiune care nu aduce nici lauri, nici
vîlvă. Hîrtiile asupra cărora mă aplec zilnic nu
seamănă cu mîrtoaga celui om, chiar dacă
mă aplec cu aceeași pasiune și același suflet
asupra lor, și niciodată ele nu vor deveni calul
învingător...»

«Fiindcă la piesa lui Ciprian te referi, de-
sigur, trebuie să-ți spun că «Mîrtoaga» aceea
era doar un simbol, un simbol pentru a desem-
na, așa cum spui și dumneata, orice pasiune
omenească legată de munca și locul fiecăruia.

«Înțeleg ce doriți să-mi spuneți. Autorul
a exagerat cu transformarea mîrtoagei în cal
învingător, cu toți cei care îl laudau apoi pe
proprietarul lui, cu premiile și laurii, dar că
noi, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce înseamnă
satisfacția muncii noastre bine făcute, cu pa-
siune, sau, ca să folosesc un cuvînt mare, cu
dăruire. Da, aveți dreptate și e stupid ca fie-
care dintre noi, pentru pasiunea muncii lui să
aștepte lauri fără număr. Dar, într-un loc, nu
se potrivește. Poate acolo autorul piesei a
exagerat cam mult.

«În legătură cu reîntoarcerea soției iubite?
— Da...

«Tot o mai aștepți?
— Și dacă v-aș răspunde că da? Știu, au tre-
cut ani, ea e cu altul, pare fericită cu el... Dar,
dacă în piesă s-a întîmplat, vedeți, nu am acel
cal învingător, dar pasiunea muncii mele o am
și am redobîndit și respectul pentru munca mea.

«Știi, i-am răspuns după un timp, e foarte
greu să-ți dau un răspuns, e foarte greu. Sînt
tentat să-ți spun că nu merită să o mai aștepți.
În general, o femeie care își părăsește soțul,
nu merită să mai fie așteptată, chiar dacă omul
acela e capabil de iertare.

«E băiatul nostru.

«Chiar dacă are cu ea și un copil. Poate că
a făcut-o atunci, în cel mai nepotrivit moment
al vieții dumitale, fiindcă așa i-a fost mai ușor,
erai oricum paralizat și nu puteai reacționa în
nici un fel la gestul ei. Dar, poate te-ar fi părăsit
în alt moment. Poate și dacă nu ai fi fost în si-
tuația asemănătoare a omului disprețuit lângă
mîrtoaga lui, tot te-ar fi părăsit. A, dacă ju-
decăm altfel și admitem că din moment ce ai
fi fost un om de mare succes social, de mare,
să zicem, glorie, nu te-ar fi părăsit, ei bine,
atunci rezultatul este același. Nu merita să-ți
fie soție dacă o interesa numai poziția dumitale,
banii pe care îi câștiga, gloria. Tot acolo ajun-
gem. Merita să o ierți și merita să o aștepți
dacă era altfel de cum s-a dovedit a fi.

«Credeti?
Era ceva trist și oarecum ciudat în modul de
a mă întreba.

«Cred, dar nu știu dacă am dreptul să
cred. Niciodată nu am vrut să încerc să pun
limite sau să reproșez unui om puterea lui de
a ierta, de a aștepta, bunătatea lui, chiar dacă
alții o califică naivitate, prostie, sau mai știu
eu cum. Și, ca totuși să nu îți rămîn dator cu
un răspuns, cred că e inutil și oarecum înjos-
itor să o mai aștepți, dar, dacă ai tărie să faci
asta, te admir.

Emil POENARU

«familia — mama, tata și cele patru surori ale
Patriciei — se pregătea pentru marea revedere
cu Patty. Pentru prima oară în aproape două
luni mama ei a zîmbit ziarștilor. Era îndreptă-
țită, cu atît mai mult cu cit anulul primit pre-
ciza că Patricia este nevătămată și va fi eliberată.

Bucuria familiei Hearst a fost însă de scurtă
durată, întrucît a doua zi a fost primită prin
același post de radio banda de magnetofon cu
un mesaj al fiicei răpite în care aceasta își anun-
ța părinții că răpitorii ei i-au oferit să aleagă
una din următoarele două alternative: 1) Să
fie pusă în libertate într-o zonă sigură, unde
răpitorii să nu poată fi arestați de agenții
F.B.I.-ului și 2) să se alătore grupului Armatei
simbiozeze și «să lupte» împreună cu el pentru
libertatea ei și a tuturor oamenilor oprimați.
«Am ales alternativa de a sta și de a lupta cu
grupul», anunța ea, cu propria-i voce, pe pă-
rinții și surorii.

Logodnicul Steven Weed, lăsat bătut măr
în apartamentul din care a fost răpătită la 4
februarie, Patricia i se adresa astfel: «Ceea ce
îți spun ar putea să pară îngrozitor pentru tine
și pentru vechii mei prieteni, dar viața nu în-
seamnă același lucru pentru mine».

Tatălui îi spune: «Papa, ai spus că ești îngri-
jorât de viața mea și de interesele tuturor celor
mai buni oameni din această țară, dar tu ești

nu vreți să închiriați un măr?

Michael Martin, în vîrstă de 35 de ani, s-a
născut și trăiește în așezarea Sebastopol, din
statul California. El a locuit un timp și în San
Francisco, metropola californiană, unde a obser-
vat cum foarte multe lucruri pot să fie închir-
iate: apartamente, garaje, case, îmbrăcăminte
specială, aparate de tot felul, diverse ustensile
mai mult sau mai puțin trebuincioase, animale
de rasă etc. A mai observat că închirierile sînt
rentabile pentru cel care le dirijează și s-a
gîndit că nu i-ar prinde rău dacă ar avea și el
ceva de dat cu chirie. Cum în așezarea lui se
produc doar alimente și fructe, iar Martin nu
auzise că s-ar putea închiria, de pildă, cîteva
fripturi, un pui la grătar, un cozonac sau cîteva
kilograme de fructe, a abandonat ideea de a se
lansa în domeniul închirierilor. Avea o livadă
de circa 13 acri pe care ar fi putut-o arenda,
dar fără prea mare profit.

Trecînd într-una din zile prin fața unei agen-
ții turistice, i-a reținut atenția o reclamă care
avertiza locuitorii marii metropole asupra oferin-
du-le în schimb unor sume modeste o călă-
torie prin atmosfera provincială din împreju-
rimi. Reclama conținea și expresia: «gustul
vieții de la țară», cu invitația de a-l încerca.

Pe loc lui Martin i-a venit ideea să vîndă acest
«gust al vieții de la țară», după care orașenii
înghesuți în apartamentele lor se vor prăpădi.
Așa a ajuns Michael Martin la concluzia că a
închiria un pom cuiva este calea prin care poți
vinde gustul vieții de la țară. Cum dispunea de
o livadă de meri la periferia așezării Sebastopol,
situată la 96 kilometri nord de San Francisco,

un minciunos în ambele sensuri, ca membru
al clasei conducătoare. Eu sînt sigură că inte-
resele tale și ale mamei nu sînt niciodată inte-
teresele oamenilor».

Presă din California se întreabă dacă aceasta
este, în realitate, vocea Patriciei și dacă într-ade-
văr ea a hotărît să se coalezeze cu răpitorii. Cei
care urmăresc cazul Patriciei pun la îndoială
faptul că ea ar fi făcut această declarație de
bună voie, deși era recunoscută între colegii
ei de la facultatea de istorie a artei ca o liberală.
Ei își amintesc însă că atunci cînd a fost răpătită,
Patricia a ținut cîta a putut: «Nu, nu pe mine,
vă rog. Vă rog lăsați-mă să plec». Cei care au
auzit aceste țipete și cei care cercetează cazul
ei admit că ea nu avusese nici o legătură ante-
rioră cu grupul răpitorilor.

F.B.I.-ul se abține însă sistematic de la orice
afirmații. Deși urmărește îndeaproape toate
mișcările grupului, fără să-l fi putut identifica
încă, acesta refuză orice comentarii. Dar nu
pentru că este implicată în acest caz, familia
lui Randolph Hearst, magnat al presei din San
Francisco, ci pentru că poliția nu a progresat
aproape deloc în urmărirea și anchetările des-
chise pentru a descoperi grupul simbiozeze.

Răpirea Patriciei rămîne, așadar, aproape
tot atît de enigmatică pe cît era la cîteva zile de
la răpirea ei din apartamentul din Berkeley.

el a lansat anunțuri că închiriază meri pe o
perioadă de un an. În definitiv — gîndea el —
ce-ar putea fi mai plăcut pentru un orașean din
San Francisco decît să știe că are un măr al lui,
pe care-l poate vizita în fiecare week-end. În
reclamele făcute ideii sale, Martin precizează
că pentru un măr chiria costă între 25 și 150
de dolari pe an, în raport de mărimea pomului,
în care se include și dreptul celui care-l închir-
iază de a se urca în el. Se interzice cu desăvîr-
șire să fie tăiate crengi din pomi spre a fi luate
la oraș. Cei care închiriază meri au dreptul să-i
viziteze cînd vor, să stea la umbra lor, să se
împrietenească cu ei, să le mănînce fructele
și să-i îngrijească. Martin mai anunță că pomii
cu chiria de 25 de dolari vor produce circa 90
de kilograme de mere «cu cel mai plăcut și
aromat gust», iar pomii cu chiria de 150 de
dolari în jur de 907 kilograme de mere.

Fiecare pom va purta pe el o tăbliță roșie
cu numele chiriașului, pentru a se evita con-
fuziile.

«Îmi și imaginez cum în zilele lui august, cînd
se coc primele mere, familii după familii vor
veni la merii lor și se vor înveseli la umbra
pomilor închiriați, uitînd pentru un timp de
atmosfera poluată și obositoare a orașului și
servind primele fructe ale sezonului din «mărul
lor».

Spre surpriza vecinilor de livadă și satisfacția
lui Michael Martin, pe trunchiurile merilor au
început să apară tăblițele roșii.

Vasile BÎRSANU

ca înviat din morți

«Cred că eram între vis și moarte, între vis
și realitate. Tot ce îmi mai aduc aminte este că
mă întrebam că dacă mă trezesc înseamnă că
sînt viu, iar dacă nu mă trezesc înseamnă că
sînt mort, declară parașutistul Jeff Wetzell din
Sterling, statul Illinois, a cărui parașută nu s-a
deschis complet după ce a sărit din avion de la
o altitudine de aproape 2 200 de metri.

«Încă nu-mi vine să cred că sînt viu», insistă
Wetzell, relatînd cele întîmplate.

El și alți doi parașutiști prieteni din clubul
«Rock river valley» au încercat, luna trecută,
să forneze, în cădere de la mare altitudine,
o stea, apropiindu-se în aer pentru a se apuca
de mîini și a cădea liber, în formație, timp de
30 de secunde.

«Numai doi din noi am reușit să ne luăm
de mînă, eu și Lerry Lyons. Văzînd că al treilea
nu se poate apropia de noi, ne-am dat drumul
și am zburat fiecare pe cont propriu. Cînd
eram, cred eu, la înălțimea de 1 300 sau 1 200
de metri am privit pămîntul și mi-am dat se-
ma că sîntem departe de punctul la care urma
să aterizăm. Imediat am încercat să deschid o
parașută, pentru a reuși, agățat în aer, să mă
dirijez spre acel punct. Dar surpriză. Parașuta
nu s-a deschis. Pe la circa 800 de metri am de-

clanșat sistemul de desfacere a parașutei prin-
cipale. Am așteptat cîteva secunde și nu s-a
mai întîmplat nimic. Cu mîna pe sistemul de
declanșare mă îndreptam cu viteză din ce în ce
mai mare spre sol. Îmi mai aduc aminte parcă
de o puternică lovitură pe care am simțit-o
în tot organismul. În rest nimic».

Ce se întîmplase?! Parașuta cea mare s-a
deschis cu foarte mare întîrziere și nu complet.
Între timp, Wetzell și-a pierdut cunoștința.
Frîntura de umbrelă a parașutei a fost luată,
cu el cu tot, de curenți și dusă spre un ogor
arat proaspăt și foarte umed, care a jucat un
oarecare rol în absorbirea șocului de la im-
pactul cu pămîntul.

Wetzell, un parașutist veteran al clubului,
cu peste 150 de sărituri spectaculoase la acti-
vul lui, s-a ales cu ruperea gleznelor și coloanei
vertebrale.

Ceilalți doi parașutiști, care l-au urmărit
din aer, nu-și pot explica cum anume a reușit
el să scape cu viață, întrucît parașuta abia s-a
desfăcut, fără să ajungă să se desfășoare, cînd
el era gata să atingă solul.

De aceea, poate Wetzell spune: «Acum știu
că sînt viu, dar încă nu-mi vine să cred. Parcă
visez cum cad cu viteză la sol»

JRA DE COBRA (2)

1 patricia hearst rămîne luit în mister

«Dolph Hearst, președintele și edi-
ului «San Francisco Examiner», se
reptăcit să creadă că, în sfîrșit, își va
ică răpătită la 4 februarie de un grup
ersoane din așa-numita Armată sim-
e eliberare a intervenit un element
urnat din temelii orice speranță.

«i, de ce avea speranță? La cîteva zile
în care înștiința grupul simbiozeze-că

este gata să inițieze o corporație prin care să
se distribuie celor săraci alimente în valoare de
4 milioane de dolari — reamintim că deja dis-
tribuisse, pînă la acea dată, alimente în valoare
de 2 milioane dolari — Hearst a primit o co-
municare prin postul de radio local din Ber-
keley că în 72 de ore se va hotărî eliberarea
Patriciei din arestul secret în care este ținută
de acest grup. În vila din Berkeley, a lui Hearst,

PERTA NOASTRĂ
ografie de Evellei LÁSZLÓ

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1.
Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL
executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

Prezentarea artistică:
Alexandru PĂȘĂRIN

fără să fie profesor, cel mai mare chirurg pe esofag din lume trăiește la bucurești

Doctor în medicină și chirurgie al Facultății de medicină din București 1941, Magna cum Laude. Conferențiar titular prin concurs la disciplina chirurgie, Spitalul dr. Carol Davilla, din 25.IX.1969. Doctor docent în științe medicale din 1971. Membru fondator al Societății internaționale de chirurgie, Bruxelles, membru la Societatea de Chirurgia Română, Academia Medica di Italia, Association Française de Chirurgie, Paris, în Colegiul internațional de chirurgie digestivă, membru onorific al Asociației Panamericane de schimburi universitare. Prezent în marile tratate de chirurgie internațională după cum urmează: «The Craft of Surgery», Philip Cooper, New-York, 1971, vol. I, pag. 454, «Chirurgia delle stenosi cicatriziali dell'esofago», Gianfranco Fegiz, Luigi Gioffré, Piccin Editore, Padova, 1971, pag. 253-261, «Nouveau traité de technique chirurgicale», Devin, Lataste, Maillet, Ed. Masson et Cie, Paris, 1968, vol. X, pag. 113 etc. Autor al unor invenții: «Metodă și instrumentar de înlocuire a esofagului la om», brevet numărul 2676 din 9.III.1968, «Aparat pentru debitmetrie coledociană sub presiune controlată», brevet numărul 55503 din 10.V.1969, «Trusă de catetere pentru sfinctero-papilotomie», certificat numărul 20843 din 15.IX.1972. 59 de lucrări științifice medicale, singur sau în colaborare. 94 de comunicări științifice, prezentate în țară sau la diferite congrese internaționale. Autor, singur sau în colaborare, a 7 filme demonstrative pe teme medicale. Peste 100 de publicații străine prezintă rezultatele obținute cu «Operația Gavriliiu». Până în prezent a participat, ca ajutor sau ca prim operator, la peste 21 000 de intervenții chirurgicale, pe esofag, membre, git, torace, abdomen etc.

La 58 de ani, doctorul Dan Gavriliiu nu este încă profesor, deși toată lumea, știind ea ce știe, i se adresează cu apelativul «tovarășe profesor», încercând o reparare morală tardivă față de ceea ce forurile responsabile amână de ani de zile. Pe halatul cu care doctorul Gavriliiu operează și cu care se prezintă, de două ori pe săptămână, în fața studenților, stă scris, simplu, dr. G., subliniind încă o dată marea modestie a acestui ilustru reprezentant al școlii medicale românești, modestia celui care este — nu după opinia sa, ci după părerile cele mai autorizate în domeniu — cel mai mare chirurg pe esofag din lume. În urmă cu vreo douăzeci de ani, doctorul Gavriliiu a aplicat — pentru prima oară — anumite principii operatorii în intervențiile pe esofag pe care întreaga lume medicală le-a asimilat sub numele de «metoda Gavriliiu», metodă care în limbajul lipsit de poezie al tehnicii medicale se cheamă «papilotomia pe catetere» sau «esofagoplastia Gavriliiu» și care se află la loc de cinste în toate tratatele și enciclopediile de prestigiu și de ultim moment din străinătate.

În vreme ce — supus unui tratament cel puțin ciudat de fosta conducere a I.M.F. — doctorul Dan Gavriliiu nu izbutea să urce treptele profesionale, la care talentul și experiența sa îi dădeau dreptul, fiind numit asistent în 1944 «reconfirmat» în 1955 și 1959 (!!), după ce deținuse în repetate rânduri funcția de lector și șef de lucrări, în acest răstimp, repet, lumea medicală internațională dădea o reală prețuire meritelor medicului român, alegându-l membru în numeroase societăți internaționale de prestigiu. Confirmându-mi că stagnarea ascensiunii sale profesionale este unică în istoria învățămîntului nostru medical superior, doctorul Dan Gavriliiu m-a făcut să înțeleg că nu este bine să scriu despre asta. Nu este bine ca șefii săi din Ministerul Sănătății să afle că dînsul nu este mulțumit de întârzierea deciziei de profesor universitar, iar eu, pus în fața unor cuvinte temătoare, șoptite de un mare medic român, m-am simțit stînjinit, neputincios, intristat de faptul că în această țară a noastră, care este a muncii și a adevărului, doctorul Dan Gavriliiu, medic celebru și om în toată firea, se teme să spună ceea ce gîndește, de frica eventualelor represalii ale superiorilor.

În clipa în care, fără a face cuiva vreun reproș, interlocutorul meu a recunoscut, stingher, că nu este foarte satisfăcut de ceea ce a realizat în viață și asta datorită faptului că, nu o dată, a fost obligat să-și dedice optzeci la sută din capacitatea mentală pentru a se apăra de culpe imaginare și de atacuri deghizate, în clipa aceea, am hotărît să insist, chiar dacă doctorul Gavriliiu m-a avertizat că s-ar putea să nu recunoască

nimic. De ce! tovarășe doctor, m-am mirat. Pentru că, a venit răspunsul, nu-mi ies din cap vorbele unuia din foștii mei profesori, care spunea că mai mult înseamnă un cal viu decît un leu mort.

Despre școala românească de medicină și despre colectivul cu care lucrează, are numai cuvinte de laudă și de recunoștință, încredințându-mă că n-ar fi fost niciodată ceea ce este numai după stagiul vienez din clinica profesorului Finsterer și că la formarea sa a contribuit, într-o măsură decisivă, știința înaintașilor de acasă, a maeștrilor Amza Jianu și Theodor Firică, de la care a învățat în cițiva ani cît pentru o viață de om. Dealtfel, în memoriul de activitate didactică și profesională cu care s-a prezentat pentru obținerea titlului de profesor citesc, pe prima pagină, în chip de moto: «Omagiu maeștrilor care cu sfatul și pilda lor m-au ajutat să-mi tornez gîndirea și mina de chirurg».

Exceptînd cele două zile dedicate cursurilor cu studenții, operează zilnic cinci-șase ore. Operații dintre cele mai grele. Cancere. Cite trei pe săptămînă. Uneori, îmi spune, lucrăm la patru mese de operație, iar eu trec de la una la alta. Acum operez în patru ore, dar adesea trebuie să intru în spatele cordului care într-o intervenție lungă, cu trei-patru sute de gesturi, obosește, obligîndu-ne la masaje desperate.

Asta ar fi, zice, și nu mai adaugă nimic. Modestia omului din fața mea nu mă mai surprinde, dar eu știu că este infinit mai complicat și pentru a susține afirmația de mai sus am să spun că profesori de chirurgie din întreaga lume, medici de renume mondială, s-au deplasat la București numai și numai pentru a-l vedea pe Dan Gavriliiu operînd. Au făcut drumuri de mii de kilometri pentru a asista la o intervenție de cîteva ore, pentru ca la sfîrșit să fie încîntați de măiestria românului și să noteze în cartea de onoare. Au scris acolo vorbe de laudă și admirație profesorii Noël Maillard de la Paris, Puig la Calle din Barcelona, H. Ellis de la Spitalul Westminster din Londra, Ev. Uglov din Leningrad, H.J. Heimlich din Chicago, René Megevand din Geneva și alții, iar pentru a sintetiza însemnările lor citez cuvintele doctorului Carlos Repetto din Buenos Aires, Argentina: «... o tehnică strălucitoare, o extraordinară organizare».

Prezent cu lucrările sale la diferite congrese și reuniuni medicale internaționale, de la Moscova la Paris, de la Viena la Tokio și Copenhaga, românul Dan Gavriliiu a răspîndit în lume nu numai talentul și priceperea sa, ci și renumele școlii medicale românești, pe care l-a extins și l-a susținut printr-o muncă fără răgaz. La ora la care doctorul Dan Gavriliiu era invitat în străinătate să facă operații demonstrative pe

esofag, la Paris și Roma, ca oaspete de onoare al unor mari personalități ale chirurgiei mondiale, ca Jean Louis Lortat-Jacob sau Pietro Valdoni, medicul cel mai renumit din istoria chirurgiei italiene, cel care a operat zeci de celebriități, între care și pe Papa, în acest timp, înconjurat acasă de o atmosferă puțin prietenoasă, Dan Gavriliiu s-a aflat, în mai multe rînduri, în fața invitației de a-și schimba profilul (!!), propunîndu-i-se să treacă la O.R.L. pentru a menaja susceptibilității, pentru a deranja mai puțin și a se bucura de un renume mai mic.

Doctorul Dan Gavriliiu a trecut cu greu peste multe piedici, dar a trecut, pentru că atmosfera generală din România socialistă a acestui timp, de abnegație și efervescență a spiritului, l-a ajutat să depășească momentele grele, impasul generat de reaua voință a cîtorva. A continuat să opereze și să așeze pe hîrtie rezultatul muncii sale de fiecare zi, transformîndu-l în comunicări științifice pe care lumea medicală internațională le-a primit cu maxim interes, continuînd să țină conferințe despre știința sa în străinătate, așa cum va face și în curînd, la Barcelona. După statisticile Ministerului Sănătății operează anual cam două treimi din bolile esofagului care apar în țară, marea majoritate cancere. Într-o vreme, a încercat să-și extindă activitatea, dar a înțeles că nu este cazul. I s-a cerut să priceapă că trebuie să-i ajungă chirurgia esofagiană și s-a oprit. N-a vrut să stingă toate lămpile în jurul său.

Îmi explică, răbdător, că metodele sale de lucru necesitau instrumente speciale, necesare pentru anumite manevre complicate, care trebuie executate cu o rapiditate deosebită, pentru a mări procentul de reușită și pentru ca oamenii, mai ales bătrîni, să stea cît mai puțin sub cuțit. După mult studiu și după multe încercări, instrumentele sale au căpătat curbura și flexibilitatea ideală, doctorul Gavriliiu înlocuind treptat sculele de pe piață cu cele gîndite de el și executate, cu eforturi, de cițiva artizani anonimi, meșteri experimentați, găsiți după multă căutare. În prezent, instrumentele făcute de doctorul Gavriliiu se bucură de un meritat renume internațional, fiind solicitate în străinătate. Clinici de chirurgie digestivă din Statele Unite și Italia au dorit să importe aceste instrumente, dar încercările lor de a le obține n-au dus la nici un rezultat, forurile competente condiționînd exportul de producerea acestora într-o serie extinsă, de mii de bucăți. Evident, cum cele trei-patru clinici interesate imediat de sculele gîndite de medicul român nu aveau nevoie de un număr așa de mare de instrumente, chestiunea exportului a căzut, spre tristețea inventatorului. Regretul meu, îmi mărturisește, nu pleacă de la rațiuni materiale. Eu am brevetat invențiile, am luat banii. Gîndiți-vă, însă, cît ar crește faima medicinii

românești în clipa în care chirurgii «tele Sinaii» din New-York sau de la Chirurgia Română» ar opera, mentalmente purtînd emblema made in Romania. Astea fiind zise, eu nu pot să și văd mințile pe care le-am inventat.

Doctorul Dan Gavriliiu, care nu este profesor, dar căruia toată lumea, și știind, îi zice profesor, a mai făcut o Observînd marele succes de care se bucură clinica peste hotare, afluența de pacienți medicale din întreaga lume venite să opereze, doctorul Gavriliiu a propus unuia din Centrul metodologic internațional să fie acceptați medici din întreaga lume contra unei taxe. Că pentru o asemenea acțiune s-ar fi mulți amatori, specialiști din diferite țări, sîndu-i-se cu rugămîntea de a fi prietenos, să asiste la intervențiile sale. N-ar fi fost atît în interesul meu, dar mi s-a răspuns că marea posibilitate nu există, din cauza unei forme financiare prin care străinătatea să poată plăti șederea în țară.

Înainte de a pleca, comunistul Gavriliiu mi-a relatat acțiunile sale de teren, cum ar fi controlul sanitar al pieței și al salvării. Despre starea oarecum necătoasă a aparatului pe care o are la dispoziție l-am auzit: Ne-ar trebui neapărat un aparat și o sondă zeromatic, pentru depistarea cancerului. Avem una, primită cadou, dar este cîrpică; fiberascoape sînt în țară, dar nouă nu ni s-a repartizat nici un aparat. Lucrăm cu tuburi de oțel neflexibile, riscăm să rupem esofagul bătrînilor.

La 58 de ani, vîrstă la care nu mai ești răgaz pînă la pensie, doctorul Dan Gavriliiu socotit cel mai mare chirurg pe esofag din lume, continuă să-și aștepte numirea în funcție, funcție pe care meritele sale pe care și obștești o reclamă cu prisosință. El a fost de trei ori asistent în cariera sa, singular în istoria învățămîntului superior medical din această țară, știe că această funcție poate întîrzi la infinit, căci persoana care are în vedere conducerea Ministerului Sănătății care i-a așezat în față numeroase obstacole care s-a arătat surdă la multe din propuneri constructive ale chirurgului de renume din Spitalul Carol Davilla. Asta în afară de faptul că, tot cu profilul chirurgical din București, funcționează mai mulți profesori conferențieri universitari.

Mai bine un cal viu decît un leu mort și simt cum mă trece un fior. Dan Gavriliiu este, însă, un leu care rămîne viu.

Ovidiu IOAN

Acest număr al revistei noastre s-a tipărit într-un tiraj de 130 000 exemplare

Redactor șef: ADRIAN PĂUNESCU